

โครงการนำเสนอผลงานวิจัยของนักศึกษาที่ได้รับทุนสนับสนุน การทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

หลักการและเหตุผล

สภาพสังคมในปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกสามารถแลกเปลี่ยนเชื่อมโยงข้อมูล องค์ความรู้ และประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ได้อย่างบูรณาการไร้ขีดจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษาและการวิจัย ความต้องการองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ก่อให้เกิดสภาพสังคมที่เรียกว่าสังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าบุคคลจำเป็นต้องพัฒนาตนเองในด้านการเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์และปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อแสวงหาแนวทางในการหาคำตอบอย่างถูกต้องซึ่งแนวทางหนึ่งที่จะให้คำตอบได้ดี คือ การวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครมีนโยบายส่งเสริมการทำวิจัยของบุคลากรทั้งอาจารย์และนักศึกษาโดยแต่ละปีจะตั้งงบประมาณเพื่อสนับสนุนโครงการวิจัยในส่วนของนักศึกษามีผู้สนใจส่งโครงการวิจัยเพื่อขอรับเงินทุนสนับสนุนเพิ่มมากขึ้นทุกปี สถาบันวิจัยและพัฒนาในฐานะเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจด้านการส่งเสริมและพัฒนาการวิจัย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพด้านการวิจัยของ นักศึกษา ด้วยผลดังกล่าวจึงจัดโครงการนำเสนอผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยขึ้นเพื่อเป็นเวทีให้นักศึกษาได้เผยแพร่ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการวิจัยซึ่งจะทำให้ นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับระบบกระบวนการวิจัยรวมทั้งมีความคิดและรู้จักวางแผนการทำงานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นเวทีในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับการวิจัยและงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้เผยแพร่ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. ได้พัฒนาศักยภาพด้านการวิจัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. อาจารย์ นักวิชาการ นักวิจัย และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และนำผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ในด้านวิชาการและด้านอื่น ๆ

กำหนดการ

เวลา	ประธาน/วิทยากร/ ผู้นำเสนอ	กิจกรรม
สถานที่ : ห้อง 13209		
08.30 – 09.00 น.	สถาบันวิจัยและพัฒนา	ลงทะเบียน
09.00 – 09.30 น.	อธิการบดี	พิธีเปิด
การนำเสนอผลงานวิจัยแบบบรรยาย		
09.30 – 09.45 น.	วาสนา มั่นคง ฐิติมา ถิ่นตองโขบ ชโนวิชญ์ วันนาพ่อ สิริศักดิ์ อรรถศรีวร	การออกแบบและพัฒนาเครื่องสับสมุนไพร
09.45 – 10.00 น.	ศุภวัฒน์ คำสงค์ ดนุรุต วงศ์จำปา สกวาเดือน คิอินธิ	การหาคำตอบที่เหมาะสมของการจัด ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดโดยใช้เงินเด็ก อัลกอริทึม
10.00 – 10.15 น.	ทณศักดิ์ เพชรคำ หวานใจ หวานเสร็จ	การพัฒนาโปรแกรมวางแผนงานก่อสร้างที่มี ลักษณะซ้ำ ๆ
10.15 – 10.30 น.	ทินกร หาสอดส่อง	การสำรวจและประเมินความเสียหายแมลง ศัตรูพืชในแปลงเกษตรกร และแปลงปฏิบัติการ พืชศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
10.30 – 10.45 น.	พินิจ ทองคำ	การศึกษาการเจริญเติบโตเส้นใยและผลผลิต เห็ดนางฟ้าโดยใช้วัสดุต่างชนิดกัน
10.45 – 11.00 น.	พรพิมล เชื้อพนม	การศึกษาเปรียบเทียบอาหารขยะอินทรีย์ใน การเพาะเลี้ยงไส้เดือนดิน
11.00 – 11.15 น.	จิรวัฒน์ โคตรพรม	การศึกษาพืชสมุนไพรที่ใช้ควบคุมแมลงวัน ผลไม้ ในแปลงพริกหยวก
11.15 – 11.30 น.	นคร บัวเคน	ผลการศึกษาวัสดุปลูกต่อการเจริญเติบโตและ ผลผลิตของสูตรสตรอว์เบอร์รี่ พันธุ์พระราชทาน 80

เวลา	ประธาน/วิทยากร/ ผู้นำเสนอ	กิจกรรม
11.30 – 11.45 น.	สุรศักดิ์ เหมหา	ประสิทธิภาพของน้ำหมักชีวภาพจากวัตถุดิบ โปรตีนที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของผัก สลัดเรคโอ๊คในดินร่วนปนทรายที่ผ่านการ เพาะปลูกต่างกัน
11.30 น. – 12.00 น.	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัย และพัฒนา	มอบรางวัลและเกียรติบัตรแก่ผู้นำเสนอแบบ บรรยาย
การนำเสนอผลงานวิจัยแบบโปสเตอร์		
สถานที่ : ห้องโถง อาคาร 13		
13.00 น. – 16.30 น.	นักศึกษา มรสน./ อ.ผู้ทรงคุณวุฒิ/ อาจารย์/ สถาบันวิจัยและพัฒนา	- ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลงานวิจัย - ประกาศผลรางวัล การนำเสนอผลงานวิจัย - พิธีมอบรางวัล โดย ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

สารบัญ

	หน้า
โครงการ	1
กำหนดการจัดงาน	3
บทความวิจัย การนำเสนอแบบบรรยาย	7
บทความวิจัย การนำเสนอแบบโปสเตอร์	
● กลุ่มที่ 1	21
● กลุ่มที่ 2	43
● กลุ่มที่ 3	65
● กลุ่มที่ 4	81
● กลุ่มที่ 5	95
● กลุ่มที่ 6	121
● กลุ่มที่ 7	133
● กลุ่มที่ 8	141
● กลุ่มที่ 9	151



RDI-SNRU
Research and Development Institute
Sakon Nakhon Rajabhat University

Oral Presentation

ชื่อเรื่อง การออกแบบและพัฒนาเครื่องสับสมุนไพรร

ผู้วิจัย วาสนา มั่นคง

จิตติมา ถิ่นตองโขบ

ชโนวิชญ์ วันนาพ้อ

สิริศักดิ์ อรรคศรีวร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สมภาร ดอนจันดา

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

โครงการพิเศษเทคโนโลยีการผลิตนี้ เป็นโครงการพิเศษเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและพัฒนา เพื่อหาคุณภาพและหาประสิทธิภาพเครื่องสับสมุนไพรรที่สร้างขึ้น

วิธีดำเนินโครงการพิเศษ คณะผู้จัดทำโครงการพิเศษได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องสับสมุนไพรรแบบเดิมและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำการออกแบบและพัฒนาเครื่องสับสมุนไพรรใหม่ หลังจากนั้นจึงทำการสร้างเครื่องสับสมุนไพรรตามแบบที่พัฒนาขึ้น เมื่อได้เครื่องสับสมุนไพรรที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว จึงนำเครื่องสับสมุนไพรรไปทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 ท่าน ทำการประเมินเครื่องที่สร้างขึ้นและทำการทดลองสับสมุนไพรร จำนวน 20 ครั้ง ๆ ละ 1 กิโลกรัม ในแต่ละครั้งทำการจับเวลาพร้อมกับนำสมุนไพรรที่ได้จากการสับมาชั่งน้ำหนัก จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพและประสิทธิภาพต่อไป

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เครื่องสับสมุนไพรรที่ออกแบบและพัฒนาขึ้น มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 มีประสิทธิภาพในการสับตะไคร้ โพลสดและขมิ้นชัน เท่ากับ 84, 87 และ 86 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ อีกทั้งยังสามารถลดระยะเวลาในการสับสมุนไพรรและสามารถเพิ่มปริมาณสมุนไพรรได้ดีกว่าเครื่องสับสมุนไพรรแบบเดิม

คำสำคัญ : สมุนไพรร, คุณภาพ, ประสิทธิภาพ

ชื่อเรื่อง การหาคำตอบที่เหมาะสมของการจัดทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด
โดยใช้เงินเนติกอัลกอริทึม

ผู้วิจัย สุภวัฒน์ คำสงค์
ดณัฐ วงศ์จำปา
สกวาดิออน คิอินธิ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ชัยยศ ลักษณะวิสัย

สาขาวิชา เทคโนโลยีโยธาและสถาปัตยกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

โครงการก่อสร้างมักจะมีปัญหาในการจัดทรัพยากรโครงการ ผู้วิจัยได้นำ GA มาช่วยในการจัดทรัพยากรทั้งโครงการ โครงการตัวอย่างประกอบด้วย 20 กิจกรรม คำนวณระยะเวลาโครงการ โครงการโดยการทำงานยังไม่ใช้ทรัพยากรได้ 32 วัน ต่อมา กำหนดให้ใช้ทรัพยากรทำงานเท่ากับ 46 วัน จากนั้นนำ GA เข้ามาช่วยตามกระบวนการ GA ได้ระยะเวลาโครงการ เท่ากับ 44 วัน

คำสำคัญ : เงินเนติกอัลกอริทึม

ชื่อเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมวางแผนงานก่อสร้างที่มีลักษณะซ้ำ ๆ

ผู้วิจัย ทนงศักดิ์ เพชรคำ

หวานใจ หวานเสร็จ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ชัยยศ ลักษณะวิสัย

สาขาวิชา เทคโนโลยีโยธาและสถาปัตยกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้คือการพัฒนาโปรแกรมเพื่อใช้ในการทำกำหนดระยะเวลาโดยใช้ทฤษฎีการวางแผนด้วยวิธี RSM ซึ่งเหมาะกับการวางแผนโครงการก่อสร้างที่มีลักษณะซ้ำ ๆ กัน โดยงานวิจัยนี้กำหนดกิจกรรมขึ้น 7 กิจกรรมความสัมพันธ์แต่ละกิจกรรมแบบเสร็จ-เริ่ม ผู้ใช้งานสามารถเปลี่ยนระยะเวลาทำงานของแต่ละกิจกรรมโดยโปรแกรมสามารถคำนวณระยะเวลาทำงานแต่ละกิจกรรมได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

คำสำคัญ : แผนงานก่อสร้าง

ชื่อเรื่อง การสำรวจและประเมินความเสียหายแมลงศัตรูพืชในแปลงเกษตรกร
และแปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัย ทินกร หาสอดส่อง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสিংห์
อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา แขนงเทคโนโลยีการผลิตพืช คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การสำรวจและประเมินความเสียหายแมลงศัตรูพืชในแปลงเกษตรกร และแปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยการใช้กับดักหลุมตกเหยื่อล่อชนิดต่าง ๆ วางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design : RCBD) ซึ่งมี 4 กรรมวิธี 4 บล็อก ได้แก่ กรรมวิธีที่ 1 น้ำเปล่า (ควบคุม) กรรมวิธีที่ 2 กากน้ำตาล กรรมวิธีที่ 3 มูลวัว และกรรมวิธีที่ 4 กลัวย่น้ำว่าสุก โดยเก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลา 07.00 – 09.00 น. ดำเนินการทดลองระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม ถึงวันที่ 27 กันยายน 2558 ณ แปลงเกษตรกรอำเภอเต่างอย และอำเภอเมือง และแปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการศึกษาทั้ง 4 สัปดาห์ ณ แปลงเกษตรกรอำเภอเต่างอย พบว่า สัปดาห์ที่ 2 มีปริมาณแมลงศัตรูพืชเข้ากับดักสูงสุด เฉลี่ยเท่ากับ 157.00 ตัว คิดเป็น 48.83% ต่อพื้นที่ รองลงมา คือ สัปดาห์ที่ 1 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 67.80 ตัว คิดเป็น 45.49% ต่อพื้นที่ สัปดาห์ที่ 3 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 63.33 ตัว คิดเป็น 59.70% ต่อพื้นที่ และสัปดาห์ที่ 4 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 44.75 ตัว คิดเป็น 39.95% ต่อพื้นที่ ซึ่งเป็นปริมาณแมลงในระดับสมดุลในธรรมชาติ จึงไม่จำเป็นต้องทำการควบคุม

ผลการศึกษาทั้ง 4 สัปดาห์ ณ แปลงเกษตรกรอำเภอเมือง พบว่า สัปดาห์ที่ 3 มีปริมาณแมลงศัตรูพืชเข้ากับดักสูงสุด เฉลี่ยเท่ากับ 151.60 ตัว คิดเป็น 67.02% ต่อพื้นที่ รองลงมา คือ สัปดาห์ที่ 4 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 87.80 ตัว คิดเป็น 67.90% ต่อพื้นที่ สัปดาห์ที่ 2 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 65.20 ตัว คิดเป็น 37.16% ต่อพื้นที่ และสัปดาห์ที่ 1 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 49.40 ตัว คิดเป็น

58.12% ต่อพื้นที่ ซึ่งเป็นปริมาณแมลงในระดับสมดุลงานธรรมชาติ จึงไม่จำเป็นต้องทำการควบคุม

ผลการศึกษาทั้ง 4 สัปดาห์ ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ พบว่า สัปดาห์ที่ 4 มีปริมาณแมลงศัตรูพืชที่เข้ากับดักสูงสุด เฉลี่ยเท่ากับ 112.75 ตัว คิดเป็น 68.02% ต่อพื้นที่ รองลงมาคือ สัปดาห์ที่ 3 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 36.00 ตัว คิดเป็น 27.32% ต่อพื้นที่ สัปดาห์ที่ 1 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 29.33 ตัว คิดเป็น 52.08% ต่อพื้นที่ และสัปดาห์ที่ 2 มีปริมาณแมลงศัตรูพืช เฉลี่ยเท่ากับ 23.80 ตัว คิดเป็น 6.84% ต่อพื้นที่ ซึ่งเป็นปริมาณแมลงในระดับสมดุลงานธรรมชาติ จึงไม่จำเป็นต้องทำการควบคุม

คำสำคัญ : การสำรวจ, การประเมินความเสียหาย, แมลงศัตรูพืช

ชื่อเรื่อง การศึกษาการเจริญเติบโตเส้นใยและผลผลิตเห็ดนางฟ้าโดยใช้วัสดุต่างชนิดกัน
ผู้วิจัย พินิจ ทองคำ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ. อังคนา เทียนกล้า

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

อาจารย์ณัฐพงษ์ วงษ์มา

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของวัสดุเพาะเห็ดที่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตเส้นใยและการเพิ่มผลผลิตเห็ดนางฟ้า โดยใช้เชื้อราไมยราพารากับกากครามในสัดส่วนที่แตกต่างกัน วางแผนทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ มี 6 กรรมวิธี จำนวน 4 ซ้ำ ๆ ละ 16 ก้อน ได้แก่ กรรมวิธีที่ 1 เชื้อราไมยราพาร (ควบคุม) กรรมวิธีที่ 2 กากคราม กรรมวิธีที่ 3 เชื้อราไมยราพาร : กากคราม (1:1) กรรมวิธีที่ 4 เชื้อราไมยราพาร : กากคราม (2:1) กรรมวิธีที่ 5 เชื้อราไมยราพาร : กากคราม (3:1) กรรมวิธีที่ 6 เชื้อราไมยราพาร : กากคราม (4:1) โดยใช้วัสดุเพาะผสม 40 กก. รำ 2 กก. แป้งข้าวเจ้า 0.8 กก. ปูนขาว 0.4 กก. ดีเกลือ 0.08 กก. ยิปซัม 0.08 กก. ดำเนินการวิจัยวันที่ 22 พฤศจิกายน 2558 ถึง 28 กุมภาพันธ์ 2559 ทำการทดลองที่โรงเรือนเพาะเห็ด สาขาวิชาพืชศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการศึกษา พบว่า การเดินของเส้นใยเห็ดนางฟ้าในระยะเวลา 28 วัน กรรมวิธีที่ 1 มีการเดินของเส้นใยดีที่สุด เติบโต 16.11 เซนติเมตร/ก้อน รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 6 กรรมวิธีที่ 5 กรรมวิธีที่ 3 กรรมวิธีที่ 4 และกรรมวิธีที่ 2 เติบโตเท่ากับ 14.58, 13.87, 11.78 และ 10.39 เซนติเมตร/ก้อน ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 99% สำหรับผลผลิตของเห็ดนางฟ้าหลังเปิดดอก 42 วัน พบว่า กรรมวิธีที่ 6 มีน้ำหนักสดมากที่สุด เติบโต 183.13 กรัม/ก้อน รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 5 กรรมวิธีที่ 1 กรรมวิธีที่ 3 กรรมวิธีที่ 4 และกรรมวิธีที่ 2 เท่ากับ 158.42, 136.00, 101.02, 66.77 และ 16.29 กรัม/ก้อน ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

คำสำคัญ : เห็ดนางฟ้า, วัสดุเพาะ, เชื้อราไมยราพาร, กากคราม

ชื่อเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบอาหารจากขยะอินทรีย์ในการเพาะเลี้ยงไส้เดือนดิน

ผู้วิจัย พรพิมล เชื้อพนม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสิงห์

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาดังนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชนิดของขยะอินทรีย์ที่เหมาะสมต่อการเพิ่มน้ำหนักของไส้เดือนดิน ซึ่งวางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Complete Randomized Design : CRD) จำนวน 11 ซ้ำ มี 4 กรรมวิธีคือ 1) ขยะอินทรีย์เศษผลไม้ 2) ขยะอินทรีย์ใบกระถินแห้ง 3) ขยะอินทรีย์เศษกระดาศ และ 4) ไม้ส่อาหาร (ควบคุม) เริ่มทำการทดลองวันที่ 21 พฤศจิกายน 2558 สิ้นสุดการทดลองเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2558 โดยใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 49 วัน ณ โรงเรือนเพาะเลี้ยงแมลง สาขาพืชศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากการศึกษาปริมาณน้ำหนักไส้เดือนดินเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนและหลังการให้ขยะอินทรีย์ต่างชนิดกัน พบว่า ขยะอินทรีย์ประเภทเศษผลไม้ทำให้ไส้เดือนดินมีปริมาณน้ำหนักเพิ่มขึ้นสูงที่สุดเฉลี่ยเท่ากับ 14.89 กรัม คิดเป็นร้อยละ 65.93 รองลงมาคือ ใบกระถินแห้ง และเศษกระดาศ ทำให้ไส้เดือนดินมีปริมาณน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเท่ากับ 14.25 กรัม และ 11.53 กรัม คิดเป็นร้อยละ 64.46 และ 57.32 ตามลำดับ ส่วนการไม่ใส่อาหารทำให้ไส้เดือนดินมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นต่ำที่สุดเฉลี่ยเท่ากับ 10.75 กรัม คิดเป็นร้อยละ 78.88 ซึ่งมีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

ในการให้ขยะอินทรีย์ประเภทเศษผลไม้มีผลทำให้ปริมาณน้ำหนักไส้เดือนดินเพิ่มขึ้นมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับขยะอินทรีย์ประเภทอื่นๆ ดังนั้นจึงเหมาะแก่การเพาะเลี้ยงเพื่อกำจัดขยะอินทรีย์และผลิตปุ๋ยหมักมูลไส้เดือนดินเพื่อช่วยลดอัตราขยะที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นให้ลดลงได้

คำสำคัญ : ขยะอินทรีย์, การเพาะเลี้ยง, ไส้เดือนดิน

ชื่อเรื่อง การศึกษาพืชสมุนไพรที่ใช้ควบคุมแมลงวันผลไม้ในแปลงพริกหยวก

ผู้วิจัย จีรวัดน์ โคตรพรม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสิงห์

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา เทคโนโลยีการผลิตพืช คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาวិธีการควบคุมโดยใช้พืชสมุนไพรไล่แมลงวันผลไม้ในแปลงปลูกพริกหยวก ระหว่างวันที่ 5 ตุลาคม – 1 พฤศจิกายน 2558 เก็บข้อมูลทุกวัน เวลา 16.30 – 18.30 น. โดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสุ่มบูรณ์ (Randomized Complete Block Design RCBD) มี 5 กรรมวิธี ได้แก่ กรรมวิธีที่ 1 กับดักใบตะไคร้หอม, 2 กับดักใบกะเพรา, 3 กับดักใบโหระพา, 4 กับดักใบแมงลักคา และ 5 กับดักน้ำเปล่า

สัปดาห์ที่ 1 พบว่า ในกรรมวิธีที่ 5 กับดักน้ำเปล่า มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 15 ตัว รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 2 กับดักใบกะเพรา, 1 กับดักใบตะไคร้หอม, 3 กับดักใบโหระพา และ 4 กับดักใบแมงลักคา โดยมีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 7, 4, 0 และ 0 ตัว ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันทางสถิติ สัปดาห์ที่ 2 พบว่า ในกรรมวิธีที่ 1 กับดักใบตะไคร้หอม มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 11 ตัว รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 2 กับดักใบกะเพรา, 5 กับดักน้ำเปล่า, 3 กับดักใบโหระพา และ 4 กับดักใบแมงลักคา โดยมีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 10, 10, 5 และ 2 ตัว ตามลำดับ ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ สัปดาห์ที่ 3 พบว่าใน กรรมวิธีที่ 2 กับดักใบกะเพรา, 3 กับดักใบโหระพา, 4 กับดักใบแมงลักคา และ 5 กับดักน้ำเปล่า มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 10, 10 และ 10 ตัว ตามลำดับ รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 1 กับดักใบตะไคร้หอม, 3 กับดักใบโหระพา มีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 7, 3 ตัว ตามลำดับ ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ สัปดาห์ที่ 4 พบว่าในกรรมวิธีที่ 1 กับดักใบตะไคร้หอม, 2 กับดักใบกะเพรา, 5 กับดักน้ำเปล่า มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3, 3, 3 ตัว ตามลำดับ รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 4 กับดักใบแมงลักคา, 3 กับดักใบโหระพา มีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 1 และ 0 ตัว ตามลำดับ ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ สัปดาห์ที่ 5 พบว่า ในกรรมวิธีที่ 5 กับดักน้ำเปล่า มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 17 ตัว รองลงมา คือ รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 1 กับดักใบ

ตะไคร้หอม, 4 กัดักใบแมงลักคา, 2 กัดักใบกะเพรา, 3 กัดักใบโหระพา โดยมีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 14, 10, 8 และ 7 ตัว ตามลำดับ ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ สัปดาห์ที่ 6 พบว่า ในกรรมวิธีที่ 4 กัดักใบแมงลักคา มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 24 ตัว รองลงมา คือ กรรมวิธีที่ 1 กัดักใบตะไคร้หอม, 2 กัดักใบกะเพรา, 5 กัดักน้ำเปล่า, 3 กัดักใบโหระพา มีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 11, 11, 11 และ 3 ตัว ตามลำดับ ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ในการศึกษาครั้งนี้ นอกจากประสิทธิภาพของกัสดักในกรรมวิธีต่างๆแล้ว ยังมีปัจจัยที่สำคัญคือ ปริมาณน้ำฝน โดยสังเกตจากปริมาณแมลงที่เข้ากัสดักในแต่ละวัน พบว่าในวันที่ 2 ตุลาคม, 14 พฤศจิกายน 2558 มีปริมาณน้ำฝน มากจะมีปริมาณแมลงที่เข้ากัสดักน้อย ซึ่งแตกต่างกับวันที่ 12 ตุลาคม, 15 พฤศจิกายน 2558 มีปริมาณน้ำฝน น้อยจะมีปริมาณแมลงที่เข้ากัสดักมาก จึงสรุปได้ว่าปริมาณน้ำฝน ยิ่งน้อยจะทำให้การกระจายตัว และปริมาณแมลงยิ่งมากขึ้น ในกรรมวิธีที่ 5 กัดักน้ำเปล่า มีปริมาณแมลงเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 66 ตัว รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 1 กัดักใบตะไคร้หอม, 2 กัดักใบกะเพรา, 4 กัดักใบแมงลักคา และ 3 กัดักใบโหระพา โดยมีปริมาณแมลงเฉลี่ยเท่ากับ 50, 49, 47 และ 18 ตัว ตามลำดับ

คำสำคัญ : พืชสมุนไพร, ควบคุม, แมลงวันผลไม้

ชื่อเรื่อง การศึกษาผลของวัสดุปลูกต่อการเจริญเติบโตของสตรอเบอร์รี่

พันธุ์พระราชทาน 80

ผู้วิจัย นคร บัวเคน

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ณัฐพงษ์ วงษ์มา

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา เทคโนโลยีการผลิตพืช คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษานี้วางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design: RCBD) จำนวน 4 กรรมวิธี 4 บล็อก ดังนี้ กรรมวิธีที่ 1 ดิน 1 ส่วน : มูลวัวเก่า 1 ส่วน : แกลบดิบเก่า 2 ส่วน กรรมวิธีที่ 2 ดิน 1 ส่วน : มูลวัวเก่า 1 ส่วน : กาบมะพร้าวสับ 2 ส่วน กรรมวิธีที่ 3 ดิน 1 ส่วน : ใบก้ามปู 1 ส่วน : จอกหูหนูหมัก 2 ส่วน กรรมวิธีที่ 4 ดิน (ควบคุม) ดำเนินงานวิจัยระหว่าง วันที่ 9 สิงหาคม 2558 ถึง วันที่ 19 มกราคม 2559 ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ สาขาวิชาพืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการศึกษาพบว่า การเจริญเติบโตด้านลำต้นของสตรอเบอร์รี่หลังปลูกจนถึงระยะเกิดดอกที่อายุ 104 วัน วัสดุปลูกที่ทำให้ความสูงของทรงพุ่มสูงที่สุดคือกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 18.60 เซนติเมตร และกรรมวิธีที่ 4 ให้ความสูงของทรงพุ่มที่น้อยที่สุดเท่ากับ 13.25 เซนติเมตร เส้นผ่านศูนย์กลางทรงพุ่มกว้างที่สุด คือกรรมวิธีที่ 2 เท่ากับ 26.48 เซนติเมตร และน้อยที่สุดคือกรรมวิธีที่ 4 เท่ากับ 17.43 เซนติเมตร สำหรับจำนวนใบพบว่ากรรมวิธีที่ 3 ให้จำนวนใบมากที่สุด เท่ากับ 53.98 ใบ และน้อยที่สุดคือกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 44.68 ใบ ความยาวใบและความกว้างใบ พบว่ากรรมวิธีที่ 2 ให้ขนาดใบมากที่สุด เท่ากับ 7.48-6.60 เซนติเมตร และน้อยที่สุดคือกรรมวิธีที่ 4 เท่ากับ 5.05-4.35 เซนติเมตร ส่วนความยาวก้านใบ พบว่ายาวที่สุดคือกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 8.40 เซนติเมตร และสั้นที่สุดคือกรรมวิธีที่ 4 เท่ากับ 5.90 เซนติเมตร ซึ่งลักษณะการเจริญเติบโตทุกลักษณะของสตรอเบอร์รี่มีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ เมื่อปลูกในวัสดุปลูกแต่ละกรรมวิธี

สำหรับการเจริญเติบโตของผลสตรอเบอรี่ พบว่าวัสดุปลูกที่ให้น้ำหนักผลมากที่สุดและมีความแตกต่างกันทางสถิติคือกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 11.54 กรัม ความยาวผลและความกว้างผลเฉลี่ยสูงสุดคือกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 30.35-28.63 มิลลิเมตร ส่วนปริมาณของแข็งที่ละลายน้ำได้เฉลี่ยสูงสุดคือกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 10.29 เปอร์เซ็นต์บริกซ์ และกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 10.07 เปอร์เซ็นต์บริกซ์ ซึ่งน้อยที่สุด สำหรับปริมาณกรดที่ไทเทรทได้สูงที่สุดคือกรรมวิธีที่ 1 เท่ากับ 1.44 เปอร์เซ็นต์ และกรรมวิธีที่ 3 เท่ากับ 1.16 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งน้อยที่สุด แต่ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ

คำสำคัญ : สตรอเบอรี่, วัสดุปลูก, การเจริญเติบโตด้านลำต้น, การเจริญเติบโตของผล

ชื่อเรื่อง ประสิทธิภาพของน้ำหมักชีวภาพจากวัตถุดิบโปรตีนต่างชนิด
ที่มีผลต่อการ เจริญเติบโตของผักสลัดเรดโอ๊คในดินร่วนปนทราย
ที่ผ่านการเพาะปลูกต่างกัน

ผู้วิจัย สุรศักดิ์ เหมหา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ณัฐพงษ์ วงษ์มา

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา เทคโนโลยีการผลิตพืช คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาประสิทธิภาพของน้ำหมักชีวภาพที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของผักสลัดเรดโอ๊ค วางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design : RCBD) ประกอบด้วย 3 กรรมวิธี 3 บล็อก โดย กรรมวิธีที่ 1 ใช้น้ำหมักชีวภาพ (ควบคุม) กรรมวิธีที่ 2 ใช้น้ำหมักชีวภาพเศษหัวปลาสด อัตรารีดน้ำ 1 : 1000 (10 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 10 ลิตร) และกรรมวิธีที่ 3 ใช้น้ำหมักชีวภาพนมผสมผลไม้ อัตรารีดน้ำ 1 : 1000 (10 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 10 ลิตร) และบล็อกที่ 1 คือดินร่วนปนทรายที่ผ่านการปลูกพืชผักที่มีการใช้ปุ๋ยหมักโบกาชีรองพื้น บล็อกที่ 2 คือดินร่วนปนทรายที่ผ่านการปลูกพืชตระกูลถั่วที่ใช้เคมี และ 3 คือดินร่วนปนทรายที่ผ่านการปลูกพืชตระกูลถั่วที่ใช้ปุ๋ยอินทรีย์เคมี ผลการศึกษาพบว่า การเจริญเติบโตของส่วนเหนือดินของผักสลัดเรดโอ๊คที่อายุ 49 วัน จากทุกกรรมวิธีไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ แต่การใช้น้ำหมักชีวภาพนมผสมผลไม้ทำให้ผักมีการเจริญเติบโตของความกว้างทรงพุ่มมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 16.65 เซนติเมตร/ต้น จำนวนใบเฉลี่ย 21.32 ใบ/ต้น น้ำหนักสดทั้งต้น 72.42 กรัม/ต้น น้ำหนักสดต้น 63.93 กรัม/ต้น และน้ำหนักสดรวม 3,176.32 กิโลกรัม/ไร่ รองลงมาคือน้ำหมักชีวภาพเศษหัวปลาสด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.95 เซนติเมตร/ต้น 18.87 ใบ/ต้น 54.01 กรัม/ต้น 48.06 กรัม/ต้น และ 2,592.48 กิโลกรัม/ไร่ ตามลำดับ และน้อยที่สุดคือไม่ใช้น้ำหมักชีวภาพ (ควบคุม) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.97 เซนติเมตร/ต้น 18.08 ใบ/ต้น 53.81 กรัม/ต้น 46.99 กรัม/ต้น และ 2,582.88 กิโลกรัม/ไร่ ตามลำดับ ส่วนการเจริญเติบโตของส่วนใต้ดิน (ราก) จากแต่ละกรรมวิธี พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ โดยการใช้น้ำหมักชีวภาพนมผสมผลไม้ทำให้รากมีค่าเฉลี่ยน้ำหนักสดเท่ากับ 8.49 กรัม/ต้น น้ำ

หมักชีวภาพเศษหับปลาสดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.82 กรัม/ตัน และการไม่ใช้น้ำหมักชีวภาพ (ควบคุม) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.95 กรัม/ตัน

สำหรับการเจริญเติบโตของผักในแต่ละบล็อก ที่อายุ 49 วันพบว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ โดยบล็อกที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความกว้างทรงพุ่มเท่ากับ 18.51 เซนติเมตร/ต้น จำนวนใบ 21.48 ใบ/ต้น น้ำหนักสดทั้งต้น 99.65 กรัม/ต้น น้ำหนักสดต้น 89.45 กรัม/ต้น น้ำหนักสดราก 10.00 กรัม/ต้น และ น้ำหนักสดรวม 4,783.33 กิโลกรัม/ไร่ ตามลำดับ บล็อกที่ 2 มีค่าเฉลี่ยของลักษณะต่างๆเท่ากับ 12.85 เซนติเมตร/ต้น 18.90 ใบ/ต้น 34.58 กรัม/ต้น 89.20 กรัม/ต้น 5.37 กรัม/ต้น และ 1,359.63 กิโลกรัม/ไร่ ตามลำดับ และบล็อกที่ 3 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 14.21 เซนติเมตร/ต้น 17.67 ใบ/ต้น 46.01 กรัม/ต้น 40.32 กรัม/ต้น 5.69 กรัม/ต้น และ 2,308.64 กิโลกรัม/ไร่ ตามลำดับ

คำสำคัญ : สลัดเรดโอ๊ค, น้ำหมักชีวภาพจากเศษปลา, น้ำหมักชีวภาพจากนม, ดินร่วนปนทราย

***P**oster Presentation*
กลุ่มที่ 1

ชื่อเรื่อง การเตรียมตัวดูแลตนเองและทารกแรกเกิดของหญิงตั้งครรภ์
ในโรงพยาบาลศูนย์สกลนคร

ผู้วิจัย ยุภาพร สีกักดี
ขวัญฤดี หัตถสาร
กนกวรรณ สอนสุราษฎร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ศศิธรวรรณ ทศนเอี่ยม

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การดูแลตนเองในหญิงตั้งครรภ์มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าระหว่างการตั้งครรภ์ หญิงตั้งครรภ์สามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องเหมาะสมก็จะส่งผลให้มารดาและทารกมีสุขภาพแข็งแรง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับการเตรียมตัวดูแลตนเองและทารกแรกเกิดของหญิงตั้งครรภ์ในโรงพยาบาลศูนย์สกลนคร กลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเจาะจง เป็นหญิงตั้งครรภ์ที่มาใช้บริการฝากครรภ์ที่แผนกฝากครรภ์และวางแผนครอบครัว โรงพยาบาลศูนย์สกลนคร ระหว่างวันที่ 20 กรกฎาคม ถึง 30 สิงหาคม พ.ศ. 2558 จำนวน 300 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ จำนวน ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีการตั้งครรภ์อยู่ระหว่าง 1-3 ครั้ง (ร้อยละ 92.7) ส่วนใหญ่มีบุตร 1-2 คน (ร้อยละ 45.0) บุตรคนสุดท้ายอายุระหว่าง 1-4 ปี (ร้อยละ 48.6) หญิงตั้งครรภ์มีความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับการเตรียมตัวดูแลตนเองและทารกแรกเกิดอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 77.7 และ 93.0 ตามลำดับ)

คำสำคัญ : การดูแลตนเอง, หญิงตั้งครรภ์, ทารก

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการใช้ยาสูบกลอนของประชาชนในเขตพื้นที่

ตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย สุดาร์ตน์ สายตา

มาวดี บาดตาสาว

สุรรัตน์ เดชคอบบุตร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ณิรนุช วรโธสง

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาสูบกลอนของประชาชน ในเขตพื้นที่ตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ยาสูบกลอน จำนวน 400 คน โดยได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายลูกโซ่ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 53.8 มีอายุเฉลี่ย 45.7 ปี ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้ยาสูบกลอนในด้านความรู้ ทักษะและการปฏิบัติ อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 75.0 ร้อยละ 64.0 และร้อยละ 69.0 ตามลำดับ)

คำสำคัญ : ยาสูบกลอน, พฤติกรรม, ประชาชน

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการใช้เครื่องสำอางอันตรายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในเขตเทศบาลนครสกลนคร

ผู้วิจัย ลักษณะ กาญจนสาร
สุภพงศ์ ศิริชัยสงคราม
วนิดา นารินทอง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สุวิสา ปั่นหนึ่ง
อาจารย์จรินทร์ทิพย์ ชมชายผล

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้เครื่องสำอางอันตรายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตเทศบาลนครสกลนคร กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตเทศบาลนครสกลนคร จำนวน 400 คน เลือกโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตเทศบาลนครสกลนครมีพฤติกรรมด้านความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องสำอางอันตรายอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 75.5 ด้านทัศนคติเกี่ยวกับการใช้เครื่องสำอางอันตรายอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 70.5 และด้านการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้เครื่องสำอางอันตรายอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 60.7

คำสำคัญ : เครื่องสำอางอันตราย, พฤติกรรม, นักเรียน

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนักของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัย อาริรัตน์ คำตนชื่อ

อาริญา ถานัน

ภาณุมาศ สมปัญญา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ณิรณัฐ วรโธสง

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนักของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาหญิง ภาค ปกติ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 375 คน ที่ใช้ผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนัก สุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคแบบลูกโซ่ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้ผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนักชนิดแคปซูล คิดเป็นร้อยละ 33.9 และซื้อจากอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 39.5 พฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนัก พบว่า มีความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนักอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 68.2 มีทัศนคติและการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.3 และ 48.8 ตามลำดับ

คำสำคัญ : พฤติกรรมการบริโภค, ผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนัก, นักศึกษา

ชื่อเรื่อง ความรู้และการปฏิบัติตามมาตรการการป้องกันโรคมือ เท้า ปาก
 ของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอโพธาราม จังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้วิจัย กำไลเพชร แสนสุภา

อภิญญา กุลากุล

ดวงกมล วรรณกะ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ศศิธรณ ทศนเอี่ยม

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

โรคมือ เท้า ปาก พบมากในเด็กอายุน้อยกว่า 5 ปี ผู้ดูแลเด็กจึงควรมีความรู้และการปฏิบัติที่ถูกต้องในการป้องกันโรค วิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความรู้ การปฏิบัติตามมาตรการการป้องกันโรคมือ เท้า ปาก และ 2) สร้างมาตรการร่วมกันในการป้องกันโรค มือ เท้า ปาก ของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ประชากร คือ ผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอโพธาราม จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 61 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ จำนวน ความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก มีระดับความรู้เกี่ยวกับโรคมือ เท้า ปากอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 82.0) และมีระดับการปฏิบัติตามมาตรการ การป้องกันโรคมือ เท้า ปาก ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 100.0) เมื่อใช้กระบวนการกลุ่มในการสร้างมาตรการการป้องกันโรคมือ เท้า ปาก มีกลุ่มตัวอย่างให้ความร่วมมือ คิดเป็นร้อยละ 86.8 ได้มาตรการการป้องกันโรคมือเท้าปาก เป็น 2 กรณีได้แก่ 1) กรณีมีเด็กป่วย ถ้ามีเด็กป่วยด้วยโรคมือเท้าปาก จำนวน 2 คนขึ้นไปให้ทำการปิดศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเพื่อทำความสะอาดศูนย์และทำความสะอาดเช็ดถู ราว มือจับ ของเล่น ที่นอน ของใช้ส่วนตัวเด็ก ทำความสะอาดด้วยน้ำยาทำความสะอาดและนำไปตากแดดให้แห้งทุกวัน และ 2) กรณีที่ยังไม่มีเด็กป่วยทำความสะอาดอุปกรณ์เครื่องเล่น ด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อแล้วนำไปตากแดดให้แห้ง สัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง และสอนให้เด็กล้างมือ 7 ขั้นตอน ทุกครั้งก่อนรับประทานอาหารและหลังเข้าห้องน้ำห้องส้วม

คำสำคัญ : ความรู้, การปฏิบัติ, โรคมือ, เท้า, ปาก, ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ชื่อเรื่อง ภาวะสุขภาพและพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพพระสงฆ์

ในเขตอำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย บรรจบพร เชียงไขแก้ว

ปิยะรัตน์ ขุนหาร

เมธินี พรหมสุริย์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ณัฏฐา วรโธสง

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาวะสุขภาพและพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของพระสงฆ์ในเขตอำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร ประชากรคือ พระสงฆ์ที่จำวัดและมีใบสุทธิรับรองว่าเป็นพระสงฆ์ในเขตอำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร จำนวน 110 รูป เก็บข้อมูลโดยใช้แบบประเมินภาวะสุขภาพ และแบบสอบถามพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า พระสงฆ์ส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 54.32 ปี มีโรคประจำตัวคือ โรคเบาหวาน คิดเป็นร้อยละ 56.3 และโรคความดันโลหิตสูง คิดเป็นร้อยละ 40.8 สุขภาพจิตมีความเครียดในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 56.4 พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของพระสงฆ์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 32.7

คำสำคัญ : ภาวะสุขภาพ, พฤติกรรมสุขภาพ, พระสงฆ์

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันโรคตาแดงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา
ตอนปลายในเขตเทศบาลตำบลบางโฮ้ง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย นารี จิตระจักษ์

นิโรบล สันทะ

อภิชาติ โฉมเฉลา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์จิราภรณ์ จำปาจันทร์

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคตาแดงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตเทศบาลตำบลบางโฮ้ง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตเทศบาลตำบลบางโฮ้ง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ประจำปีการศึกษา 2558 จำนวน 243 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมด้านความรู้ ทักษะและการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 47.7 ร้อยละ 73.2 และร้อยละ 64.2 ตามลำดับ

คำสำคัญ : พฤติกรรม, การป้องกัน, โรคตาแดง

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการบริโภคอาหารของประชาชนที่ตรวจพบไข่พยาธิใบไม้ตับในอุจจาระ
ในเขตอำเภอเต่างอย จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย สุพรรณิกา ชมชายผล
สุนิศา ดาบพลหาร
พรทิพย์ แสนชน

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ศศิธรณ ทั่นเยี่ยม

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
บทคัดย่อ

การติดเชื้อพยาธิใบไม้ตับมีสาเหตุหลักมาจากพฤติกรรมการบริโภคและค่านิยมในการรับประทานอาหาร การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของประชาชนที่ตรวจพบไข่พยาธิใบไม้ตับในอุจจาระ ประชากร จำนวน 154 คน คือประชาชนที่อาศัยอยู่บ้านนาอ่างและบ้านอ่างคำ ตำบลนาตาล อำเภอเต่างอย จังหวัดสกลนครที่ตรวจพบไข่พยาธิใบไม้ตับในอุจจาระ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า ชนิดของอาหารที่ประชากรนิยมบริโภคหรือรับประทาน ได้แก่ ปลา ร้าสุก ส้มตำปลา ร้าดิบ และปลา ร้าดิบ คิดเป็นร้อยละ 72.7 72.1 และ 70.1 ตามลำดับ แหล่งที่มาของอาหาร ได้แก่ ซื้อมา ทำเอง และคนในครอบครัวทำให้ทาน คิดเป็นร้อยละ 73.4 50.7 และ 30.5 ตามลำดับ ปลาที่นิยมบริโภคมาก ได้แก่ ปลาน้ำจืด ปลาตะเพียน และปลาไน คิดเป็นร้อยละ 90.9 75.3 และ 61.0 ตามลำดับ แหล่งที่มาของปลาน้ำจืดได้มาโดยการซื้อจากตลาดในหมู่บ้าน จับมาจากที่นา และจับมาจากสระและห้วย คิดเป็นร้อยละ 86.6 51.4 และ 33.3 ตามลำดับ กรรมวิธีในการปรุงอาหารประเภทปลาที่ปรุงไม่สุกหรือสุกๆดิบๆ ได้แก่ ก้อยและลาบ คิดเป็นร้อยละ 82.4 และ 96.4 ตามลำดับ ทำให้มีโอกาสดูดเชื้อพยาธิใบไม้ตับและตรวจพบไข่พยาธิใบไม้ตับในอุจจาระจากการตรวจคัดกรองได้

คำสำคัญ : พยาธิใบไม้ตับ, การบริโภคอาหาร, ปลาน้ำจืด, ปลาดิบ

ชื่อเรื่อง สภาพการทำงานและประสบการณ์การปวดกล้ามเนื้อของชาวนา

ผู้วิจัย รุจิรันดร ติธรรม

ปวีดา แสงอรุณ

พิราวรรณ แสงพรหมชาลี

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สุวิสา ปั่นแห้ง

อาจารย์จรินทร์ทิพย์ ชมชายผล

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการทำงานและประสบการณ์การปวดกล้ามเนื้อของชาวนา ตำบลด่านม่วงคำ อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพทำนาที่ขึ้นทะเบียนผู้ปลูกข้าวที่เกษตรอำเภอโคกศรีสุพรรณ จำนวน 305 คน โดยใช้การสุ่มแบบหลายชั้น เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและแบบสังเกต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่ามัธยฐาน ผลการวิจัย พบว่า ขั้นตอนการทำงานมี 7 ขั้นตอนหลัก คือ 1) ขั้นตอนการเตรียมดินมีการใส่ปุ๋ยคอก คิดเป็นร้อยละ 46.6 มีลักษณะท่าทางการเดินไป - มา คิดเป็นร้อยละ 96.0 และการไถดะมีการไถโดยใช้รถไถเดินตาม คิดเป็นร้อยละ 91.4 2) ขั้นตอนการไถ ประกอบด้วยการไถแปรและไถคราดมีการไถโดยใช้รถไถเดินตาม คิดเป็นร้อยละ 93.9 และ 95.3 ตามลำดับ มีลักษณะท่าทางการทำงาน การเดินไป-มาและมีการเคลื่อนไหวเฉพาะมือ/แขนและขา คิดเป็นร้อยละ 95.6 และ 96.2 ตามลำดับ 3) ขั้นตอนการเพาะกล้า มีลักษณะท่าทางการทำงานที่การเดินไป-มา และใช้แขน/ไหล่ในการโยนหรือเหวี่ยงเมล็ดข้าว คิดเป็นร้อยละ 100.0 4) ขั้นตอนการถอนกล้า มีลักษณะท่าทางการทำงานที่ยืน-นั่งและออกแรงเตะ คิดเป็นร้อยละ 99.6 5) ขั้นตอนการดำนา มีลักษณะท่าทางการทำงานที่ยืนและก้มทำงาน เคลื่อนไหวมือ/แขนในการปักดำและเท้าเดินไปมา คิดเป็นร้อยละ 97.9 6) ขั้นตอนการทำนาคั่ว มีลักษณะท่าทางการทำงานที่เดินไป-มา และใช้เฉพาะมือ/แขนในการเหวี่ยงต้นข้าว คิดเป็นร้อยละ 98.9 7) ขั้นตอนการเก็บเกี่ยว มีลักษณะท่าทางการยืนทำงาน และเคลื่อนไหวมือ/แขนในการเกี่ยวต้นข้าวและเท้าในการเดินเกี่ยว คิดเป็นร้อยละ 99.6 ส่วนของสุขภาพและการเจ็บปวด

ร่างกาย มีอาการเจ็บปวดกล้ามเนื้อจากการทำนา ในขั้นตอน ถอนกล้า มีอาการเจ็บปวดร่างกายมากที่สุดบริเวณ เอว คิดเป็นร้อยละ 87.3

คำสำคัญ : สภาพการทำงาน, ประสิทธิภาพ, การปวดกล้ามเนื้อ, ชาวนา

ชื่อเรื่อง ทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้หมวกนิรภัยในการขับขี่รถจักรยานยนต์ของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัย สุจิตรา เจริญเพชร
นันทิดา บุญหล้า
นฤมล ปิงอุทา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วิบูลย์สุข ดาลกุล

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้หมวกนิรภัยในการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ปีการศึกษา 2557 จำนวน 385 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีทักษะคิดและพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้หมวกนิรภัยในการขับขี่รถจักรยานยนต์ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 58.4 และ 52.5 ตามลำดับ ($\bar{X}$ = 62.0, S.D. = 5.7) และ ($\bar{X}$ = 61.4, S.D. = 7.5) ตามลำดับ

คำสำคัญ : ทักษะคิด, พฤติกรรม, หมวกนิรภัย, รถจักรยานยนต์

ชื่อเรื่อง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย พรรณี ทานู
อัจฉริยา ราชบุตร
พรทิพย์ อินธิสิทธิ์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วิบูลย์สุข ตาลกุล

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จากโรงเรียนที่มีผลสำรวจพบปัญหาภาวะโภชนาการเกิน 3 อันดับแรก ได้แก่ โรงเรียนบ้านนาคำวิทยาคาร โรงเรียนบ้านศรีวิชาครุราษฎร์อุทิศ และโรงเรียนเซนต์ยอแซฟสกลนคร จำนวน 631 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความรู้และทักษะเกี่ยวกับการบริโภคอาหารโดยรวมอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 79.6 ($\bar{X} = 18.2$, S.D. = 2.4) และ 71.2 ($\bar{X} = 99.9$, S.D. = 8.4) ตามลำดับและมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการบริโภคอาหารโดยรวมอยู่ที่ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 76.1 ($\bar{X} = 72.6$, S.D. = 7.7)

คำสำคัญ : ความรู้, ทักษะ, พฤติกรรมการบริโภคอาหาร, นักเรียน

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคเบาหวานในโรงพยาบาลส่งเสริม

สุขภาพตำบลหนองปลาน้อย ตำบลเหล่าปอแดง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย สุทธิณีย์ ดีดวงพันธ์

ธนวัฒน์ อุตिला

ชนัญธิดา พรหมใจ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา วงษ์สวัสดิ์

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยโรคเบาหวานในโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหนองปลาน้อย อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ประชากรคือผู้ป่วยโรคเบาหวานในเขตบริการของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหนองปลาน้อย จำนวน 274 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ป่วยเบาหวานส่วนใหญ่ มีระดับพฤติกรรมการดูแลตนเองอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 59.1

คำสำคัญ : พฤติกรรม, ผู้ป่วยโรคเบาหวาน, การดูแลตนเอง

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันอันตรายของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพด
ฝักอ่อนในเขตตำบลต่างอย อำเภอด่างาย จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ดร.ณิ แก้วอัศษาด
เรวดี สุญราช

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สุวิสา ปันแหน่ง
อาจารย์จรินทร์ทิพย์ ชมชายผล

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันอันตรายของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพดฝักอ่อน โดยศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตัวในการป้องกันอันตรายของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพดฝักอ่อน ในเขตพื้นที่ตำบลต่างอย อำเภอด่างาย จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างคือ เกษตรกรที่ขึ้นทะเบียนเกษตรกรอำเภอด่างาย จำนวน 271 คน โดยทำการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพดฝักอ่อนในเขตตำบลต่างอย มีความรู้และทัศนคติในการป้องกันอันตรายอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 79.4 และ 86.0 ตามลำดับ การปฏิบัติในการป้องกันอันตรายอยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 42.1

คำสำคัญ : เกษตรกร, ข้าวโพดฝักอ่อน

ชื่อเรื่อง ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ปิยราช เทพคนดี

ขวัญพิรุณ มุกดา

แพรวนภา ยืนนาน

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา วงษ์สวัสดิ์

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้ เรื่องสิทธิบัตรของ คัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังและ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังที่ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ป่วยด้วยโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจและหลอดเลือดสมอง โรคมะเร็ง และโรคไต ซึ่งผู้ป่วย 1 คนขึ้นทะเบียนด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังโรคใดโรคหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งโรค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดความพึงพอใจ ชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า (E_1/E_2) และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์โดยใช้ Paired t-test

ผลการศึกษพบว่า 1) ประสิทธิภาพชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 82.70/88.48 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิทธิบัตรของ คัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) ผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมเรื่องสิทธิบัตรของคัมครองผู้ป่วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง อยู่ในระดับดีมาก

คำสำคัญ : ชุดกิจกรรม, สิทธิบัตรของโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง

ชื่อเรื่อง ประสิทธิภาพของชุดการสอนมัลติมีเดียเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา

ผู้วิจัย พงษ์ศิริ จันทสุข
วันวิสาข์ ทองสี
สุนันทา ประวิง

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา วงษ์สวัสดิ์

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนมัลติมีเดีย 2) เพื่อหาประสิทธิผลของชุดการสอนมัลติมีเดีย 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ ก่อนและหลังเรียน 5) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดการสอนมัลติมีเดีย 6) เพื่อเปรียบเทียบความคงทนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนมัลติมีเดีย เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนธาดุนารายณ์วิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร จำนวน 50 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ชุดการสอนมัลติมีเดีย เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความรู้ แบบสอบถามทัศนคติแบบทดสอบความคงทน และแบบวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลและ paired t-test

ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดการสอนมัลติมีเดีย มีประสิทธิภาพในเกณฑ์ 97.80/83.84 2) ประสิทธิผลของชุดการสอนมัลติมีเดีย มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.55 คิดเป็นร้อยละ 55.00 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนได้รับการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4) เปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ระหว่างทัศนคติก่อนเรียนและทัศนคติหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ ระดับ 0.05 5) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดการสอนมัลติมีเดีย โดยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X}$ = 4.04) 6) ความคงทนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ หลังเรียนด้วยชุดการสอนมัลติมีเดียผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพ, ประสิทธิผล, ชุดการสอนมัลติมีเดีย, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

ชื่อเรื่อง ผลของโปรแกรมเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการออกกำลังกาย
ของประชาชนที่มีความเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง ตำบลหมื่น

อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ณัฐพล แสนวงษา

ศุภรัตน์ ท่อนโพธิ์

สุพรรณษา ทองกันทม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ศศิธรณ ทศนเอี่ยม

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

ประชาชนที่มีความเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง มีโอกาสเสี่ยงที่จะเกิดโรคความดันโลหิตสูงและโรคแทรกซ้อน การออกกำลังกายด้วยวิธีการเดินเพื่อสุขภาพจะช่วยให้ระดับความดันโลหิตลดลง การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการออกกำลังกายของประชาชนที่มีความเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนที่มีความเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง ตำบลหมื่น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร เลือกแบบเจาะจง จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือแบบสอบถาม และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือโปรแกรมเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถตนเองของประชาชนที่มีความเสี่ยงโรคความดันโลหิตสูง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ Paired t – test

ผลการวิจัย พบว่า หลังได้รับโปรแกรมเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการออกกำลังกาย กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความสามารถตนเองด้านการออกกำลังกายมากกว่าก่อนได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = -7.39$, $p < 0.001$) และระดับความดันโลหิตน้อยกว่าก่อนได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 (ความดันโลหิตตัวบน $t = 2.49$, $p = 0.017$ และ ความดันโลหิตตัวล่าง $t = 4.68$, $p < 0.001$ ตามลำดับ)

คำสำคัญ : การรับรู้ความสามารถตนเอง, กลุ่มเสี่ยง, โรคความดันโลหิตสูง

ชื่อเรื่อง ประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพเพื่อส่งเสริม
ความรู้เรื่องการป้องกันโรคไข้เลือดออกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ในเขตอำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย สุภาดา ชูหวล
วัลลภา จันทะกิจ
ปริญญช โสภา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์จิราภรณ์ จำปาจันทร์

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อหาประสิทธิผลของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 1 เข็มชุมพรชนานุกุล จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ แบบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า E_1/E_2 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์โดยใช้ pair t-test

ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 83.55/84.44 2) ประสิทธิผลของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.67 คิดเป็นร้อยละ 67.00 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพ, หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตานประกอบภาพ, โรคไข้เลือดออก

ชื่อเรื่อง ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของสื่อการ์ตูนแอนิเมชันเพื่อส่งเสริมความรู้เรื่องพยาธิใบไม้ตับและมะเร็งท่อน้ำดีในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนนาอ่างม่วงคำ ตำบลนาตาล อำเภอเด่างอย จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ธวัชชัย จิตรจักร

นรินทร์รัช ญ นคร

สุรศักดิ์ ปิยพัทธ์ไพศาล

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์จิราภรณ์ จำปาจันทร์

สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของสื่อการ์ตูนแอนิเมชันที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อหาประสิทธิผลของสื่อการ์ตูนแอนิเมชัน 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อของสื่อการ์ตูนแอนิเมชัน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาอ่างม่วงคำ จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยสื่อการ์ตูนแอนิเมชันเพื่อส่งเสริมความรู้เรื่องพยาธิใบไม้ตับและมะเร็งท่อน้ำดี แบบวัดผลสัมฤทธิ์ และแบบวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า E_1/E_2 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์โดยใช้ Paired t-test

ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของสื่อการ์ตูนแอนิเมชัน มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ 86.25/82.50 2) ประสิทธิผลของสื่อการ์ตูนแอนิเมชัน มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.66 คิดเป็นร้อยละ 66.00 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องพยาธิใบไม้ตับและมะเร็งท่อน้ำดี หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อการ์ตูนแอนิเมชันสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อการ์ตูนแอนิเมชัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการ์ตูนแอนิเมชันอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพ, สื่อการ์ตูนแอนิเมชัน, พยาธิใบไม้ตับมะเร็งท่อน้ำดี

***P**oster Presentation*
กลุ่มที่ 2

ชื่อเรื่อง การจัดการกลุ่มและการวางแผนการผลิตยางพารา กรณีศึกษากลุ่มเกษตรกร
สวน ยางพาราเพื่อการแปรรูป ตำบลหนองปลิง
อำเภอ尼คมน้ำออน จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ตระกรณต์ สุวรรณ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เฉลิมโรจน์ ชัยสิทธิพัฒนา
อาจารย์นราวุธ ระพันธ์คำ

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปและสภาพปัญหาในด้าน
การจัดการกลุ่มและการวางแผนการผลิตของกลุ่มเกษตรกรแปรรูปยางพาราจังหวัด
สกลนคร ตำบลหนองปลิง อำเภอ尼คมน้ำออน จังหวัดสกลนคร 2) เพื่อศึกษาพัฒนาแนว
ทางการบริหารจัดการของเกษตรกรแปรรูปยางพาราจังหวัดสกลนคร ตำบลหนองปลิง
อำเภอ尼คมน้ำออน จังหวัดสกลนคร การศึกษาค้นคว้านี้ได้จำกัดจำนวนตัวอย่าง การเก็บข้อมูล
พื้นฐาน จำนวน 15 รายจากสมาชิกทั้งหมด 30 ราย (จำนวนกลุ่มตัวอย่างอาจเปลี่ยนแปลง
จากวิธีการเลือกตัวอย่างแบบจำนวนเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกสัมภาษณ์
บุคคลที่สามารถให้ข้อมูลสำคัญ สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สภาพพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่เปิดกรีด
แล้วในจังหวัดสกลนครสภาพการผลิตยางพาราของ เพศของกลุ่มเกษตรกรสวนยางพารา
เพื่อการแปรรูปหนองปลิง ส่วนมากจะเป็นเพศชาย ร้อยละ 73.3 อายุ ส่วนมากอายุ
มากกว่า 60 ปี ร้อยละ 46.7 อาชีพหลัก ส่วนมากอาชีพ การเกษตร ร้อยละ 40.0 อาชีพ
รอง ส่วนมากเป็นการปลูกยางพารา ร้อยละ 66.7 ส่วนมากท่านมีพื้นที่ปลูกยางพารา
ตั้งแต่ 30 ไร่ขึ้นไป ร้อยละ 100.0 มีพื้นที่ปลูกยางพาราที่เปิดกรีดแล้วส่วนมากมีพื้นที่ปลูก
ยางพาราที่เปิดกรีดแล้ว ตั้งแต่ 31 ไร่ขึ้นไป ร้อยละ 60.0 มีการกรีดยางมาแล้วก็ปี
ส่วนมากพบว่า มีการกรีดยางมาแล้วตั้งแต่ 8 ปีขึ้นไป ร้อยละ 40.0 มีแรงงานกรีดยาง
ทั้งหมดกี่คนส่วนมากพบว่า มีแรงงานกรีดยางทั้งหมดมี 2 คนร้อยละ 46.7 ท่านมีแรงงาน
กรีดยางพาราอย่างไร ส่วนมากพบว่า จ้างแรงงานกรีดยางจ้างแบ่งกรีดอัตรา 50:50

ร้อยละ 60.0 แนวทางการพัฒนาการผลิตยางพารา โดยภาพรวมมีความคิดเห็นในระดับคะแนนเฉลี่ยรวม 3.80 พบว่า คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือช่วงเวลากรีดยางที่ให้ผลผลิตน้ำยางมากคือช่วงระหว่าง 03.00-06.00 น. คะแนนเฉลี่ย 4.53 ปัญหาด้านการผลิตยางพาราส่วนมากขาดเงินทุน ร้อยละ 60.0 ปัญหาด้านการเพิ่มรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราส่วนมากขาดประสบการณ์และตัวอย่างเกษตรกรที่ประสบผลสำเร็จ ร้อยละ 40.0

คำสำคัญ : การผลิตยางพารา, การแปรรูป

ชื่อเรื่อง ส่วนประสมทางการตลาดยางพารา กลุ่มเกษตรกรสวนยางพาราเพื่อการแปรรูป
 ตำบลหนองปลิง อำเภอนิคมน้ำอุ่น จังหวัดสงขลา

ผู้วิจัย ฟาริดา ดันมีแก้ว

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เฉลิมโรจน์ ชัยสิทธิพัฒนา

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาส่วนประสมทางการตลาดยางพารากรณีศึกษากลุ่มเกษตรกรสวนยางพาราเพื่อการแปรรูป ตำบลหนองปลิง อำเภอนิคมน้ำอุ่น จังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาส่วนประสมทางการตลาดของกลุ่มเกษตรกรแปรรูปยางพารา ตำบลหนองปลิง อำเภอนิคมน้ำอุ่น จังหวัดสงขลา 2) เพื่อศึกษาพัฒนาแนวทางแก้ไขปัญหากลุ่มเกษตรกรแปรรูปยางพารา ตำบลหนองปลิง อำเภอนิคมน้ำอุ่น จังหวัดสงขลาวิธีการศึกษาเชิงพรรณนา ประชากรได้แก่ กลุ่มเกษตรกรสวนยางพาราเพื่อการแปรรูปหนองปลิง จำนวน 40 ราย สุ่มตัวอย่างแบบจำเพาะเจาะจง จำนวน 20 ราย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 1)ทราบถึงองค์ความรู้เรื่องส่วนประสมทางการตลาดยางพารา กลุ่มเกษตรกรสวนยางพาราเพื่อการแปรรูป ตำบลหนองปลิง อำเภอนิคมน้ำอุ่น จังหวัดสงขลา 2) เพื่อได้แนวทางในการพัฒนาการด้านการตลาดยางพารา กลุ่มเกษตรกรสวนยางพาราเพื่อการแปรรูป ตำบลหนองปลิง อำเภอนิคมน้ำอุ่น จังหวัดสงขลา

จากการศึกษา พบว่า อายุของกลุ่มเกษตรกรสวนยางพาราเพื่อการแปรรูปหนองปลิง ส่วนมากมีอายุ 51 ปี ขึ้นไปร้อยละ 65.00 พื้นที่ปลูกยางพาราส่วนมากมีพื้นที่ปลูกยาง 50 ไร่ ขึ้นไป ร้อยละ 55.00 พื้นที่ปลูกยางพาราที่ให้ผลผลิตแล้วส่วนมากมีพื้นที่ 41-60 ไร่ ร้อยละ 55.00 จำนวนวันทำการกรีดยางพาราต่อปีของเกษตรกร ส่วนมากเกษตรกรทำการกรีดยางพารา 101-120 วัน ร้อยละ 70.00 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับยางพาราของเกษตรกรส่วนมากรับรู้ข่าวสารยางพาราจากตลาดประมูลยางพาราที่สหกรณ์/กลุ่มเกษตรกรจัดตั้งขึ้น ร้อยละ 55 ปัญหาด้านผลผลิตยางพาราพบว่า เกษตรกรมีปัญหาในระดับน้อย หรือค่าคะแนนเฉลี่ย 2.59 เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า การจ้างแรงงานในการทำแผ่นยางพาราแผ่นดิบ มีปัญหาระดับสูงที่สุด หรือค่าคะแนนเฉลี่ย 2.90 รองลงมาคือ พันธุ์ยางพาราที่ปลูก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 2.80 ราคาซื้อขายยางพาราในตลาดประมูลยางที่สถาบัน-เกษตรกรจัดขึ้น พบว่าเกษตรกรมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง หรือค่าคะแนน

เฉลี่ย 3.63 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ท่านมีความพึงพอใจต่อราคาที่ได้รับ มีปัญหา
ระดับมาก ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.60 รองลงมา คือ กำหนดราคาตามตลาดประกาศราคา
กลางยางพาราของทางราชการ มีปัญหาระดับมาก ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.50

ข้อเสนอแนะ 1) เกษตรกรควรปลูกพืชแซมในสวนยางพาราเพื่อเพิ่มรายได้ใน
ระหว่างรอผลผลิตของยางพารา เช่น พืชตระกูลถั่ว เป็นต้น 2) รัฐบาลควรมินโยบายเข้า
มาช่วยเหลือเกษตรกรในด้านราคาของยางพารา 3) เนื่องจากกลุ่มเกษตรกรสวนยางพารา
เพื่อการแปรรูปหนองปลิงส่วนใหญ่มีอายุ 51 ปีขึ้นไปควรจะชักชวนบุตรหลานที่ไม่ได้ปลูก
ยางพาราหันมาปลูกยางพาราเพื่อที่จะสืบทอดต่อไป

คำสำคัญ : ยางพารา, ส่วนประสมการตลาด

ชื่อเรื่อง การศึกษาประสิทธิภาพของปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูงในอัตราส่วนที่ต่างกัน ต่อการเจริญเติบโตของผักกาดเขียวปลี

ผู้วิจัย ดนุพล แสงสระคู

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสিংห์
อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา พืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การทดลองนี้วางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design : RCBD) จำนวน 4 กรรมวิธี 3 บล็อก ได้แก่ กรรมวิธีที่ 1 ควบคุมโดยไม่ใช้ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง กรรมวิธีที่ 2 ใช้ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง อัตรา 100 กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีที่ 3 ใช้ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง อัตรา 200 กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีที่ 4 ใช้ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง อัตรา 300 กิโลกรัมต่อไร่ ทำการทดลองวันที่ 26 ตุลาคม 2558 ถึงวันที่ 8 ธันวาคม 2558 ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ สาขาวิชาพืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากการศึกษา พบว่า การใส่ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูงในอัตรา 300 กิโลกรัมต่อไร่ ทำให้ผักกาดเขียวปลีมีการเจริญเติบโตดีที่สุด รองลงมาคืออัตรา 200 กิโลกรัมต่อไร่ 100 กิโลกรัมต่อไร่ และไม่ใส่ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูงตามลำดับ ดังนี้ ความสูงของต้น มีค่าเฉลี่ย 26.18, 25.10, 22.88, และ 19.71 เซนติเมตรตามลำดับ ความกว้างทรงพุ่ม มีค่าเฉลี่ย 46.37, 44.37, 41.41, และ 39.39 เซนติเมตรตามลำดับ น้ำหนักต้นรวมราก มีค่าเฉลี่ย 0.640, 0.573, 0.485, และ 0.384 เซนติเมตรตามลำดับ ทั้ง 3 ลักษณะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 95 %

คำสำคัญ : ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง, ผักกาดเขียวปลี, การเจริญเติบโต

ชื่อเรื่อง การทดสอบประสิทธิภาพไส้เดือนฝอยในห้องปฏิบัติการและความถี่ในการฉีดพ่นไส้เดือนฝอย *Sterinernema carpocapsae* เพื่อควบคุมแมลงศัตรูในผักกาดขาวปลี

ผู้วิจัย สุภาพร เข้มเพ็ชร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสิงห์
อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา พืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มี 2 กิจกรรม การทดลองที่ 1 ศึกษาประสิทธิภาพไส้เดือนฝอยในห้องปฏิบัติการโดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกกลุ่มสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design : RCBD) จำนวน 3 กรรมวิธี ได้แก่ ฉีดไส้เดือนฝอยอัตราความเข้มข้น 1,500 ตัว/ไมโครลิตร 3,000 ตัว/ไมโครลิตร และ 6,000 ตัว/ไมโครลิตร ระหว่างวันที่ 13 – 20 พฤศจิกายน 2558 และการทดลองที่ 2 ศึกษาความถี่ในการฉีดพ่นไส้เดือนฝอย โดยการวางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกกลุ่มสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design : RCBD) จำนวน 4 กรรมวิธี ได้แก่ ฉีดพ่น 4 ครั้ง/สัปดาห์ ฉีดพ่น 2 ครั้ง/สัปดาห์ 1 ครั้ง/สัปดาห์ และฉีดพ่นน้ำเปล่า (ควบคุม) ระหว่างวันที่ 29 ตุลาคม – 21 พฤศจิกายน 2558

ผลการศึกษาประสิทธิภาพไส้เดือนฝอยกับหนอนนกในห้องปฏิบัติการที่ฉีดด้วยไส้เดือนฝอยอัตราความเข้มข้น 1,500 ตัว, 3,000 ตัว และ 6,000 ตัว พบว่า การตายสะสมของหนอนนกที่ 48 มีการตายสะสม 100% ทุกระดับความเข้มข้น สำหรับผลการศึกษาทั้ง 3 สัปดาห์ และจากการศึกษาประสิทธิภาพไส้เดือนฝอยที่ระดับความถี่ต่างๆ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก่อนฉีดพ่นไส้เดือนฝอย พบปริมาณแมลงสูงสุดในสัปดาห์ที่ 3 ฉีดพ่น 4 ครั้ง/สัปดาห์ เฉลี่ยเท่ากับ 74.67 ตัว และหลังการฉีดพ่นไส้เดือนฝอยในสัปดาห์ที่ 3 ฉีดพ่น 4 ครั้ง/สัปดาห์ พบปริมาณแมลงสูงสุดเฉลี่ยเท่ากับ 131.22 ตัว สำหรับการศึกษาค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพไส้เดือนฝอยควบคุมแมลงศัตรูในแปลงผักกาดขาวปลี จากการทดสอบประสิทธิภาพในการควบคุม (% corrected) ที่ระดับความถี่ต่าง ๆ พบว่า สัปดาห์ที่ 1 ซึ่งมีการลดลง (% corrected) เมื่อเทียบกับการทดลอง

ควบคุมซึ่งไม่มีการฉีดพ่นไล่เห็บฝอย (%corrected = -64.32) สัปดาห์ที่ 2 มีค่าการลดลง (% corrected) เมื่อเทียบกับการทดลองควบคุมซึ่งไม่มีการฉีดพ่นไล่เห็บฝอย (%corrected = -163.25) และสัปดาห์ที่ 3 มีค่าการลดลง (% corrected) เมื่อเทียบกับการทดลองควบคุมซึ่งไม่มีการฉีดพ่นไล่เห็บฝอย (%corrected = 67.94) และสำหรับผลผลิตผักกาดขาวปลีทั้ง 4 กรรมวิธีพบว่า ควบคุม (น้ำเปล่า) ให้ผลผลิตน้ำหนักต้นรวมรากสูงสุดเฉลี่ยเท่ากับ 200.53 กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตน้ำหนักต้นตัดราก กรรมวิธี ควบคุม (น้ำเปล่า) เฉลี่ยเท่ากับ 204.8 กิโลกรัมต่อไร่

คำสำคัญ : ไล่เห็บฝอย, *S. carpocapsae*, ประสิทธิภาพ, ผักกาดขาวปลี, การควบคุมแมลงศัตรู

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบประสิทธิภาพกรดอะมิโน (วินัส) ร่วมกับปุ๋ยคอก
ชนิดต่าง ๆ ต่อผลผลิตมะเขือเทศสีดา

ผู้วิจัย พงศกร นามวงศ์เนาวิ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ยัวร์างรัตน์ เสนาสิงห์
อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา พืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาการเปรียบเทียบประสิทธิภาพกรดอะมิโน (วินัส) ร่วมกับปุ๋ยคอกชนิดต่าง ๆ ต่อผลผลิตมะเขือเทศสีดา ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบประสิทธิภาพของกรดอะมิโน (วินัส) เมื่อใช้ร่วมกับปุ๋ยคอกชนิดต่างๆ ในการปลูกมะเขือเทศวางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design : RCBD) มี 4 กรรมวิธี 4 บล็อก คือ มูลวัว มูลหมู มูลไก่ อัตรา 2,000 กิโลกรัมต่อไร่ และปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 อัตรา 100 กิโลกรัมต่อไร่ (ควบคุม) โดยใส่รองพื้นและใส่ทุกสัปดาห์ จนถึงช่วงระยะออกดอกจึงหยุดรวมกับการฉีดพ่นกรดอะมิโน (วินัส) ความเข้มข้น 1:1000 ตั้งแต่ระยะออกดอกทุกสัปดาห์ จนกระทั่งถึงระยะเก็บเกี่ยวผลผลิตจึงหยุด เริ่มทำการวิจัย 22 กันยายน 2558 เสร็จสิ้น 25 มกราคม 2559 ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ สาขาพืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากการศึกษาพบว่าการใช้ปุ๋ยต่างชนิดกันในระยะการเจริญเติบโตทางลำต้น และการฉีดพ่นกรดอะมิโน (วินัส) ในระยะการให้ผลผลิตทำให้มะเขือเทศสีดามีการเจริญเติบโต ดังนี้ ทางด้านความสูง ก่อนเก็บผลผลิต ต้นมะเขือเทศสีดาที่ใส่ปุ๋ยชนิดต่างๆ ได้แก่ มูลหมู มูลวัว ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 และมูลไก่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 78.22, 70.10, 64.36, 55.43 เซนติเมตร ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99% และทางด้านการให้ผลผลิต มะเขือเทศสีดาที่ใส่มูลหมูมีผลรวมค่าเฉลี่ยของจำนวนผลสูงสุด รองลงมาคือมูลวัว ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 และมูลไก่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.25, 48.89, 44.25, 31.89 ผล ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

คำสำคัญ : กรดอะมิโน (วินัส), ปุ๋ยคอก, การเจริญเติบโต, ผลผลิต, มะเขือเทศสีดา

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนา

ในระดับความเป็นกรดเป็นด่างที่แตกต่างกัน

ผู้วิจัย นภาพรณ ทวีโคตร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นพรัตน์ พัทธินัย

อาจารย์อนาวิน พรหมเทพ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา พืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การเปรียบเทียบการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนาในระดับความเป็นกรดเป็นด่างที่แตกต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนาในระดับความเป็นกรดเป็นด่างที่แตกต่างกัน มีการวางแผนการทดลองแบบสุ่มตลอด CRD (Completely Randomized Design) แบ่งแผนการทดลองออกเป็น 3 กรรมวิธี กรรมวิธีละ 3 ซ้ำ โดยกรรมวิธีที่ 1 ระดับค่า pH 5 กรรมวิธีที่ 2 ระดับค่า pH 7 และกรรมวิธีที่ 3 ระดับค่า pH9 เริ่มทำการทดลองตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม ถึง วันที่ 11 ธันวาคม เป็นระยะเวลา 27 วัน ณ ห้องปฏิบัติการประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร พบว่า ครั้งที่ 1 อายุ 0 วันหรือที่ระยะเริ่มต้นการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่า ($p > 0.05$) จึงสามารถสรุปได้ว่าในระยะเริ่มต้นที่ระดับค่า pH ต่างๆ สาหร่ายสไปรูลีนา มีการเจริญเติบโตที่ไม่แตกต่างกัน จากการสุ่มครั้งที่ 4 อายุของสาหร่ายสไปรูลีนา 27 วัน การเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนา มีค่า ($p < 0.05$) ดังนั้น ที่ระดับ pH5, pH7 และ pH9 ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทริตเมนต์ที่ 3 หรือที่ ระดับ pH9 มีการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลีนาที่ดีกว่าทริตเมนต์ที่ 1 และทริตเมนต์ที่ 2 ซึ่งจากผลการสุ่มตัวอย่างทั้ง 4 พบว่าที่ระดับ pH5, pH7 และ pH9 สาหร่ายสไปรูลีนา มีการเจริญเติบโตที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่ระดับ pH9 มีการเจริญเติบโตดีที่สุดหรือเหมาะสมที่สุด

คำสำคัญ : การเจริญเติบโต, การเพาะเลี้ยง, สาหร่ายสไปรูลีนา, ความเป็นกรดเป็นด่าง

ชื่อเรื่อง การศึกษาช่องทางการจำหน่ายแคนตาลูป ของกลุ่มเกษตรกรในจังหวัดสกลนคร
ผู้วิจัย วิชุดา ไชยตะมาตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เฉลิมโรจน์ ชัยสิทธิพัฒนา

รองศาสตราจารย์หาญชัย อัมภพล

อาจารย์ชนกันท์ ศรีลาพัฒน์

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาช่องทางการจำหน่ายแคนตาลูป ของกลุ่มเกษตรกรในจังหวัดสกลนคร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงช่องทางการจำหน่ายแคนตาลูป ของกลุ่มเกษตรกรในจังหวัดสกลนคร ตลอดจนศึกษาถึงการผลิตและการตลาดของแคนตาลูป เนื่องจากเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม ประชากรที่เพิ่มขึ้น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและปัจจัยอื่นๆ ซึ่งส่งผลให้ผู้ประกอบการต้องมีการพัฒนา เพื่อให้ทันกับความต้องการของผู้บริโภค และเพื่อต่อสู้กับสภาวะการแข่งขันซึ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ดังที่การศึกษาในครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคล ช่องทางการจำหน่ายแคนตาลูป การผลิตและการตลาด และข้อเสนอแนะ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบร้อยละ เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แบบสัมภาษณ์ โดยเลือกสอบถามแม่ค้าขายแคนตาลูปบ้านบดมาดจำนวน 10 ราย และเกษตรกรผู้ปลูกแคนตาลูปจำนวน 20 ราย มีผลการวิจัยดังนี้

เกษตรกรผู้ปลูกแคนตาลูป และแม่ค้าตลาดแคนตาลูป ส่วนมากจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ส่วนมากจะทำเป็นอาชีพเสริม ขายผลผลิตภายในจังหวัด ราคาขายหน้าสวนจะอยู่ที่กิโลกรัมละ 16-23 บาท ขายที่ตลาดจะอยู่ที่กิโลกรัมละ 35 บาท ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ซึ่งพื้นที่ทำการจัดจำหน่าย ขายแคนตาลูปขายแบบเหมารวม จำนวน 17 รายคิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมาคือขายแบบคัดขนาด และผู้ขายแคนตาลูปซื้อผลิตภัณฑ์เพื่อนำไปจำหน่ายต่อ คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือซื้อเป็นของฝาก คิดเป็นร้อยละ 33.00 รองลงมาคือซื้อเพื่อรับประทานเอง

คำสำคัญ : ช่องทางการจำหน่าย, แคนตาลูป

ชื่อเรื่อง สภาพปัญหาและแนวทางการปลูกแคนตาลูปในจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย อนุสรฯ หงษ์ค้อย

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เฉลิมโรจน์ ชัยสิทธิพัฒนา

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการปลูกแคนตาลูปในจังหวัดสกลนคร เขตพื้นที่หมู่บ้านดงมะไฟ ตำบลขม้น อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของเกษตรกรผู้ปลูกแคนตาลูปและเพื่อศึกษาแนวทางการปลูกแคนตาลูป ซึ่งเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เกษตรกรผู้ปลูกแคนตาลูป แบบเจาะจง จำนวน 30 ราย และประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและแนวทางสำหรับผู้ที่มีความสนใจจะศึกษาปลูกแคนตาลูปและเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการปลูกแคนตาลูป

จากการศึกษา พบว่า เกษตรกรผู้ปลูกแคนตาลูปในหมู่บ้านดงมะไฟ จำนวน 30 ราย ประสบปัญหาเกี่ยวกับการปลูก ดังนี้ มีโรคแมลงศัตรูพืชรบกวน ร้อยละ 100 รongลงน้ำมีแหล่งน้ำไม่เพียงพอ ร้อยละ 90 ปุ๋ยมีราคาแพง ร้อยละ 86.67 สารเคมีราคาแพง ร้อยละ 80 เมล็ดพันธุ์มีราคาแพง ร้อยละ 76.67 สภาพพื้นที่ปลูก ร้อยละ 66.67 และพันธุ์ที่ใช้ปลูกไม่มีคุณภาพ ร้อยละ 46.67 ทำให้ผลผลิตที่ได้มีจำนวนลดลงและมีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน ทำให้เกษตรกรผู้ปลูกเกิดการขาดทุนและทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ อีกตามมาภายหลัง ข้อเสนอแนะ ควรมีการจัดฝึกอบรมให้ความรู้แก่เกษตรกรผู้ปลูกแคนตาลูป ในเรื่องการปลูกและการป้องกันกำจัดโรคแมลงศัตรูพืช มีการทดลองทำสารกำจัดแมลงศัตรูพืชทางชีวภาพใช้แทนสารเคมีเพื่อลดค่าใช้จ่าย

คำสำคัญ : แคนตาลูป

ชื่อเรื่อง การเพาะเห็ดฟางกองเดี่ยวโดยใช้วัสดุเพาะต่างชนิดกัน

ผู้วิจัย อรรถพล โนเรศ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์อังคณา เทียนกล้า

อาจารย์ณัฐพงษ์ วงษ์มา

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การเพาะเห็ดฟางกองเดี่ยวโดยใช้วัสดุเพาะต่างชนิดกันวางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design) จำนวน 4 กรรมวิธี 4 บล็อก กรรมวิธีที่ 1 เลือกมันสำปะหลัง กรรมวิธีที่ 2 ชานอ้อย กรรมวิธีที่ 3 เลือกมันสำปะหลัง: ชานอ้อย: ฟางข้าว (1:1:1) กรรมวิธีที่ 4 ฟางข้าว (ควบคุม) ดำเนินการวิจัยวันที่ 13 ธันวาคม 2558 ถึงวันที่ 24 มกราคม 2559 ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์สาขาวิชาพืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการศึกษา พบว่า ใช้เลือกมันสำปะหลังเป็นวัสดุเพาะให้ผลผลิตสูงสุด, น้ำหนักเฉลี่ยต่อดอก, ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางดอก เท่ากับ 244.94 กรัม/กอง, 13.36 กรัม/ดอก, 3.09 เซนติเมตรตามลำดับรองลงมาคือ ฟางข้าว เท่ากับ 244.89 กรัม/กอง, 12.72 กรัม/ดอก 2.89 เซนติเมตร, และฟางข้าวให้ปริมาณจำนวนดอกมากที่สุดเท่ากับ 263.50 ดอก/กอง รองลงมาคือ เลือกมันสำปะหลังเท่ากับ 253.25 ดอก/กอง ตามลำดับซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปว่าในการเพาะเห็ดฟางกองเดี่ยว การใช้เลือกมันสำปะหลังเป็นวัสดุเพาะจะให้ผลผลิต, น้ำหนักเฉลี่ยต่อดอก, ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง มากที่สุด รองลงมาคือฟางข้าว แต่ฟางข้าวจะให้ปริมาณจำนวนดอกมากที่สุด

คำสำคัญ: เห็ดฟาง, วัสดุเพาะ, กองเดี่ยว

ชื่อเรื่อง การศึกษาการให้อาหาร และการวางไข่ของจิ้งหรีดทองแดง
(*Acheta bimaculatus*) ในวัสดุจากธรรมชาติ

ผู้วิจัย พิชญดา ศรีมุกดา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสิ่งห์
อาจารย์ ดร.พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา พืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาการให้อาหารและการวางไข่ของจิ้งหรีดทองแดง (*Acheta bimaculatus*) ในวัสดุจากธรรมชาติ โดยการวางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized Design : CRD) มี 3 กรรมวิธี (treatment) ได้แก่ ดินปลูก (ควบคุม), ดินขุยมะพร้าว และดินใบก้ามปู ระหว่างวันที่ 28 พฤศจิกายน 2558 – 22 มกราคม 2559

จากการศึกษา พบว่า กรรมวิธีที่ 1 ดินปลูก จิ้งหรีดมีอัตราการวางไข่สูงสุดทั้ง 5 สัปดาห์ เฉลี่ยเท่ากับ 1216.5 ฟอง รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 3 ดินใบก้ามปู และดินขุยมะพร้าว มีอัตราการวางไข่เฉลี่ยเท่ากับ 347.67 ฟอง และ 263.83 ฟอง ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 95 เปอร์เซ็นต์ และ 99 เปอร์เซ็นต์ จิ้งหรีดเพศเมียหนึ่งตัว สามารถวางไข่ได้สูงถึง 7,229 ฟองต่อตัว เหมาะสมต่อการแนะนำเกษตรกรเพาะเลี้ยงต่อไป

คำสำคัญ : จิ้งหรีด, การเพาะเลี้ยง

ชื่อเรื่อง ผลการใช้ ใบ เถา และมันเทศบดแห้งเสริมอาหารในไก่กระทอง

ผู้วิจัย โกเมนทร์ วังคะฮาด

อาจารย์ที่ปรึกษา นายสัตวแพทย์จักรพรรดิ ประชาชิต

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการทดลองครั้งนี้เพื่อศึกษา ผลการใช้ ใบ เถา และมันเทศบดแห้งเสริมอาหารในไก่กระทองโดยการวางแผนการทดลองแบบบล็อกสุ่มสมบูรณ์ โดยใช้ลูกไก่กระทองมีอายุ 1 วัน จำนวน 64 ตัว จัดเข้าทดลองโดยวิธี (Randomized complete block design; RCBD) แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองละ 4 ซ้ำ ๆ ละ 4 ตัว เริ่มการทดลองเมื่อไก่อายุ 1 วัน จนไก่ได้มีอายุ 21 วันจึงสิ้นสุดการทดลองโดยในแต่ละกลุ่มได้รับอาหารที่มีส่วนผสมของ ใบ เถา และมันเทศบดแห้งที่แตกต่างกันดังนี้ กลุ่มทดลองที่ 1 สูตรอาหารเปรียบเทียบ (กลุ่มควบคุม) กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้สูตรอาหาร ใบ เถา และมันเทศบดแห้งที่ระดับร้อยละ 5, กลุ่มทดลองที่ 3 ใช้สูตรอาหาร ใบ เถา และมันเทศบดแห้งที่ระดับร้อยละ 10, กลุ่มทดลองที่ 4 ใช้สูตรอาหาร ใบ เถา และมันเทศบดแห้งที่ระดับร้อยละ 15 จากการศึกษา ผลการใช้ ใบ เถา และมันเทศบดแห้งเสริมอาหารในไก่กระทอง พบว่า ผลการเจริญเติบโตน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติในการทดลอง

การต้ม การหมัก และการทำมันแผ่นมีผลต่อการย่อยได้และค่าพลังงานในหัวมันเทศพบว่าการต้มช่วยทำให้การย่อยได้ของโภชนะต่างๆเพิ่มขึ้น แต่ไม่มีผลทำให้พลังงานการย่อยได้เพิ่มขึ้น ขณะที่การหมักและการทำมันแผ่นช่วยเพิ่มพลังการย่อยได้แต่ไม่มีผลต่อการย่อยได้ของโภชนะอื่น ๆ ยกเว้นโปรตีนทั้งนี้เนื่องจากสารยับยั้งเอนไซม์ทริปซินถูกทำลายและพบว่าการเจริญเติบโตน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น อัตราแลกเนื้อ(FCR) และอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยวัน (ADG) ของไก่อายุ 1-21 วัน ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$)

คำสำคัญ: มันเทศ, ไก่กระทอง

ชื่อเรื่อง ผลของสารพาโคลบิวทราโซลที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและการออกดอกของ
ทานตะวันพันธุ์อะคร่า 6 ที่ปลูกในกระถาง

ผู้วิจัย จีราภรณ์ พงศ์พานิชย์

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์อังคณา เทียนกล้า

อาจารย์ณัฐพงษ์ วงษ์มา

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาผลของสารพาโคลบิวทราโซลที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและการออกดอกของทานตะวันพันธุ์อะคร่า 6 ที่ปลูกในกระถางวางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized Design : CRD) 5 กรรมวิธี 4 ซ้ำ ซ้ำละ 10 กระถาง กรรมวิธีที่ 1 ควบคุม (น้ำเปล่า) กรรมวิธีที่ 2 พาโคลบิวทราโซล (20มก./ลิตร) กรรมวิธีที่ 3 พาโคลบิวทราโซล (40มก./ลิตร) กรรมวิธีที่ 4 สารพาโคลบิวทราโซล (60 มก./ลิตร) กรรมวิธีที่ 5 พาโคลบิวทราโซล (80มก./ลิตร) ทำการทดลอง ระหว่าง วันที่ 4 ธันวาคม 2558 ถึง วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2559 ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ สาขาวิชาพืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการศึกษา ทั้ง 8 สัปดาห์ พบว่า ระดับความเข้มข้นของสารพาโคลบิวทราโซล (80 มก./ลิตร) ที่ทำให้ทานตะวันเตี้ยมากที่สุด เท่ากับ 59.32 เซนติเมตร ความสูงลดลงได้ถึง 46.03% ความกว้างของทรงพุ่มน้อยที่สุด เท่ากับ 39.63 เซนติเมตร ความกว้างทรงพุ่มลดลงได้ถึง 17.80 % จำนวนข้อปล้องน้อยที่สุด เท่ากับ 14.95 ข้อ จำนวนข้อปล้องลดลงได้ถึง 46.03 % ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางดอกน้อยที่สุด เท่ากับ 15.00 เซนติเมตร ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางดอกลดลงได้ถึง 5.12% ระยะปลูกจนถึงเกิดดอกให้ระยะเวลานานที่สุด เท่ากับ 41.32 วัน ระยะปลูกจนถึงเกิดดอกลดลงได้ถึง 15.85 % ระยะเวลากการบานดอกจนถึงดอกโรยนานที่สุด เท่ากับ 31.57 วัน ระยะการบานดอกลดลงได้ถึง 20.97 % ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ส่วนการรดน้ำเปล่า ที่ทำให้ทานตะวันมีความสูงมากที่สุด เท่ากับ 109.92 เซนติเมตร ความกว้างของทรงพุ่มกว้างที่สุด เท่ากับ 47.63 เซนติเมตร จำนวนข้อปล้องมากที่สุด เท่ากับ 22.65 ข้อ ความยาวปล้องยาวที่สุด เท่ากับ 47.63 เซนติเมตร ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางดอกกว้างมากที่สุด เท่ากับ 53.07 เซนติเมตร

ระยะปลูกจนถึงเกิดดอกให้ระยะเวลานั้นที่สุด เท่ากับ 34.77 วัน ระยะบานดอกจนถึงดอกโรยให้ระยะเวลานั้นที่สุด เท่ากับ 39.95 วัน

ผลจากการศึกษา พบว่า ระดับความเข้มข้น 80 มิลลิกรัมต่อลิตร ในการควบคุมความสูงและทรงพุ่มให้มีความหนาแน่นกะทัดรัด ลดจำนวนข้อปล้องได้มากที่สุด ดอกมีขนาดเหมาะสม และสวยงามยังเหมาะสำหรับปลูกต้นทานตะวันพันธุ์ อะคลอรา 6 ในกระถาง

คำสำคัญ : ทานตะวัน, สารพาโคลบิวทราโซล, การเจริญเติบโตและการออกดอก

ชื่อเรื่อง ศึกษาวัสดุปลูกต่อการเจริญเติบโตและการออกดอกของดาวเรืองในกระถาง

ผู้วิจัย วาญญู ตูพิลา

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ. อังคณา เทียนกล้า

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา เทคโนโลยีการผลิตพืช คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

จากการศึกษาวัสดุปลูกต่อการเจริญเติบโตและการออกดอกของดาวเรือง กระถาง วางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Complete Randomized Design : CRD) จำนวน 4 กรรมวิธี 5 ซ้ำ ในซ้ำละ 10 ต้น ดังนี้ กรรมวิธีที่1 ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) กรรมวิธีที่2 ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) กรรมวิธีที่3 ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) กรรมวิธีที่4 ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดำเนินการวิจัยวันที่ 15 ตุลาคม 2558 ถึงวันที่ 3 ธันวาคม 2558 ณ แปลงปฏิบัติการพืชศาสตร์ สาขาพืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผลการศึกษาการเจริญเติบโตและการออกดอกของดาวเรืองกระถาง พบว่า ด้านความสูงของดาวเรืองกระถางอายุ 50 วันหลังปลูก ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ให้ความสูงดาวเรืองสูงที่สุด รองลงมาคือ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) มีความสูงเท่ากับ 32.8, 31.92, 31.48, 31.32 เซนติเมตร ตามลำดับ ไม่มีความแตกต่างทางสถิติสำหรับขนาดของทรงพุ่มอายุ 50 วัน โดยใช้ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ให้ขนาดทรงพุ่มดาวเรืองกว้างสูงที่สุด รองลงมาคือ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) มีขนาดทรงพุ่มเท่ากับ 28.40, 27.2, 26.83, 26.41 เซนติเมตร ตามลำดับ ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ด้านขนาดดอกดาวเรืองกระถางสูงที่สุดคือ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) รองลงมาคือ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ให้ขนาดดอกเท่ากับ 4.97, 4.95, 4.87, 4.65 เซนติเมตร ตามลำดับ และในด้านจำนวนดอกดาวเรืองในกระถางมีจำนวนดอกมากที่สุดคือ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) รองลงมาคือ ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1) ดินขุยมะพร้าว:ปุ๋ยโบกาฉิ (2:1:1)

(2:1:1) เท่ากับ 19.08, 18.02, 17.74, 17.16 ดอก/ต้น ตามลำดับ ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ

คำสำคัญ : วัสดุปลูก, การเจริญเติบโตและการออกดอก, ดาวเรืองกระถาง

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบวัสดุรองพื้นต่างชนิดกันต่อการเจริญเติบโต และ
ผลผลิตของมะเขือเปราะ

ผู้วิจัย ศรารุณี ผายเงิน

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรารัตน์ เสนาสิงห์

อาจารย์ ดร. พิจิกา ทิมสุกใส

สาขาวิชา แขนงเทคโนโลยีการผลิตพืช คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของวัสดุรองพื้นที่เหลือจากการเกษตร และโรงงานอุตสาหกรรมต่อการเจริญเติบโตและผลผลิตของมะเขือเปราะ วางแผนการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design) RCBD มี 5 กรรมวิธี 3 บล็อก โดยใช้วัสดุรองพื้นด้วยมะกลบดิบ กาบมะพร้าวสับ ขี้เลื่อย ต้นข้าวโพดสับ อัตรา 2000 กิโลกรัมต่อไร่ และไม่มี (ควบคุม) เริ่มทำการวิจัย 11 สิงหาคม 2558 เสร็จสิ้น 18 พฤศจิกายน 2558 ณ แปลงปฏิบัติการ พืชศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

จากการศึกษาการปลูกมะเขือเปราะกินผลสดที่ใช้วัสดุรองพื้นต่างชนิดกัน ผลการศึกษา พบว่า กรรมวิธีควบคุม มะเขือเปราะมีค่าเฉลี่ยด้านความสูง สูงที่สุดคือ 233.47 เซนติเมตร รองลงมาคือ กาบมะพร้าวสับ ขี้เลื่อย ต้นข้าวโพดสับ และมะกลบดิบ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 191.62, 179.78, 176.51 และ 168.72 เซนติเมตร ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างทางสถิติ และผลผลิตของมะเขือเปราะ พบว่า กรรมวิธีควบคุม ทำให้ต้นมะเขือเปราะมีค่าเฉลี่ยจำนวนผลสูงที่สุดคือ 75.03 ผล รองลงมาคือ กาบมะพร้าวสับ ขี้เลื่อย ต้นข้าวโพดสับ และ มะกลบดิบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 49.60, 45.36, 44.91 และ 43.99 ผล ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างทางสถิติ และกรรมวิธีควบคุมมีผลผลิตต่อไร่สูงที่สุดเท่ากับ 1837.39 กิโลกรัมต่อไร่ รองลงมาคือ กาบมะพร้าวสับ ขี้เลื่อย ต้นข้าวโพดสับ และ มะกลบดิบ โดยมีผลผลิต 1276.86, 1189.02, 1143.01 และ 1133.59 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

ดังนั้นต้นมะเขือเปราะที่ไม่ใช้วัสดุรองพื้นจึงมีการเจริญเติบโตทั้งด้านความสูงและผลผลิตสูงกว่าต้นมะเขือที่มีการใช้วัสดุรองพื้นชนิดต่าง ๆ ทั้งนี้ เพราะวัสดุรองพื้นแต่ละชนิดนั้นมีคุณสมบัติในการย่อยสลายแตกต่างกัน จึงส่งผลทำให้การเจริญเติบโตของต้น

มะเขือเปราะไม่ต่อเนื่องส่งผลให้ความสูงความสูงและผลผลิตมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ากรรมวิธีที่ไม่ใส่วัสดุรองพื้น

คำสำคัญ : วัสดุรองพื้น, การเจริญเติบโต, ผลผลิต, มะเขือเปราะ

***P**oster Presentation*

กลุ่มที่ 3

ชื่อเรื่อง การผลิตและการตลาดไก่เนื้อชำแหละในเขตเทศบาลเมืองสกลนคร
จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ลลดา พรหมบุตร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เฉลิมโรจน์ ชัยสิทธิพัฒนา

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสภาพการผลิตและการตลาดไก่เนื้อชำแหละของร้านอ้อยไก่สดและผู้ประกอบการรายย่อยในเขตเทศบาลเมืองสกลนคร และศึกษาถึงพฤติกรรมลูกค้าที่ซื้อไก่เนื้อชำแหละ เพื่อนำไปพัฒนาธุรกิจการจำหน่ายไก่เนื้อชำแหละของร้านอ้อยไก่สด โดยใช้วิธีการศึกษาแบบจำเพาะเจาะจงคือการนำเอาข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้เกิดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจอย่างยั่งยืน

จากผลการศึกษา พบว่า ร้านอ้อยไก่สดได้ดำเนินธุรกิจด้านการจัดการไก่เนื้อชำแหละมา เป็นเวลาประมาณ 35 ปี ได้ทำการผลิตไก่เนื้อชำแหละแก่ผู้บริโภคในเขตเทศบาลเมืองสกลนคร โดยรับซื้อไก่เนื้อมาจากบริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์อีสานจำกัด มีกำลังการผลิตไก่เนื้อมีชีวิต ประมาณ 300-400 ตัวต่อวัน หลังจากนั้นได้นำไก่เนื้อมีชีวิตเข้าทำการเชือดชำแหละในโรงเชือดของร้านและจึงนำชิ้นส่วนที่ชำแหละมาทำการแปรรูปเป็นชิ้นส่วนเนื้อต่าง ๆ แล้วนำมาวางขายในหน้าร้านอ้อยไก่สดในตลาด อำเภอเมืองสกลนคร และจัดจำหน่ายโดยตรงให้กับผู้บริโภคหน้าร้านอ้อยไก่สด ในตลาด ต.การค้า ร้อยละ 70 จัดส่งให้กับลูกค้าประจำในจังหวัดสกลนคร ร้อยละ 25 และลูกค้าที่มาสั่งซื้อที่หน้าโรงเชือดไปจำหน่ายเอง ร้อยละ 5 ในด้านการจัดการเงินพบว่า ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นการซื้อไก่เนื้อมีชีวิตเพื่อนำมาผลิตและจำหน่าย ค่าน้ำ-ค่าไฟฟ้า ก๊าซหุงต้ม ขมิ้น ซึ่งเมื่อหักค่าใช้จ่ายจากต้นทุนทั้งหมดแล้วทางร้านจะได้กำไรจากการจำหน่ายคิดเป็นร้อยละ 8-10 ปัญหาที่มักพบส่วนใหญ่ไม่มีการวางแผนในการบริหารไม่สามารถควบคุมการผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้ซื้อ ไม่มีการวางแผนการผลิตหรือมีการแปรรูปผลิตภัณฑ์ล่วงหน้า

ดังนั้น การจัดการการผลิตและการตลาดไก่เนื้อชำแหละของร้านอ้อยไก่สด ควรมีการจัดการหมุนเวียนสินค้าให้ต่อเนื่องและเป็นระบบรวมถึงการวางแผนการผลิตควร

ส่งเสริมให้เกษตรกรในจังหวัดเลี้ยงไก่เนื้อมีชีวิตให้กับทางร้านเพื่อลดต้นทุนในการซื้อวัตถุดิบ และป้องกันสินค้าขาดตลาด สำนวจความต้องการของผู้ซื้ออย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถวางแผนการพัฒนาได้ตรงความต้องการของผู้ซื้อ ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถพัฒนาปริมาณ การผลิต การตลาดและกระบวนการการผลิตไก่เนื้อชำแหละได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

คำสำคัญ : ไก่เนื้อชำแหละ, การตลาด

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบประสิทธิผลการดำเนินงานของสหกรณ์โคนมจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย จตุพล ถ้ำแก้ว

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ภรภัทร ไชยสมบัติ

รองศาสตราจารย์ ดร. หาญชัย อัมภามผล

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาการเปรียบเทียบประสิทธิผลการดำเนินงานของสหกรณ์โคนมจังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ กลุ่มของเกษตรกรผู้เลี้ยงผู้เลี้ยงโคนมจังหวัดสกลนคร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการดำเนินงานของสหกรณ์โคนมจังหวัดสกลนคร ได้แก่ สหกรณ์โคนมภูพานสกลนครจำกัด กับ สหกรณ์โคนมวาริชภูมิจำกัด ในด้านข้อมูลทั่วไปของเกษตรกร ต้นทุนและผลตอบแทนของสมาชิก และความพึงพอใจของสมาชิกที่มีต่อสหกรณ์โคนม โดยเก็บข้อมูลจาก เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม จังหวัดสกลนคร จำนวน 40 ราย โดยแบ่งออกเป็นเกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนมภูพานสกลนคร จำนวน 20 ราย และเกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ จำนวน 20 ราย การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยสังเกต สอบถาม วิเคราะห์ สรุป และนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นระยะ และสัมภาษณ์เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมสถานที่จริงในจังหวัดสกลนคร โดยเข้าหาเกษตรกรเป็นรายบุคคล ผลการศึกษา พบว่า เกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนมภูพานสกลนครมีเจ้าของฟาร์มส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.00 อายุระหว่าง 46-60 ปี มีจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.00 สถานภาพสมรส มีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 90.00 ระดับการศึกษาส่วนมากมีระดับการศึกษาประถมศึกษา มีจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.00 สมาชิกในครอบครัว 3-4 คน มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 ผลตอบแทนในการเลี้ยงโคนมทั้งหมดรวม เฉลี่ย 609,466.52 บาทต่อปี ค่าใช้จ่ายประจำในการเลี้ยงโคนม เฉลี่ย 15.13 บาทต่อกิโลกรัม ราคาน้ำนมดิบเฉลี่ย 17.95 บาทต่อกิโลกรัม กำไรสุทธิ 2.28 บาทต่อกิโลกรัม ความพึงพอใจต่อสหกรณ์ด้านการดำเนินงาน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.22 ด้านการให้บริการ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.18 ด้านการส่งเสริมเลี้ยงโคนม มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.28 และเกษตรกรมีแผนที่จะขยายฟาร์มโคนม 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 เปรียบเทียบกับ เกษตรกร

สมาชิกสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.00 อายุระหว่าง 46-60 ปี มีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.00 สถานภาพสมรส มีจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 95.00 ระดับการศึกษาส่วนมากมีระดับการศึกษา ประถมศึกษามีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 สมาชิกในครอบครัว 3-4 คน มีจำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 80.00 ผลตอบแทนในการเลี้ยงโคนมทั้งหมดรวม เฉลี่ย 1,688,231.5 บาทต่อปี ค่าใช้จ่ายประจำในการเลี้ยงโคนม เฉลี่ย 13.64 บาทต่อกิโลกรัม ราคาน้ำนมดิบเฉลี่ย 17.15 บาทต่อกิโลกรัม กำไรสุทธิ 3.51 บาทต่อกิโลกรัม ความพึงพอใจของเกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ มีความพึงพอใจต่อสหกรณ์ในด้านการดำเนินงาน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 2.71 ด้านการให้บริการ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.98 ด้านการส่งเสริมเลี้ยงโคนม มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 2.85 และเกษตรกรมีแผนที่จะขยาย ฟาร์มโคนม 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.00

คำสำคัญ: สหกรณ์โคนม, จังหวัดสกลนคร, ประสิทธิภาพ

ชื่อเรื่อง สภาพการเลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุนในตำบลโนนหอม

อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ทิพาภรณ์ เถิงคำภู

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นราวุฒิ ระพันธ์คำ

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

ผลการศึกษาพบว่า 1) สภาพการเลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุน คือ ลักษณะการเลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุนเกษตรกรเลี้ยงของตนเองทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 90 จำนวนโคแม่พันธุ์ที่เลี้ยงเฉลี่ย 13.03 ตัวต่อครัวเรือน เลี้ยงโคขุน คิดเป็นร้อยละ 70.00 ส่วนมากเลี้ยงโคเพศผู้ คิดเป็นร้อยละ 63.64 แม่พันธุ์โคที่เกษตรกรนิยมเลี้ยงคือพันธุ์ลูกผสมชาร์โรเลส์คิดเป็นร้อยละ 45.76 ตัวต่อครัวเรือน 2) แหล่งที่มาของพันธุ์โคที่เกษตรกรเลี้ยงซื้อจากภายนอก คิดเป็นร้อยละ 56.67 แหล่งที่ซื้อของโคแม่พันธุ์เกษตรกรไม่ซื้อโคแม่พันธุ์แต่ขยายพันธุ์ ในฟาร์มของตนเองคิดเป็นร้อยละ 70.00 ราคาของแม่พันธุ์ที่เกษตรกรซื้อมามีมูลค่าเฉลี่ย 14,083.33 บาทต่อตัว 3) แหล่งอาหารหยาบอาหารข้น และแหล่งน้ำสำหรับเลี้ยงโคแม่พันธุ์ เกษตรกรมีแปลงหญ้าสำหรับเลี้ยงโคแม่พันธุ์เป็นของตนเองคิดเป็นร้อยละ 80.00 มีที่ดินในการเลี้ยงโคแม่พันธุ์เฉลี่ย 1.87 ไร่ต่อครัวเรือน เกษตรกรตัดหญ้าที่ปลูกเองมาให้กินในคอก คิดเป็นร้อยละ 30.77 ค่าใช้จ่ายในการซื้ออาหารสัตว์ เช่น ข้าวโพด ฟาง หรือหญ้าจากภายนอกมีมูลค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2,626.67 บาทต่อตัว ซื้อมาผลพลอยได้จากอุตสาหกรรมมาใช้ เช่น เปลือกสับปะรด กากมันสำปะหลัง ซื้อมาเฉลี่ยเท่ากับ 1,396.67 บาทต่อตัว หญ้าที่เกษตรกรใช้เลี้ยงโคมีเพียงพอสำหรับเลี้ยงโค คิดเป็นร้อยละ 50.00 ฤดูที่ขาดแคลนหญ้าคือฤดูร้อน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ในกรณีที่อาหารขาดแคลนเกษตรกรแก้ปัญหาโดยปลูกข้าวโพดเองคิดเป็นร้อยละ 53.33 เกษตรกรไม่ให้อาหารข้นแก่โคแม่พันธุ์ คิดเป็นร้อยละ 60.00 ปริมาณการให้อาหารข้นสำหรับโคแม่พันธุ์เฉลี่ย 15.37 กิโลกรัมต่อตัว อาหารข้นสำหรับเลี้ยงโคแม่พันธุ์มีมูลค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.57 บาทต่อกิโลกรัม คิดเป็นเงินค่าอาหารข้นโคแม่พันธุ์มูลค่าเฉลี่ยเท่ากับ 254.67 บาทต่อตัว การถนอมพืชอาหารสัตว์เกษตรกรให้ฟางข้าว คิดเป็นร้อยละ 73.33 เกษตรกรจะให้แร่ธาตุต่อเนื่องคิดเป็นร้อยละ 43.33 การเลี้ยงโคแม่พันธุ์เกษตรกรใช้น้ำประปา คิดเป็นร้อยละ 52.27 หน่วยต่อครัวเรือน 4) ด้านการเลี้ยงโคแม่พันธุ์โคขุน

การจัดการด้านโรงเรือนในการเลี้ยงโคแม่พันธุ์สถานที่ตั้งของโรงเรือนอยู่ติดข้างบ้าน คิดเป็นร้อยละ 53.33 ขนาดพื้นที่ของโรงเรือนมีความกว้างเฉลี่ยเท่ากับ 13.00 เมตรต่อตัว ความยาวเฉลี่ยเท่ากับ 15.57 เมตรต่อตัว ขนาดพื้นที่ทั้งหมดเฉลี่ยเท่ากับ 31.13 เมตรต่อตัว ลักษณะของคอกบางส่วนมีหลังคา คิดเป็นร้อยละ 66.67 พื้นของโรงเรือนเป็นพื้นดิน คิดเป็นร้อยละ 83.33 หลังคาส่วนมากเป็นสังกะสี คิดเป็นร้อยละ 90.00 ในด้านการป้องกันโรคมีการฉีดวัคซีนหรือถ่ายพยาธิฉีดทุกตัว คิดเป็นร้อยละ 90.00 การถ่ายพยาธิทำโดยวิธีฉีดยาถ่ายคิดเป็นร้อยละ 90.00 โรคปากเท้าเปื่อยฉีดปีละ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00 โรคคอบวม ฉีดปีละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.67 โรคแท้งติดต่อ ไม่เคยฉีด คิดเป็นร้อยละ 93.33 เกษตรกรไม่มีคอกสำหรับกักโคที่ป่วย คิดเป็นร้อยละ 86.67 หน่วยต่อครัวเรือน

คำสำคัญ : สภาพการเลี้ยง, แหล่งที่มาของโคแม่พันธุ์โคขุน, แหล่งอาหาร

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนการผลิตปลานิลเพื่อการค้าในเขต

อำเภอพรหมนิคม จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ลินดา แสนบัณฑิตฐ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ชนกนันท์ ศรีลาพัฒน์

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนการผลิตปลานิลเพื่อการค้าในเขต อำเภอพรหมนิคม จังหวัดสกลนคร จากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชังเพื่อการค้าจำนวน 20 ราย และกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในบ่อดินการค้าจำนวน 16 ราย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาต้นทุนผลิตแทนการของเกษตรกรผู้ผลิตปลานิลเพื่อการค้าในเขต อำเภอพรหมนิคม จังหวัดสกลนคร และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มประชากรทั้ง 2 กลุ่ม

พบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชังมีต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 21,745.89 บาทต่อกระชังต่อรอบ มีต้นทุนเฉลี่ยต่อกิโลกรัม 62.35 บาท มีรายได้เฉลี่ย 31,685.36 บาทต่อกระชังต่อรอบ และมีราคาขายเฉลี่ย 42.95 บาท และเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในบ่อดินมีต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 89,654.38 บาทต่อบ่อต่อรอบ มีต้นทุนเฉลี่ยต่อกิโลกรัม 43.57 บาท มีรายได้เฉลี่ย 140,217.26 บาทต่อบ่อต่อรอบ และราคาขายเฉลี่ย 59.31 บาท

จากการพิสูจน์สมมติฐานการเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนต่อกิโลกรัมของเกษตรกรผู้ผลิตปลานิลเพื่อการค้าทั้ง 2 กลุ่ม เกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชังและเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในบ่อดินมีต้นทุนการผลิตต่อกิโลกรัมที่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) และมีรายได้ต่อกิโลกรัมที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ปัญหาและอุปสรรค ของเกษตรกรผู้ผลิตปลานิลเป็นการค้าทั้ง 2 กลุ่ม มีดังนี้ ด้านการผลิต คือ ปัญหาน้ำไม่เพียงพอในหน้าแล้ง คุณภาพน้ำไม่ดี คือ มีสารเคมีตกค้าง และน้ำเสียทำให้ปริมาณออกซิเจนในน้ำต่ำ ราคาอาหารแพง ด้านการตลาด คือ ราคาขายต่ำ ถูกกดราคา และราคาไม่แน่นอน

คำสำคัญ : ปลานิล, ต้นทุนและผลตอบแทน

ชื่อเรื่อง ต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงโคแม่พันธุ์โคขุน
เพื่อผลิตลูกโคขุน ในเขต ตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย อูราวัลย์ สุมจันทร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นราวุธ ระพันธ์คำ

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงโคแม่พันธุ์โคขุนเพื่อ ผลิตลูกโคขุน ในเขต ตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร โดยการสัมภาษณ์ จำนวน 30 ราย ผลการศึกษา พบว่า เกษตรกรมีต้นทุนการผลิตเฉลี่ยตัวละ 26,371.24 บาท เป็นต้นทุนเงินสด 5,465.54 บาท และต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสด 20,905.70 บาท ราคาลูกโคขุนที่เกษตรกรขายให้เฉลี่ย 31,700.00 บาทต่อตัว และรายได้จากการขายมูลโคเฉลี่ย 765.25 บาทต่อตัว เกษตรกรมีรายได้ ทั้งหมดเฉลี่ยต่อตัว 32,465.25 บาท หากคิดต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์โดยรวมต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสดเข้าด้วย พบว่า เกษตรกรได้กำไรเฉลี่ยตัวละ 6,094.01 บาท มีสัดส่วนผลตอบแทนสุทธิต่อต้นทุน เท่ากับ 0.23 หรือได้กำไรร้อยละ 23 ของต้นทุนทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะต้นทุนทางการเงิน เกษตรกรมีรายได้เหนือต้นทุนเงินสดตัวละ 26,999.71 บาท มีสัดส่วนผลตอบแทนต่อ ต้นทุนเงินสด เท่ากับ 4.94 หรือมีกำไรเฉลี่ยร้อยละ 4.94 ของต้นทุนที่เป็นเงินสดทั้งหมด และผลการทดสอบ ค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติ t-test ระหว่างเกษตรกร 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่เคยได้รับการอบรม และ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ไม่เคยได้รับการอบรม พบว่า ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์และผลตอบแทนในการเลี้ยงโคขุนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

คำสำคัญ : ต้นทุน, ผลตอบแทน, โคแม่พันธุ์โคขุน

ชื่อเรื่อง จุดคุ้มทุนในการเลี้ยงสุกรขุนของเกษตรกรลูกเล้า บริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด ในเขตพื้นที่ ตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม

ผู้วิจัย วิไลวรรณ วะชุม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นันทราช ระพันธ์คำ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนในการเลี้ยงสุกรขุนของเกษตรกรลูกเล้า บริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ ในเขตพื้นที่ ตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม 2) เพื่อศึกษาจุดคุ้มทุนในการเลี้ยงสุกรขุนของเกษตรกรลูกเล้า บริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ในเขตพื้นที่ ตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม

ผลการศึกษา พบว่า ต้นทุนการเลี้ยงสุกรขุน เกษตรกรขุนสุกรอายุเฉลี่ย 5 เดือน พบว่า มีต้นทุนที่เป็นเงินสดเฉลี่ยตัวละ 1,373.80 บาท แต่ถ้าคิดต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์มีต้นทุนเฉลี่ยตัวละ 1,713.36 บาท ต้นทุนส่วนมากมาจากค่าไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 61.59 และค่าแรงงาน คิดเป็นร้อยละ 19.37 ของต้นทุนทั้งหมด รายได้จากการเลี้ยงสุกรขุนรวม 528,666.67 บาท รายได้จากการขายมูลสุกรขุน 280,293.33 บาท รวมรายได้ทั้งหมดเท่ากับ 988,960.00 บาท มีค่าลงทุนหรือต้นทุนคงที่เท่ากับ 414,000.00 บาท และมีกำไรทางการเงิน 523.74 บาทต่อตัว สามารถคำนวณจุดคุ้มทุนได้ 790.47 ตัว จึงสามารถสรุปได้ว่าหากเกษตรกรเลี้ยงสุกรขุน จำนวน 791 ตัวขึ้นไป จะทำให้คุ้มทุนจากการที่ได้ลงทุนไป หลังจากนั้นก็จะได้อำไรในการเลี้ยง

คำสำคัญ : จุดคุ้มทุน, สุกรขุน, ต้นทุน

ชื่อเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเลี้ยงโคนม ของเกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนม
วาริชภูมิ จำกัด จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย วรุฒ พลเศษ

คนิดา พรหมสุพรรณ

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภพล

อาจารย์ภรภัทร ไชยสมบัติ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของเกษตรกรในการเลี้ยงโคนม ของสมาชิกสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ จำกัด จังหวัดสกลนคร จำนวน 92 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม ด้านที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเลี้ยงโคนมของเกษตรกร และด้านที่ 3 ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการเลี้ยงโคนม โดยใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการศึกษา พบว่า เกษตรกรเลี้ยงโคนมเฉลี่ย 30 ตัวต่อครัวเรือน ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเลี้ยงโคนมของเกษตรกร คือ 1) ปัจจัยด้านสายพันธุ์ พบว่า สายพันธุ์โคนมที่เกษตรกรเลี้ยงเป็นโคนมลูกผสมโฮลส์ไตน์ฟรีเซียน ระดับสายเลือดมากกว่า 75 % 2) ปัจจัยด้านการจัดการ เกษตรกรมีรูปแบบการเลี้ยงโคนมเป็นการเลี้ยงแบบขังคอก ลักษณะของโรงเรือนที่ใช้เลี้ยงโคนมส่วนใหญ่เป็นพื้นดินและหลังคาสังกะสี แรงงานที่ใช้ในฟาร์มโดยเฉลี่ยจำนวน 3 คน วิธีการรีดนมส่วนใหญ่ใช้วิธีการรีดนมโดยใช้เครื่อง 3) ปัจจัยด้านอาหาร พบว่า ชนิดของอาหารหยาบที่ใช้เลี้ยงโคนมส่วนใหญ่ใช้ฟางข้าว หญ้าสด และใช้อาหารข้นเป็นอาหารสำเร็จรูป 4) ปัจจัยด้านการป้องกันโรคและการสุขาภิบาล เกษตรกรทำการรักษาโรค และทำวัคซีนป้องกันโรคโคนมโดยมีเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์จากทางสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ จำกัด มาดูแล 5) ปัจจัยด้านผลตอบแทนที่ได้จากการเลี้ยงโคนม เกษตรกรมีต้นทุนค่าอาหารเฉลี่ย 769,693.88 บาทต่อปี ปริมาณน้ำนมดิบโดยเฉลี่ย 170 กิโลกรัมต่อวัน ราคาเฉลี่ย 18 บาทต่อกิโลกรัม ส่วนรายได้จากการเลี้ยงโคนม ในปีที่ผ่านมาของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม มีรายได้จากการขายน้ำนมดิบ ขายลูกโคตัวผู้ ขายแม่โคหมดสภาพ ขายมูลโค ขายแม่โคพันธุ์ดี รวมรายได้ทั้งหมด เฉลี่ย 1,313,690 บาทต่อปี

ปัญหาและอุปสรรคในการเลี้ยงโคนม ซึ่งเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาได้ดังนี้ อาหารชั้นมีราคาสูง ขาดเงินทุนหมุนเวียน โคนมผสมติดยาก ขาดแรงงาน ขาดเครื่องมืออุปกรณ์ แปลงหญ้ามีน้อยเกินไป ขาดความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงโคนม โคนมเป็นโรคเรื้อรัง ขาดน้ำที่นำมาใช้ในฟาร์ม นำนมดิบราคาตกต่ำ และนํานมดิบล้นตลาด ตามลำดับ

คำสำคัญ : โคนม, ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ, สหกรณ์โคนมวาริชภูมิ จำกัด

ชื่อเรื่อง ปัจจัยที่มีผลสำเร็จในการเลี้ยงโคนมของสมาชิกสหกรณ์โคนมภูพาน

สกลนคร จำกัด จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย เมธาวี นิตยารส

วรางคณา บุญรักษา

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภามล

อาจารย์ภรภัทร ไชยสมบัติ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลสำเร็จในการเลี้ยงโคนมของสมาชิกสหกรณ์โคนมภูพาน จำกัด จังหวัดสกลนคร ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมที่เป็นสมาชิกสหกรณ์โคนมภูพานสกลนคร จำกัด จำนวน 41 ราย เนื่องจากประชากรในการศึกษามีจำนวนไม่มากจึงศึกษาประชากรทั้งหมดโดยไม่ต้องมีการสุ่มหากกลุ่มตัวอย่าง รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล หาค่าเฉลี่ยและร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเลี้ยงโคนมของเกษตรกร คือ เกษตรกรมีความสนใจในการเลี้ยงโคนมมาก มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเกษตรกรรายอื่น ๆ ฟาร์มโคนมมีสภาพแวดล้อมที่ดี มีการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้มาจากการอบรมอย่างสม่ำเสมอ และเนื่องด้วยฟาร์มของเกษตรกรนั้นอยู่ใกล้ศูนย์รับนํ้านมดิบ อยู่ใกล้แหล่งอาหารหยาบ ทำให้เกษตรกรสามารถลดต้นทุนในส่วนนี้ลงได้ ปริมาณนํ้านมดิบเฉลี่ยต่อวันที่สามารถผลิตได้ 35 กิโลกรัมต่อวัน ราคานํ้านมดิบเฉลี่ย 17.30 บาทต่อกิโลกรัม ราคามูลโคเฉลี่ยอยู่ที่ กระสอบ 45 บาท เกษตรกรส่วนใหญ่พบปัญหา คือ การขาดเงินทุนหมุนเวียน ขาดแรงงานในฟาร์ม ขาดนํ้าที่นำมาใช้ในฟาร์มบางฟาร์ม ปริมาณของแปลงหญ้ามีน้อยเกินไป และการที่อาหารข้นมีราคาสูงนั้นทำให้เกษตรกรประสบปัญหาในเลี้ยงโคนมมาก ควรให้เกษตรกรทำบัญชีราย-รายจ่ายภายในฟาร์ม เพื่อให้เกษตรกรทราบค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในฟาร์มของตนเอง และจะได้ลดรายจ่ายในส่วนที่ไม่จำเป็น มีการจัดอบรมวิธีการทำอาหารข้นด้วยตนเอง เพื่อเป็นการลดต้นทุนในการผลิตโคนม และส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชอาหารสัตว์ เพื่อลดต้นทุนในการผลิต

คำสำคัญ : โคนม, ปัจจัยที่มีผลสำเร็จ, สหกรณ์โคนมภูพานสกลนคร จำกัด

ชื่อเรื่อง ผลการใช้ใบกระถินแห้งผสมไขมันสำปะหลังแห้งต่อสมรรถนะ

การเจริญเติบโตของไก่เนื้อ

ผู้วิจัย กิตติพงษ์ วรคันท์กัษ

อาจารย์ที่ปรึกษา นายสัตวแพทย์จักรพรรดิ ประชาจิต

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

จากการศึกษาการใช้ใบกระถินแห้งผสมไขมันสำปะหลังแห้งเป็นส่วนผสมในอาหารไก่เนื้อ โดยได้ทำการใช้ไก่เนื้อ อายุ 2 สัปดาห์ จำนวน 64 ตัวเป็นสัตว์ทดลอง ทำการทดลองในบล็อกแบบสมบูรณ์ (Randomized complete block design: RCBD) โดยแบ่งไก่เนื้อออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ 4 ซ้ำ ๆ 4 ตัว ให้ไก่เนื้อแต่ละกลุ่มกินอาหารทดลอง 4 สูตร ดังนี้ สูตรที่ 1 อาหารเปรียบเทียบ สูตรที่ 2 อาหารที่ผสมใบกระถินแห้งและไขมันสำปะหลังแห้ง 2.5 เปอร์เซ็นต์ สูตรที่ 3 อาหารที่ผสมใบกระถินแห้งและไขมันสำปะหลังแห้ง 5 เปอร์เซ็นต์ สูตรที่ 4 อาหารที่ผสมใบกระถินแห้งและไขมันสำปะหลังแห้ง 7.5 เปอร์เซ็นต์ เลี้ยงในคอกแบบซีเมนต์ขังด้วยมุ้งในลอนสีฟ้า จนกระทั่งไก่อายุ 5 สัปดาห์

ผลการศึกษา พบว่า การใช้ใบกระถินแห้งและไขมันสำปะหลังแห้งผสมในอาหารไก่เนื้อ มีผลทำให้ปริมาณการกินได้ของไก่เนื้อและน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นของไก่เนื้อไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$) และอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อของไก่เนื้อไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$)

คำสำคัญ : ใบกระถินแห้ง, ไขมันสำปะหลังแห้ง

ชื่อเรื่อง ผลของการเสริมสมุนไพroboreเพ็ดในอาหารไก่กระທ

ผู้วิจัย ณัฏฐ์ ไสบาล

อาจารย์ที่ปรึกษา สัตวแพทย์หญิงกนกวรรณ บุตรโยธี

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

จากการศึกษาผลของการเสริมสมุนไพroboreเพ็ดในอาหารไก่กระທ ได้กระทำโดยการใส่ไก่กระທ อายุ 1 สัปดาห์ จำนวน 64 ตัว เป็นสัตว์ทดลอง โดยทำการทดลองแบบสุ่มในบล็อกสมบูรณ์ (Randomized complete block design) แบ่งไก่กระທดังกล่าวออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 4 ซ้ำ ซ้ำละ 4 ตัว ให้ไก่กระທแต่ละกลุ่มกินอาหารทดลองในสูตรอาหารดังนี้คือ สูตร 1 อาหารเปรียบเทียบสูตร 2 อาหารเสริมบoreเพ็ด 0.4 เปอร์เซ็นต์ สูตร 3 อาหารเสริมบoreเพ็ด 0.8 เปอร์เซ็นต์ สูตร 4 อาหารเสริมบoreเพ็ด 1.2 เปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งอายุ 4 สัปดาห์

ผลการศึกษาการเพิ่มระดับบoreเพ็ดในสูตรอาหารทั้ง 4 สูตร พบว่า สูตรอาหารที่ 4 มีผลต่อน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยสูงสุด อัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยต่อวันสูงสุด และอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อดีที่สุด คือ 905.13, 34.83 และ 3.21 กรัม ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$) และพบว่า สูตรอาหารที่ 1 มีปริมาณอาหารที่กินเฉลี่ยต่อตัวสูงสุด คือ 3185 กรัม เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติพบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$)

คำสำคัญ : บoreเพ็ด, ไก่กระທ

ชื่อเรื่อง สภาพทั่วไปในการเลี้ยงโคขุนโพนยางคำของสมาชิกสหกรณ์การเลี้ยงปศุสัตว์

กรป. กลาง โพนยางคำ จำกัด กลุ่มที่ 8 ห้วยยาง

ผู้วิจัย พงศกร เพียรสม

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายสัตวแพทย์ธราดล จิตจักร

อาจารย์นราวุธ ระพันธ์คำ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

สภาพทั่วไปในการเลี้ยงโคขุนโพนยางคำของสมาชิกสหกรณ์การเลี้ยงปศุสัตว์กรป.กลาง โพนยางคำ จำกัด กลุ่มที่ 8 ห้วยยาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปในการเลี้ยงโคขุนโพนยางคำโดยการสร้างแบบสอบถาม ทำการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญจากเกษตรกร จำนวน 30 ราย มีผลการวิจัยดังนี้เกษตรกรส่วนมากที่เป็นสมาชิกสหกรณ์ฯ ส่วนมากเป็นเพศชาย ร้อยละ 83.33 สมรสแล้ว ร้อยละ 96.67 การศึกษาส่วนมากเกษตรกรจะจบระดับประถมศึกษา ร้อยละ 56.67 อาชีพหลักคือเป็นเกษตรกร ร้อยละ 83.33 คอกที่ใช้เลี้ยงโคขุนมีขนาด กว้าง 2.5 x ยาว 3 x 2.5 เมตร สถานที่ตั้งของโรงเรือนส่วนมากจะแยกห่างจากบ้าน ร้อยละ 60 ลักษณะคอกที่ใช้เลี้ยงโคขุน จะเป็นพื้นดิน หลังคามุงด้วยสังกะสี มีรางอาหารทำด้วยไม้ มีรางน้ำทำด้วยบ่อคอนกรีต การให้อาหารโคขุน มีการให้อาหารข้นและอาหารหยาบ ลักษณะการให้อาหารโคขุนส่วนมากจะเน้นการให้อาหารข้นสำเร็จรูป ร้อยละ 90 ในแต่ละวันจะมีการให้อาหาร 2 ครั้งต่อวัน และครีให้อาหารเวลาเดียวกันทุกวัน การให้อาหารข้นเฉลี่ย 4 กิโลกรัมต่อตัวต่อวัน ขึ้นอยู่กับอายุและขนาดของโคขุน ลักษณะการให้อาหารหยาบเฉลี่ยในแต่ละวัน 5.67 กิโลกรัมต่อตัวต่อวัน เกษตรกรส่วนมากปลูกหญ้าอาหารเลี้ยงสัตว์เฉลี่ย 1.7 ไร่ต่อ

คำสำคัญ : โคขุนโพนยางคำ

***P**oster Presentation*

กลุ่มที่ 4

ชื่อเรื่อง การใช้ประโยชน์ของใบมะรุมบดแห้งเสริมในอาหารต่อการเจริญเติบโตของไก่กระทอง

ผู้วิจัย เทอดเกียรติ ผ่องแก้วอินทร์

อาจารย์ที่ปรึกษา สัตวแพทย์หญิงอโนทัย แพทย์กิจ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาค้างนี้เพื่อศึกษาปริมาณอาหารที่กินได้ น้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ และ อัตราการเจริญเติบโต โดยการเสริมใบมะรุมบดแห้งเสริมในสูตรอาหาร ในระดับ 0, 2, 4 และ 6 เปอร์เซ็นต์ โดยใช้แผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (RCBD) ใช้ไก่กระทองเพศอายุ 14 วัน จำนวน 64 ตัว แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองละ 4 ซ้ำ ซ้ำละ 4 ตัว ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ พบว่า กลุ่มทดลองที่ 2 มีปริมาณการกินได้สูงสุด เท่ากับ 3064.56 กรัม รองลงมา คือ กลุ่มทดลองที่ 3, 1 และ 4 มีปริมาณการกินได้ เท่ากับ 3057.5, 3052.25 และ 3042.81 กรัม ตามลำดับ อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ กลุ่มทดลองที่ 3 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อดีที่สุด เท่ากับ 2.65 รองลงมา คือ กลุ่มทดลองที่ 2, 1 และ 4 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อเฉลี่ยต่อวัน เท่ากับ 2.56, 2.53, 2.51 ตามลำดับ อัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ย ต่อตัวต่อวันดีที่สุด คือ กลุ่มทดลองที่ 4 มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยต่อตัวต่อวันสูงสุด เท่ากับ 41.78 กรัม รองลงมาคือกลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ 3 มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยต่อตัวต่อวัน เท่ากับ 41.45, 41.22, 39.52 กรัม ตามลำดับ ในแต่ละกลุ่มทดลองไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

คำสำคัญ : ใบมะรุม, ไก่กระทอง

ชื่อเรื่อง ผลการใช้มันสำปะหลังในสูตรอาหารเพื่อการเจริญเติบโตของไก่กระທ

ผู้วิจัย นิรุต์ บุญชาญ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชุมพล ทรงวิชา

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

ผลของการใช้มันสำปะหลังในสูตรอาหารเพื่อการเจริญเติบโตของไก่กระທ โดยใช้ไก่กระທเพศเมียการวางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ โดยใช้ลูกไก่กระທมีอายุ 1 วันจำนวน 64 ตัว จัดเข้าทดลองโดยวิธี (Randomized complete block design; RCBD) แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองละ 4 ซ้ำ ๆ ละ 4 ตัว เริ่มการทดลองเมื่อไก่อายุ 1 วัน จนไก่ได้มีอายุ 21 วันจึงสิ้นสุดการทดลอง โดยในแต่ละกลุ่มได้รับอาหารที่มีส่วนผสมของมันสำปะหลังแห้งบดที่แตกต่างกันดังนี้ กลุ่มทดลองที่ 1 สูตรอาหารเปรียบเทียบ (กลุ่มควบคุม) กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้สูตรอาหารมันสำปะหลังแห้งบดที่ระดับร้อยละ 7 กลุ่มทดลองที่ 3 ใช้สูตรอาหารมันสำปะหลังบดแห้งที่ระดับร้อยละ 14 กลุ่มทดลองที่ 4 ใช้สูตรอาหารมันสำปะหลังบดแห้งที่ระดับร้อยละ 21 จากผลการทดลองพบว่า ผลของการใช้มันสำปะหลังในสูตรอาหารต่อการเจริญเติบโตในไก่กระທ โดยใช้สูตรอาหารมันสำปะหลังแห้งบดร้อยละ 7, ร้อยละ 14 และ ร้อยละ 21 ต่อน้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) คือ 768.83, 731.06, 721.2 และ 622.5 ตามลำดับ อัตราเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ (FCR) ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($p>0.05$) คือ 2.60, 3.20, 3.11 และ 3.50 ตามลำดับ และอัตราการเจริญเติบโต (ADG) มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($p<0.05$) คือ 36.61, 34.35, 33.96 และ 29.64 ตามลำดับ

การศึกษาในครั้งนี้สามารถบ่งชี้ว่ามันสำปะหลังสามารถทำให้ไก่กระທมีความเจริญเติบโตที่ดีขึ้น และในมันสำปะหลังยังมีผลในการช่วยลดปริมาณอนุมูลอิสระในร่างกาย ซึ่งสามารถบ่งบอกได้ว่าสัตว์มีความเครียดน้อยกว่าและมีสุขภาพดีมีการเจริญเติบโตที่ดีขึ้นด้วย

คำสำคัญ: มันสำปะหลัง, ไก่กระທ

ชื่อเรื่อง การศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงโคขุนของสมาชิกสหกรณ์
การเลี้ยงปศุสัตว์ กรป.กลาง โพนยางคำจำกัด กลุ่ม 8 ตำบลห้วยยาง

ผู้วิจัย พงศธร พรสงวน

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายสัตวแพทย์ธราดล จิตจักร

อาจารย์นราวุธ ระพันธ์คำ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงโคขุนของสมาชิกสหกรณ์ การเลี้ยงปศุสัตว์ กรป.กลาง โพนยางคำจำกัด กลุ่ม 8 ตำบลห้วยยาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนทางการเงินในการผลิตโคขุนโพนยางคำ โดยสร้างเครื่องมือแบบสอบถามและสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญจากจำนวนเกษตรกร 30 ราย มีผลการวิจัยดังนี้

การเลี้ยงโคขุนใช้ระยะเวลาเฉลี่ย 12.98 เดือน มีต้นทุนการผลิตทั้งหมดเฉลี่ยตัวละ 69,102.20 บาท ประกอบด้วย ต้นทุนทางบัญชีทั้งหมด 48,196.86 บาท แยกเป็นต้นทุนผันแปร ร้อยละ 97.31 และต้นทุนคงที่ ร้อยละ 2.69 ต้นทุนทางบัญชีส่วนมากมาจากค่าพันธุ์โค ร้อยละ 69.16 รองลงมาได้แก่ ค่าแรงงาน ค่าอาหารหยาบ และอาหารข้น ร้อยละ 19.58, 2.99 และ 2.83 ตามลำดับ ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ทั้งหมด 69,102.20 บาท แยกเป็นต้นทุนที่เป็นเงินสด 48,196.86 บาท และต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสดทั้งหมด 20,905.34 บาท ต้นทุนไม่เป็นเงินสดแบ่งออกเป็นต้นทุนผันแปร ร้อยละ 95.46 และต้นทุนคงที่ ร้อยละ 4.54 ส่วนมากมาจากค่าแรงงาน ร้อยละ 75.94 รองลงมาได้แก่ ค่าเสียโอกาสเงินทุนร้อยละ 7 และค่าเสื่อมราคาของโรงเรือนและอุปกรณ์ ร้อยละ 15.70 และ 4.12 9 ตามลำดับ

รวมรายได้ทั้งหมดเฉลี่ยต่อตัวเท่ากับ 64,447.82 บาท หากคิดผลตอบแทนทางเศรษฐศาสตร์ พบว่า เกษตรกรขาดทุนเฉลี่ยตัวละ 4,654.38 บาท มีสัดส่วนผลตอบแทนสุทธิต่อต้นทุนเท่ากับ - 0.07 หรือขาดทุนเฉลี่ย ร้อยละ 7 ของต้นทุนทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะผลตอบแทนทางบัญชีเกษตรกรมีรายได้เหนือต้นทุนเงินสดตัวละ 16,250.96 บาท มีสัดส่วนผลตอบแทนต่อต้นทุนเงินสดเท่ากับ 0.34 หรือมีกำไรเฉลี่ย ร้อยละ 34 ของต้นทุนที่เป็นเงินสดทั้งหมด

คำสำคัญ: ต้นทุน, ผลตอบแทน, โคขุน

ชื่อเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการตลาดของผู้จำหน่ายเนื้อสุกร ในตลาดสดถาวร

อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย จักรพงษ์ ศรีสุทธิ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ภัทร ไชยสมบัติ

นายสัตวแพทย์จักรพรรดิ ประชาชาติ

สาขาวิชา

เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาพฤติกรรมการตลาดของผู้จำหน่ายเนื้อสุกร ในตลาดสดถาวร อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตลาดของผู้จำหน่ายเนื้อสุกรในเขตพื้นที่ 16 ตำบล ในอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร จำนวน 30 ราย และศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคเนื้อสุกร ในอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร จำนวน 50 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้จำหน่ายเนื้อสุกร และผู้บริโภคเนื้อสุกร โดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์โดยตรง

ผลการศึกษา พบว่า ผู้จำหน่ายเนื้อสุกรมีสถานที่จำหน่ายเนื้อสุกรในตลาดสดถาวรของรัฐเป็นส่วนใหญ่ มีการกำหนดราคาโดยใช้ราคาต้นทุนบวกผลกำไรที่จะได้รับในการใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาราคาจำหน่ายเนื้อสุกร และใช้กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดที่นิยมใช้ทั่วไป ได้แก่ การร้องเชิญชวนลูกค้า การลดราคาเมื่อซื้อในปริมาณมาก การเลือกชิ้นเนื้อที่สวยให้แก่ลูกค้าประจำ การแต่งกายสะอาดใส่ผ้ากันเปื้อน การดูแลความสะอาดบริเวณที่ขาย ความสดใหม่ของเนื้อสุกร และพบว่าผู้บริโภคมีความพึงพอใจความสะอาดของเนื้อสุกรในบริเวณที่จัดจำหน่ายในปัจจุบันอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือราคาเนื้อสุกรที่จำหน่ายในปัจจุบัน การแต่งกายของพ่อค้าแม่ค้าที่ดูสะอาดเรียบร้อย การเอาใจใส่ลูกค้า/การบริการ/ใช้คำพูดที่เหมาะสมการเลือกชิ้นเนื้อที่สวยให้ลูกค้า การลดราคาเมื่อซื้อเนื้อสุกรในปริมาณมากการทำความสะอาดบริเวณร้านค้าเนื้อสุกร และการร้องเชิญชวนลูกค้าให้มาซื้อ ตามลำดับ ปัญหาสำคัญของการจำหน่ายเนื้อสุกร มีปัญหาด้านทุนสินค้าแพงมากที่สุด รองลงมาคือ การแข่งขันทางการตลาดพ่อค้าเร่ การแทรกแซงทางการตลาดของรัฐในการควบคุมราคา และยอดขายลดลง จากการสังเกตพฤติกรรมผู้จำหน่ายและผู้บริโภคเนื้อสุกร พบว่าผู้จำหน่ายมีการดูแลความสะอาดบริเวณร้านค้าที่นำเนื้อสุกรสดใหม่มาจำหน่าย ราคาจำหน่ายเหมาะสม ระหว่าง 135 ถึง 140 บาทต่อ

กิโลกรัม การใช้บริการของผู้บริโภคเลือกใช้บริการดี ส่วนความคิดเห็นผู้บริโภคมีความ
คิดเห็นว่าเนื้อสุกรที่เชือดกันเองมีความสะอาดปานกลาง ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมี
การสุ่มตรวจคุณภาพของเนื้อสุกรตามเขียงอย่างสม่ำเสมอ ให้ข้อมูลด้านอาหารปลอดภัย
แก่ผู้จำหน่ายและผู้บริโภค ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพเนื้อสุกรที่มีมาตรฐาน และมีการ
กระจายมาตรฐานการจำหน่ายเนื้อสุกรอย่างทั่วถึง

คำสำคัญ : พฤติกรรมการตลาด, ผู้จำหน่ายเนื้อสุกร

ชื่อเรื่อง การศึกษาการทำบัญชีครัวเรือน ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ของสมาชิกสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ชานิดา พันธุ์ไชย

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภานผล
อาจารย์ภรภัทร ไชยสมบัติ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาการทำบัญชีครัวเรือน ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ของสมาชิกสหกรณ์โคนมวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับบัญชีครัวเรือน และทัศนคติที่มีต่อหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม โดยใช้วิธีการตอบแบบสอบถามของกลุ่มเกษตรกร จำนวน 34 ราย มีผลการวิจัยดังนี้ ส่วนมากในระดับปานกลาง จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.94 รองลงมาคือ ระดับสูง จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.24 และระดับต่ำ จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.82 ทัศนคติเกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม พบว่า เกษตรกรรับรู้ความรู้ในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับที่ดี มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ทัศนคติเกี่ยวกับการทำบัญชีครัวเรือนของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม พบว่า เกษตรกรมีทัศนคติเกี่ยวกับการทำบัญชีครัวเรือนอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.43

คำสำคัญ : บัญชีครัวเรือน, โคนม

ชื่อเรื่อง การทำบัญชีครัวเรือนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ของเกษตรกรสมาชิก
สหกรณ์โคนมภูพานสกลนคร จำกัด จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ขนิษฐา พลซารี

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.หาญชัย อัมภามผล

อาจารย์รักษารัตน์ ไชยสมบัติ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การทำบัญชีครัวเรือนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ของเกษตรกรสมาชิก สหกรณ์โคนมภูพานสกลนคร จำกัด จังหวัดสกลนคร มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับบัญชีครัวเรือน และทัศนคติที่มีต่อหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการทำบัญชีครัวเรือนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยการสร้างแบบสอบถามและแบบทดสอบ ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เกษตรกรสมาชิกสหกรณ์โคนมภูพานสกลนคร จำนวน 41 ราย เนื่องจากประชากรในการศึกษามีจำนวนไม่มากจึงศึกษาประชากรทั้งหมด โดยไม่ต้องมีการสุ่มหากกลุ่มตัวอย่าง มีผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการทำบัญชีครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 56.10 ระดับความรู้เกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการทำบัญชีครัวเรือนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.22 ทัศนคติเกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.67 อยู่ในระดับดี และมีทัศนคติเกี่ยวกับการทำบัญชีครัวเรือนโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 3.44 อยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุของการทำบัญชีและไม่ทำบัญชีครัวเรือน เกษตรกร ส่วนใหญ่ไม่ทำบัญชีครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 73.17 โดยสาเหตุหลักในการทำบัญชี เนื่องจากต้องการทราบรายรับ รายจ่ายของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 40.00 ส่วนสาเหตุที่ไม่ทำบัญชีครัวเรือนเนื่องจากไม่เข้าใจรูปแบบ วิธีการทำบัญชี คิดเป็นร้อยละ 45.90 และเกษตรกรส่วนใหญ่มีความสนใจการเข้าร่วมโครงการเกี่ยวกับการทำบัญชีครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 75.61 ตามลำดับ

คำสำคัญ: เศรษฐกิจพอเพียง, บัญชีครัวเรือน, ความรู้, ทัศนคติ

ชื่อเรื่อง การเสริมใบผักตบชวาแห้งในอาหารต่อสมรรถภาพการผลิตไก่กระທ

ผู้วิจัย วณิดา เดชมุ่ม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์กัมปนาท วงศ์เครือสอน

นายสัตวแพทย์จักรพรรดิ ประชาชาติ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา การเสริมใบผักตบชวาแห้งในอาหารต่อสมรรถภาพการผลิตไก่กระທ ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านอัตราการเจริญเติบโต ปริมาณอาหารที่กิน อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ และน้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น โดยใช้การทดลองแบบสุ่มบล็อกสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design; RCBD) ใช้ไก่กระທอายุ 1 สัปดาห์ จำนวนไก่กระທ 64 ตัว แบ่งการทดลองออกเป็น 4 กรรมวิธี กรรมวิธีละ 4 ซ้ำ ซ้ำละ 4 ตัว เสริมใบผักตบชวาแห้งในอาหารที่ระดับ 0, 3, 6 และ 9 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

ผลจากการทดลอง พบว่า ด้านอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยต่อตัว แต่ละกรรมวิธี พบว่า กรรมวิธีที่ 1 มีอัตราการเจริญเติบโตสูงสุด คือ 53.39 กรัม รองลงมา คือกรรมวิธีที่ 4, 3 และ 2 มีอัตราการเจริญเติบโตคือ 52.8, 52.67 และ 51.62 กรัม ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$) ด้านปริมาณอาหารที่กินได้เฉลี่ยต่อวัน พบว่า กรรมวิธีที่ 4 มีปริมาณการกินอาหารมากที่สุดคือ 2047.5 กรัม รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 3, 1 และ 2 มีปริมาณการกินคือ 2031.88, 1984.38 และ 1884.38 กรัม ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$) ด้านอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อเฉลี่ย พบว่า กรรมวิธีที่ 4 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อดีที่สุดคือ 1.86 รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 3 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ คือ 1.84 และกรรมวิธีที่ 2 และ 1 เท่ากัน มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อคือ 1.78 ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$) และด้านน้ำหนักไก่กระທที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ย พบว่า กรรมวิธีที่ 1 มีน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นมากที่สุดคือ 1121.25 รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 4, 3 และ 2 มีน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นคือ 1108.75, 1106.03 และ 1083.95 กรัม ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$)

คำสำคัญ : ผักตบชวา, ไก่กระທ

ชื่อเรื่อง ผลการเสริมสมุนไพรรพไฟทะลายโจรในอาหารไก่กระตง

ผู้วิจัย นันทนา มะโนสิม

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชุมพล ทรงวิชา

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา ผลการเสริมสมุนไพรรพไฟทะลายโจรในอาหารไก่กระตง เพื่อศึกษาอัตราการเจริญเติบโต และอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ โดยใช้การทดลองแบบสุ่มบล็อกสมบูรณ์ (RCBD) ใช้ไก่กระตงอายุ 1 สัปดาห์ โดยใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ จำนวนไก่กระตง 64 ตัว แบ่งการทดลองออกเป็น 4 กรรมวิธี กรรมวิธีละ 4 ซ้ำ ซ้ำละ 4 ตัว ที่เสริมไฟทะลายโจรในอาหารที่ระดับ 0, 2, 4 และ 6 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

ผลจากการทดลอง พบว่า การเสริมสมุนไพรรพไฟทะลายโจรในอาหารไก่กระตง ด้านอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยของแต่ละกรรมวิธี พบว่า กรรมวิธีที่ 4 มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยสูงที่สุด คือ 57.20 กรัม รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 3, 1 และ 2 มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ย คือ 56.48, 54.56 และ 50.12 กรัม ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) ด้านอัตราการเปลี่ยนเป็นเนื้อของแต่ละกรรมวิธี พบว่า กรรมวิธีที่ 4 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อดีที่สุด คือ 1.59 รองลงมาคือ 3, 1 และ 2 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อคือ 1.69, 1.75 และ 1.93 ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$)

คำสำคัญ: ไฟทะลายโจร, ไก่กระตง

ชื่อเรื่อง ผลการเสริมไขมันชั้นป่นต่อการเจริญเติบโตของไก่กระทง

ผู้วิจัย ทิพวัลย์ บุญชาญ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์กัมปนาท วงศ์เครือสอน,

นายสัตวแพทย์จักรพรรดิ ประชาจิต

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

จากการศึกษาทดลองเสริมไขมันชั้นป่นในสูตรอาหารต่อการเจริญเติบโตของไก่กระทง เพื่อศึกษา อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ อัตราการเจริญเติบโต โดยใช้ลูกไก่กระทงคละเพศอายุ 7 วัน จำนวน 64 ตัว ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ โดยใช้แผนการแบบสุ่ม (Randomized Complete Block Desing RCBD) แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มทดลอง (treatment) กลุ่มทดลองละ 4 ซ้ำ (replication) ซ้ำละ 4 ตัว แบ่งสูตรอาหารเป็น 4 สูตร คือ สูตรวิธีที่ 1 ใช้อาหารที่ผสมไขมันชั้นผงที่ระดับ 0 เปอร์เซ็นต์ สูตรวิธีที่ 2 ใช้อาหารที่ผสมไขมันชั้นผงที่ ระดับ 2 เปอร์เซ็นต์ สูตรวิธีที่ 3 ใช้อาหารที่ผสมไขมันชั้นผงที่ระดับ 4 เปอร์เซ็นต์ สูตรวิธีที่ 4 ใช้อาหารที่ผสมไขมันชั้นผงที่ ระดับ 6 เปอร์เซ็นต์

การทดลอง พบว่า อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อ กลุ่มทดลองที่ 2 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อดีที่สุด เท่ากับ 1.8 รองลงมา คือ กลุ่มทดลองที่ 3, 1 และ 4 มีอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อเฉลี่ยต่อตัวต่อวัน เท่ากับ 1.89, 1.9 และ 2.70 ตามลำดับ อัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยต่อตัวต่อวันที่ดีที่สุด คือ กลุ่มทดลองที่ 2 มีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยต่อตัวต่อวันสูงสุด เท่ากับ 53.51 กรัม รองลงมาคือ กลุ่มทดลองที่ 3, 1 และ 4 มีอัตราการเฉลี่ยต่อตัวต่อวัน เท่ากับ 51.88, 51.73 และ 44.50 กรัม ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติ พบว่า ในแต่ละกลุ่มการทดลองไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($p>0.05$)

คำสำคัญ : ไก่กระทง, ไขมันชั้น

ชื่อเรื่อง การศึกษาประสิทธิภาพของพืชสมุนไพรไทยในการยับยั้งการเจริญเติบโตของเชื้อรา *Aspergillus flavus* ในข้าวโพดอาหารไก่กระทง

ผู้วิจัย ยุวันดา นามโคตร
ดาริชา เฟ่งวัน

อาจารย์ที่ปรึกษา ดร.รัตนันณี ชนะบุญ

สาขาวิชา เทคโนโลยีการสัตวแพทย์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

Aspergillus flavus เป็นเชื้อราที่สร้างสารอะฟลาทอกซินที่เป็นพิษและเป็นสารก่อมะเร็ง มีความเป็นพิษต่อคนและสัตว์ ทำลายตับซึ่งจัดเป็นอวัยวะเป้าหมาย พบได้ทั่วไปบนผลผลิตทางการเกษตร เพื่อความปลอดภัยของคนและสัตว์ จึงได้ค้นหาสารสกัดจากพืชสมุนไพรที่สามารถยับยั้งการเจริญเติบโตและการสร้างสารพิษของเชื้อราในการศึกษาประสิทธิภาพของพืชสมุนไพร 3 ชนิด (ข่า กานพลู และตะไคร้) โดยทดสอบการยับยั้งการเจริญของเส้นใยเชื้อรา *A. flavus* ด้วยวิธี poisoned food method ที่ระดับความเข้มข้น 20,000 ppm ผลการศึกษา พบว่า สารสกัดจากข่าสามารถยับยั้งการเจริญของเชื้อรา *A. flavus* ได้สมบูรณ์ 100% ซึ่งมากกว่าสารสกัดจากกานพลู และตะไคร้ จึงได้นำสารสกัดจากข่าไปทดสอบในอาหารไก่กระทง โดยวิธีการพ่นสารสกัดลงในอาหารไก่กระทงเป็นเวลา 28 วัน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มที่พ่นสารสกัดและไม่พ่นสารสกัดมีอัตราการเจริญเติบโต (ADG) เท่ากับ 35.6, 33 และ FCR เท่ากับ 35.3, 31.6 ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ $P > 0.05$ ค่าชีมาโตคริตและจำนวนเซลล์เม็ดเลือดขาวของกลุ่มทดลองเท่ากับ 29.8 และ 25.25 แต่ในกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 15.5 และ 16.49 ตามลำดับ และยังได้พบรอยโรคบริเวณหลอดลมของไก่กระทงกลุ่มที่ไม่ฉีดพ่นสารสกัดข่าแต่ไม่พบในกลุ่มที่ฉีดพ่นสารสกัดจากข่า แสดงให้เห็นว่าสารสกัดจากข่านั้นมีผลต่อการยับยั้งการเจริญของเชื้อราได้ทั้งในห้องปฏิบัติการและเมื่อเสริมในอาหารให้ไก่กระทงกิน

คำสำคัญ : ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์, การยับยั้งเชื้อรา, ข่า, กานพลู, ตะไคร้,
อะฟลาทอกซิน, *Aspergillus flavus*

ชื่อเรื่อง ต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงโคนมของกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม

สมาชิกสหกรณ์โคนมภูพานสกนคร จำกัด

ผู้วิจัย โสพิศดา วงศ์อินอยู่

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ภัทรภัทร ไชยสมบัติ

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้างเป็นการศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงโคนมของกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม สมาชิกสหกรณ์โคนมภูพานสกนคร จำกัด โดยเก็บข้อมูลจากการใช้แบบสัมภาษณ์เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม จำนวน 40 ราย จากการศึกษา พบว่า ฟาร์มของกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมส่วนใหญ่เป็นฟาร์มขนาดเล็ก ซึ่งมีปริมาณน้ำนมดิบต่อวันเฉลี่ย 93.88 กิโลกรัม ราคาน้ำนมดิบที่เกษตรกรขายได้เฉลี่ย 18.04 บาท ต่อกิโลกรัม เกษตรกรมีต้นทุนในการผลิตเฉลี่ย 707,633.56 บาท ต่อปี เป็นต้นทุนเงินสด 452,775.35 บาท ต่อปีและต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสด 254,858.22 บาทต่อปีต้นทุนเงินสดส่วนใหญ่มาจากค่าอาหารข้น รองลงมา ได้แก่ ค่าอาหารหยาบ ค่าป้องกันโรค ยาบำรุงและค่ารักษา และค่าเชื้อเพลิง ตามลำดับ ส่วนต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสดส่วนใหญ่เป็นค่าแรงงาน รองลงมา ได้แก่ ค่าเสื่อมโคแม่พันธุ์ ค่าเสื่อมอุปกรณ์และโรงเรือน ตามลำดับ รายได้จากการขายน้ำนมดิบเฉลี่ย 617,413.01 บาทต่อปี นอกจากนี้เกษตรกรยังมีรายได้จากการขายมูลโคเฉลี่ย 39,328.00 บาทต่อปี และรายได้จากการขายโคคัดทิ้งเฉลี่ย 100,547.33 บาทต่อปี หากคิดต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์โดยรวมต้นทุนที่ไม่เป็นเงินสด เกษตรกรมีต้นทุนน้ำนมดิบต่อกิโลกรัมเฉลี่ย 20.65 บาท เกษตรกรขาดทุนต่อกิโลกรัมเฉลี่ย 2.63 บาท แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะต้นทุนทางการเงินสด พบว่า เกษตรกรมีต้นทุนน้ำนมดิบต่อกิโลกรัมเฉลี่ย 13.21 บาท เกษตรกรได้กำไรต่อกิโลกรัมเฉลี่ย 4.80 บาท

คำสำคัญ : ต้นทุน, ผลตอบแทน, โคนม, สหกรณ์โคนมภูพานสกนคร จำกัด

ชื่อเรื่อง สภาพเศรษฐกิจและสังคมเกษตรกรผู้เลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุน

ในเขตตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย พรพิมล ไหลบุตรดา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นราวุฒิ ระพันธ์คำ

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุน ในเขต ตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุน ในเขต ตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร จำนวน 30 ราย เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม พบว่า เกษตรกรส่วนมากเป็นภรรยา คิดเป็นร้อยละ 53.33 และหัวหน้าครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 46.67 เพศของเกษตรกร พบว่า ส่วนมากจะเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 70 อายุของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรส่วนมากอายุน้อยกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.00 โดยมีค่าเฉลี่ยของอายุเท่ากับ 54.30 ปี ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า เกษตรกรจบการศึกษา ระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 76.67 ซึ่งจะเป็นคนรุ่นเก่าที่ประกอบอาชีพการเกษตร ในท้องถิ่นของตนเอง และสืบทอดอาชีพนี้จากบรรพบุรุษ สถานภาพการสมรส พบว่า เกษตรกรส่วนมาสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 96.67 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 คน มีอาชีพหลักเป็นเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 100 อาชีพรองของเกษตรกร คือ การเลี้ยงโคขุน คิดเป็นร้อยละ 93.33 แหล่งที่มาของรายได้โดยเฉลี่ยเท่ากับ 124,217.43 บาท ต่อปี รายจ่ายของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรมีรายจ่ายโดยเฉลี่ยเท่ากับ 74,332.33 บาท ต่อปี พบว่า เกษตรกรมีเงินคงเหลือต่อปีมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 49,885.10 บาทต่อปี ด้านการเข้ารับฟังอบรมทางการด้านเกษตรส่วนมากเคยเข้ารับการอบรมความรู้ทางด้านการเกษตร คิดเป็นร้อยละ 60.00 ความรู้ที่ได้รับจากการเข้าอบรมจะเป็นความรู้ทางด้านการผลิตพืช ปศุสัตว์และประมง คิดเป็นร้อยละ 33.33 การถือครองที่ดินโดยเฉลี่ยมีเนื้อที่ถือครองเท่ากับ 1.93 แปลงต่อครัวเรือนเฉลี่ยเท่ากับ 14.20 ไร่ ราคาที่ดินในปัจจุบันเฉลี่ยเท่ากับ 37,931.03 บาทต่อไร่ โดยมีค่าเฉลี่ยของราคาที่ดินให้เช่าในปัจจุบันเท่ากับ 1,910.34 บาทต่อไร่

คำสำคัญ: สภาพเศรษฐกิจและสังคม

***P**oster Presentation*
กลุ่มที่ 5

ชื่อเรื่อง สภาพเศรษฐกิจและสังคมเกษตรกรผู้เลี้ยงโคแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโคขุน

ในเขตตำบลโนนหอม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ทิวดี สอนดา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ชนกันท์ ศรีลาพัฒน์

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสภาพทั่วไปการเลี้ยงปลานิลเพื่อการค้า สภาพเศรษฐกิจและสังคม การจัดการการผลิต ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคด้านต่าง ๆ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างเกษตรกรจำนวน 36 ราย จากการเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball) ซึ่งทำการเลี้ยงปลานิลเพื่อการค้าในเขตอำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร โดยมีการแบ่งตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ การเลี้ยงปลานิลในกระชัง จำนวน 20 ราย และการเลี้ยงปลานิลในบ่อดิน จำนวน 16 ราย พบว่า ผู้เลี้ยงปลานิลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 54.30 ปี จบการศึกษา ระดับประถมศึกษา เกษตรกรส่วนใหญ่มีประสบการณ์เลี้ยงปลานิลเฉลี่ย 9.52 ปี เกษตรกรส่วนใหญ่มีอาชีพหลัก คือ ทำนา อาชีพรอง คือ เลี้ยงปลานิล และมีการรวมกลุ่มสมาชิกผู้เพาะเลี้ยงปลานิลเพื่อการค้า

การศึกษากิจการการจัดการผลิตในการเลี้ยงปลานิลในกระชัง จำนวน 20 ราย ผลการสำรวจ พบว่า ส่วนใหญ่ขนาดกระชังที่เกษตรกรนิยมใช้ คือ $3 \times 3 \times 3$ เมตร เกษตรกรส่วนใหญ่นิยมเลี้ยงปลานิลสายพันธุ์ จิตรลดา 3 จำนวนกระชังต่อครัวเรือนเฉลี่ย 16.5 กระชัง อัตราปล่อยเฉลี่ย 637.5 ตัวต่อกระชัง อัตราการรอดเฉลี่ย 479 ตัวต่อกระชัง ผลผลิตเฉลี่ย 375.5 กิโลกรัมต่อกระชัง ระยะในการเลี้ยงเฉลี่ย 160.5 วัน ระยะเวลาในการจับปลาเฉลี่ย 12.4 วัน เปรียบเทียบกับการเลี้ยงปลานิลในบ่อดิน จำนวน 16 ราย เกษตรกรส่วนใหญ่นิยมเลี้ยงปลานิลสายพันธุ์ จิตรลดา 3 จำนวนบ่อดินต่อครัวเรือนเฉลี่ย 3.8 บ่อ อัตราปล่อยเฉลี่ย 5,250 ตัวต่อบ่อ อัตราการรอดเฉลี่ย 3,952 ตัวต่อบ่อ ผลผลิตเฉลี่ย 2,007 กิโลกรัมต่อบ่อ ระยะในการเลี้ยงเฉลี่ย 202.5 วัน ระยะเวลาในการจับปลาเฉลี่ย 5 วัน การศึกษาด้านการตลาดผลการสำรวจ พบว่า เกษตรกรที่เลี้ยงปลานิลในกระชังขายผลผลิตปลานิลเฉลี่ย 62.35 บาทต่อกิโลกรัม เปรียบเทียบกับการเลี้ยงปลานิลในบ่อดินจะขายผลผลิตปลานิลเฉลี่ย 59.31 บาทต่อกิโลกรัม

ปัญหาที่พบในการเลี้ยงปลานิลด้านการผลิต เกษตรกรพบปัญหาภัยธรรมชาติมากที่สุด คือ ฝนแล้ง โดยเกษตรกรส่วนใหญ่จะแก้ไขปัญหาด้วยการจับปลาที่ได้ขนาดขาย ปัญหาที่เกิดจากการผลิตส่วนใหญ่เป็นปัญหาด้านราคาอาหารแพง ปัญหาที่พบในการเลี้ยงปลานิลด้านการตลาด ปัญหาส่วนใหญ่ คือ ราคาไม่แน่นอน ทำให้ราคาที่เกษตรกรต้องการยังไม่สอดคล้องกับต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้น โดยในช่วงที่ปลาในท้องตลาดที่มีมาก พ่อค้าจะมารับซื้อปลาส่งผลให้เกษตรกรต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงเพิ่มขึ้น แนวทางในการส่งเสริมควรจัดให้มีการฝึกอบรม ให้ความรู้แก่ผู้เลี้ยงปลานิลเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเลี้ยงปลานิลเพื่อการค้า หน่วยงานราชการควรปรับปรุงสายพันธุ์ปลานิลให้ดียิ่งขึ้น เจ้าหน้าที่ประมงควรให้ความรู้แก่เกษตรกรในการลดต้นทุนการผลิต โดยให้ความรู้ในการผลิตอาหารปลาเพื่อทดแทนอาหารสำเร็จรูป ควรให้การส่งเสริมแก่เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิตเป็นอาหารประเภทต่าง ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิต

คำสำคัญ : การผลิต, สภาพทั่วไป, ปลานิล, สกลนคร

ชื่อเรื่อง ต้นทุนและผลตอบแทนของเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย จิรวัดณ์ สุวรรณชัย

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

จากการศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้คือ กลุ่มของเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาต้นทุนในการเลี้ยงปลานิลในกระชัง 2) ผลตอบแทนของการเลี้ยงปลานิลในกระชัง และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผู้ที่เลิกเลี้ยงหรือหยุดเลี้ยงปลานิลในกระชัง โดยเก็บข้อมูลจากการใช้แบบสอบถามเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร ทั้งหมด 265 ราย โดยใช้หลักทฤษฎีของยามาเนในการสุ่มประชากรตัวอย่าง โดยมีขนาดประชากรเป็นหลักร้อย ควรใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 25% จึงได้ประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 30 ราย แบ่งออกเป็น ผู้เลี้ยงปลานิลในกระชังในปัจจุบัน จำนวน 20 ราย และผู้ที่เลิกเลี้ยงหรือหยุดเลี้ยงปลานิลในกระชัง จำนวน 10 ราย การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต สอบถาม วิเคราะห์ สรุป และนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นระยะ และสัมภาษณ์เกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชังในสถานที่จริงในจังหวัดสกลนคร โดยเข้าหาเกษตรกรเป็นรายบุคคล ผลการศึกษา พบว่า ต้นทุนรวมทั้งหมดในการเลี้ยงปลานิลในกระชัง คือ 14,433.12 บาท ต่อกระชังต่อรุ่น ซึ่งแบ่งออกเป็น ต้นทุนเป็นเงินสด 5,181.50 บาทต่อกระชังต่อรุ่น และ ต้นทุนไม่เป็นเงินสด 9,260.62 บาทต่อกระชังต่อรุ่น ผลผลิตของการเลี้ยงปลานิลในกระชังจากจำนวนตัวอย่างที่สำรวจ พบว่า ผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง มีผลกำไรสุทธิ 7,498.13 ต่อกระชังต่อรุ่น ดังนั้น การลงทุนเลี้ยงปลานิลในกระชัง ให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าต่อการลงทุน และปัจจัยที่ส่งผลให้เกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง เลิกเลี้ยงและหยุดเลี้ยงปลานิลในกระชัง พบว่า เกษตรกรขาดกำไรจากปีที่ผ่านมามากที่สุด จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 และ รองลงมา คือ ได้งานใหม่ จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30 ดังนั้น การเลี้ยงปลานิลในกระชังจึงเป็นการเลี้ยงที่ปราณีต

คำสำคัญ : ต้นทุน, ผลตอบแทน, ปลานิลในกระชัง

ชื่อเรื่อง ส่วนเหลือ้มและวิธีการตลาดปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย ณัฏฐวัฒน์ สีขาบท

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาส่วนเหลือ้มและวิธีการตลาดปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา การตลาดและวิธีการตลาดปลานิลในกระชัง ศึกษาส่วนเหลือ้ม การตลาด ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อส่วนเหลือ้มการตลาด ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบด้านการผลิตและการตลาดปลานิลในกระชังจังหวัดสกลนคร เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงระบบการตลาดและแนวทางในการส่งเสริมการผลิตปลานิลในกระชัง ข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์เกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในกระชัง จังหวัดสกลนคร ในปี 2558 โดยมีเกษตรกรตัวอย่าง 25 ราย และพ่อค้า 3 ราย โดยใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยตารางสำเร็จรูปของ ทาโร ยามาเน่

ผลการศึกษา พบว่า ต้นทุนการเลี้ยงปลานิลในกระชังเฉลี่ย 19,410 บาทต่อกระชัง เกษตรกรมีผลผลิตเฉลี่ย 405 กิโลกรัมต่อกระชัง ราคาเฉลี่ย 63 บาทต่อกิโลกรัม มีรายได้เฉลี่ย 25,515 บาทต่อกระชัง และกำไรสุทธิทั้งหมด 6,105 บาทต่อกระชัง ส่วนเหลือ้มการตลาด พบว่า ส่วนเหลือ้มการตลาดที่พ่อค้าท้องที่ได้รับ 7 บาทต่อกิโลกรัม ต้นทุนการตลาด 2.46 บาทต่อกิโลกรัม กำไร 4.64 บาทต่อกิโลกรัม พ่อค้าขายปลีกมีส่วนเหลือ้มการตลาด 10 บาทต่อกิโลกรัม ในส่วนของพ่อค้าท้องถื่นที่รับซื้อผลผลิตจากเกษตรกรโดยตรง ส่วนเหลือ้มการตลาดที่พ่อค้าท้องถื่นได้รับ 10 บาทต่อกิโลกรัม ต้นทุนการตลาด 1.2 บาทต่อกิโลกรัม กำไร 8.8 บาทต่อกิโลกรัม ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อส่วนเหลือ้มการตลาด คือ ราคาปลา ปริมาณผลผลิต ความต้องการบริโภค และการเปลี่ยนแปลงของราคาปัจจัยการตลาด วิธีการตลาด พบว่า เกษตรกรขายผลผลิตให้กับพ่อค้ารวบรวมท้องที่ รองลงมาพ่อค้ารวบรวมท้องถื่น พ่อค้าแต่ละประเภทจะกระจายผลผลิตส่วนใหญ่ให้กับผู้บริโภค ปัจจัยที่มีผลกระทบด้านการผลิตและการตลาดปลานิล ได้แก่ แหล่งเพาะเลี้ยงเสื่อมโทรม เกิดภาวะน้ำเสียเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อาหารปลา มีราคาสูงขึ้น และมีแนวโน้มสูงขึ้นในอนาคต ปลาเป็นโรค และมีแหล่งจำหน่ายผลผลิตน้อย

จากผลการศึกษาสามารถเสนอแนะได้ดังนี้ เกษตรกรควรมีการวางแผนการตลาดให้สอดคล้องกับการผลผลิตที่จะออกมาในแต่ละวัน เพื่อไม่ให้เกินความต้องการของตลาด พร้อมทั้งภาครัฐควรสนับสนุนให้กลุ่มแม่บ้านมีการแปรรูปปลานิลให้มีความหลากหลายเพื่อเพิ่มมูลค่าและการพัฒนาการตลาดในเชิงรุก เพื่อเร่งหาตลาดที่มีศักยภาพในการซื้อเพื่อเพิ่มช่องทางในการจำหน่ายให้แก่เกษตรกรเลี้ยงปลานิลในกระชังต่อไป

คำสำคัญ : ปลานิล, การเลี้ยงในกระชัง, ส่วนเหลืออม, วิธีการตลาด

ชื่อเรื่อง การจัดการตลาดวิถีและส่วนเหลือการตลาดของปลานิล

ในเขตอำเภอพรหมณานิคม จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย จุฑาภรณ์ หาญพรหม**อาจารย์ที่ปรึกษา** อาจารย์ชนกนันท์ ศรีลาพัฒน์**สาขาวิชา** ธุรกิจการเกษตร คณะเทคโนโลยีการเกษตร**บทคัดย่อ**

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการการตลาด วิถีและส่วนเหลือการตลาดของปลานิล ของกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิล จำนวน 30 ราย จากคำแนะนำของเกษตรกร (Snowball sampling) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เกษตรกรและกลุ่มพ่อค้าในปี 2558 ในเขตอำเภอพรหมณานิคม จังหวัดสกลนคร

ผลการศึกษา พบว่า ขนาดผลผลิตน้ำหนักเฉลี่ยต่อตัว 0.7 กิโลกรัม เกษตรกรขายผลผลิตราคาเฉลี่ย 60 บาทต่อกิโลกรัม ความสามารถในการต่อรองราคาของเกษตรกร สามารถต่อรองราคาได้บ้างในบางครั้งและราคาสูงขึ้น จำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.67 เนื่องจากบางช่วงปลาขาดตลาดหรือในช่วงเทศกาลต่างๆ และไม่สามารถต่อรองได้เพราะเกษตรกรและพ่อค้าตกลงราคาร่วมกันโดยอิงจากราคากลางในท้องตลาดในแต่ละครั้งที่จำหน่าย จำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.33 แหล่งจำหน่ายปลานิลของเกษตรกร มีช่องทางการตลาดในการจำหน่ายผลผลิตปลานิล 4 ช่องทาง ได้แก่ ช่องทางที่ 1 เกษตรกรจำหน่ายให้พ่อค้ารวบรวมในท้องถิ่น คิดเป็นร้อยละ 56.67 ของแหล่งจำหน่ายทั้งหมด จำหน่ายต่อให้พ่อค้าขายปลีกและผู้บริโภค ช่องทางที่ 2 เกษตรกรจำหน่ายให้พ่อค้ารวบรวมต่างถิ่น คิดเป็นร้อยละ 20 ของแหล่งจำหน่ายทั้งหมด จำหน่ายต่อให้พ่อค้าขายปลีกและผู้บริโภคต่างถิ่น ช่องทางที่ 3 เกษตรกรจำหน่ายให้พ่อค้าขายปลีก คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของแหล่งจำหน่ายทั้งหมด จำหน่ายต่อผู้บริโภค ช่องทางที่ 4 เกษตรกรจำหน่ายให้ผู้บริโภคโดยตรง คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของแหล่งจำหน่าย ส่วนเหลือการตลาด เกษตรกรจะจำหน่ายปลานิลในราคา 65 บาทต่อกิโลกรัม ผู้บริโภคซื้อในราคา 80 บาทต่อกิโลกรัม เกิดส่วนเหลือการตลาด 15 บาทต่อกิโลกรัม โดยพ่อค้ารวบรวมที่มาซื้อจากเกษตรกรประจำจะมีค่าซื้อปลา 65 บาทต่อกิโลกรัม เป็นค่าแรง 1 บาทต่อกิโลกรัม ค่าดำเนินการขาย 4 บาทต่อกิโลกรัม ซึ่งรวมกับต้นทุนการซื้อปลานิลเท่ากับ 75 บาท โดยมีกำไร 5 บาทต่อกิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของต้นทุนทั้งหมด และพ่อค้าขายปลีกมีค่า

ซื้อปลา 75 บาทต่อกิโลกรัม เป็นค่าแรง 1 บาทต่อกิโลกรัม ค่าดำเนินการขาย 2 บาทต่อกิโลกรัม ซึ่งรวมกับต้นทุนการซื้อปลานิลเท่ากับ 80 บาทต่อกิโลกรัม โดยมีกำไร 2 บาทต่อกิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 2.50 ของต้นทุนทั้งหมด ดังนั้น ถ้าเกษตรกรสามารถจำหน่ายให้แก่ผู้ค้าปลีกและผู้บริโภคได้โดยตรง จะทำให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น

คำสำคัญ : ปลานิล, การจัดการการตลาด, ส่วนเหลือมการตลาด, วิธีการตลาด

ชื่อเรื่อง ต้นทุนและผลตอบแทนการเลี้ยงปลานิลแปลงเพศในกระชัง

กรณีศึกษากลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลแปลงเพศ อำเภอพรรณานิคม

จังหวัดสกลนคร และอำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม

ผู้วิจัย อภิวัฒน์ ตาสาโรจน์**อาจารย์ที่ปรึกษา** ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

อาจารย์นราวุธ ระพันธ์คำ

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์**บทคัดย่อ**

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนจากการเลี้ยงปลานิลแปลงเพศในกระชัง โดยการสัมภาษณ์ กลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลแปลงเพศ อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร และอำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เกษตรกรแบบเจาะลึก จำนวน 30 ราย มีผลการศึกษา พบว่า อำเภอพรรณานิคม มีต้นทุนการผลิตปลานิลรวมเฉลี่ย 22,377.14 บาท/กระชัง และมีกำไรทั้งหมด 5,253.19 บาทต่อกระชัง หรือกำไร 11.53 บาท/กิโลกรัม ซึ่งเป็นต้นทุนค่าอาหาร อาหารเสริมและยา 313,797.00 บาทต่อครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 82.49 ของต้นทุนทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ ค่าพันธุ์ และค่าเสียโอกาส 40,000.00 บาทต่อครัวเรือน และ 9,939.32 บาท ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 10.51 และ 2.61 ของต้นทุนทั้งหมด ตามลำดับ สำหรับ อำเภอนาหว้า ต้นทุนการผลิตรวมทั้งหมดเฉลี่ย 22,264.82 บาท/กระชัง และมีกำไรทั้งหมด 8,460.62 บาท/กระชัง หรือกำไร 17.57 บาท/กิโลกรัม ซึ่งเป็นต้นทุนค่าอาหาร อาหารเสริมและยา 252,512 บาทต่อครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 80.61 ของต้นทุนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ค่าพันธุ์ และค่าเสียโอกาส 29,060.00 บาทต่อครัวเรือน และ 8,465.32 บาท ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 9.28 และ 2.70 ของต้นทุนทั้งหมด จะพบได้ว่า ต้นทุนส่วนใหญ่จะเป็นค่าอาหาร อาหารเสริมและยามากที่สุดถึงร้อยละ 82.49 และ 80.61 ของต้นทุนทั้งหมด

คำสำคัญ : ปลานิลแปลงเพศ, กระชัง, ต้นทุน, ผลตอบแทน

ชื่อเรื่อง การเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินาในสูตรอาหารผสมน้ำเสียจากการเลี้ยงปลา

ผู้วิจัย จุฑามาศ สมนนอก

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นพรัตน์ พิชณีย์

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินาในสูตรอาหารผสมน้ำเสียจากการเลี้ยงปลา มีการวางแผนการทดลองแบบสุ่มตลอด CRD (Completely Randomized Design) จำนวน 3 ทรีตเมนต์ แบ่งออกเป็น 3 ซ้ำ คือ ทรีตเมนต์ที่ 1 สูตรอาหารไม่ผสมน้ำเสียจากการเลี้ยงปลา (0 เปอร์เซ็นต์) ทรีตเมนต์ที่ 2 สูตรอาหารผสมน้ำเสียจากการเลี้ยงปลา (10 เปอร์เซ็นต์) ทรีตเมนต์ที่ 3 สูตรอาหารผสมน้ำเสียจากการเลี้ยงปลา (25 เปอร์เซ็นต์) โดยใช้สูตรอาหารในการเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินาในอัตราส่วน 10 : 1 ทำการตรวจนับเซลล์สาหร่ายสไปรูลินาทุก 3 วัน เป็นระยะเวลา 27 วัน ผลการศึกษาครั้งที่ 1 สาหร่าย สไปรูลินา อายุ 0 วัน หรือระยะเริ่มต้น การเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลินามีค่าเท่ากับ 0.337 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าในระยะเริ่มต้นการเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินาในทรีตเมนต์ที่ 1, 2 และ 3 มีการเจริญเติบโตที่ไม่แตกต่างกัน จากการสุ่มครั้งที่ 4 สาหร่ายสไปรูลินาอายุ 27 วัน การเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลินามีค่าเท่ากับ 0.018 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นการเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินา ในทรีตเมนต์ที่ 1, 2 และ 3 จึงส่งผลต่อการเจริญเติบโตของสาหร่ายสไปรูลินาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งทรีตเมนต์ที่ 3 มีการเจริญเติบโตที่ดีกว่าทรีตเมนต์ที่ 2 และทรีตเมนต์ที่ 1 จากผลการสุ่มทั้ง 4 ครั้ง พบว่า การเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินาในทรีตเมนต์ที่ 1, 2 และ 3 มีการเจริญเติบโตที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) โดยการเพาะเลี้ยงสาหร่ายสไปรูลินาในทรีตเมนต์ที่ 3 สาหร่ายสไปรูลินา มีการเจริญเติบโตดีที่สุด

คำสำคัญ : การเพาะเลี้ยง, สาหร่ายสไปรูลินา, น้ำเสียจากการเลี้ยงปลา

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบจุดคุ้มทุนการเลี้ยงปลานิลในบ่อดิน จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย สุพิชญา คำจวง

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายเรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยการเปรียบเทียบจุดคุ้มทุนการเลี้ยงปลานิลในบ่อดิน จังหวัดสกลนคร ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทน พร้อมทั้งจุดคุ้มทุนในการเลี้ยงปลานิล จังหวัดสกลนคร โดยการเก็บข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากเกษตรกร จำนวน 24 ราย และใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรมีต้นทุนการเลี้ยงปลานิลทั้งหมด 186,657.68 บาท เป็นต้นทุนผันแปรเฉลี่ย 149,051.82 บาทต่อ เฉลี่ยกิโลกรัมละ 64.05 บาท และต้นทุนคงที่เฉลี่ย 3,605.86 บาทต่อบ่อ เฉลี่ยกิโลกรัมละ 1.03 บาท มีรายได้ทั้งหมดจากการเลี้ยงปลานิลเฉลี่ย 99,306.68 บาทต่อบ่อ และมีกำไรสุทธิเฉลี่ย 8,7351.00 บาทต่อบ่อ เฉลี่ยกิโลกรัมละ 2.27 บาท โดยขายในราคาเฉลี่ยที่ 67.36 บาทต่อกิโลกรัม ณ จุดคุ้มทุนของการลงทุนเลี้ยงปลานิลของเกษตรกรเท่ากับ 12,014.65 กิโลกรัมต่อบ่อ จึงจะทำให้ระดับรายรับจากการเลี้ยงปลานิลของเกษตรกรเท่ากับต้นทุนพอดี

คำสำคัญ : การเปรียบเทียบ, ต้นทุนและผลตอบแทน, จุดคุ้มทุน, ปลานิล

ชื่อเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาศักยภาพธุรกิจการเลี้ยงปลานิล

ในบ่อดินในจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย จักรพันธ์ คำตั้งหน้า

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายเรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาศักยภาพธุรกิจการเลี้ยงปลานิลในบ่อดิน ในจังหวัดสกลนคร วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาศักยภาพธุรกิจการเลี้ยงปลานิล โดยทำการศึกษาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย ใน การศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษา จำนวน 12 ตัวแปร ประกอบด้วยเพศ อายุ ระดับการศึกษา น้ำ ดิน สภาพภูมิอากาศ ประสบการณ์ในการเลี้ยงปลา ขนาดพื้นที่บ่อเลี้ยงปลา การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ประมงเรื่องการเลี้ยงปลา การติดต่อกับเพื่อนเกษตรกรเรื่องการเลี้ยงปลา การรับข่าวสารเรื่องการเลี้ยงปลาจากสื่อมวลชน และความรู้ของเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในบ่อดิน โดยใช้เครื่องมือในการศึกษา คือ แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วนได้แก่ 1) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของฟาร์ม 2) ปัจจัยทางธรรมชาติ 3) ปัจจัยทางการจัดการ และ 4) ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

ผลการศึกษา พบว่า เกษตรกรส่วนมากไม่มีน้ำเลี้ยงปลาที่เพียงพอ เพราะสภาพอากาศภูมิแห้งแล้ง แหล่งกักเก็บน้ำ ก็มีปริมาณลดลงจึงทำให้ไม่สามารถปล่อยน้ำมาให้เกษตรกรเลี้ยงปลานิลในบ่อดินได้ โดยเกษตรกรที่เลี้ยงปลานิลในบ่อดินส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 61 ปี มีการศึกษาส่วนมากอยู่ในระดับประถมศึกษา จึงทำให้เกษตรกรส่วนมากยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่น้อยมากและทำให้ความสามารถในการเลี้ยงปลาก็ลดลงเนื่องจากเกษตรกรอายุมากแล้ว ส่วนด้านการจัดการ เกษตรกรมีการเตรียมบ่อก่อนเลี้ยงปลานิลทุกราย ทำให้บ่อปลานิลของเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลปราศจากเชื้อโรคและศัตรูปลา ทั้งนี้เกษตรกรได้รับข่าวสารเรื่องการเลี้ยงปลานิลในบ่อดินจากโทรทัศน์มากที่สุด เพราะว่าข่าวสารจากโทรทัศน์ มีทั้งภาพและเสียง เนื้อหาก็น่าสนใจมากกว่าแหล่งข่าวสารจากที่อื่น ส่วนการทดสอบความรู้ของเกษตรกรผู้เลี้ยงปลานิลในบ่อดิน พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกับการปฏิบัติในการเลี้ยงปลานิล เพราะว่าเกษตรกรได้มีการติดต่อกับ

เจ้าหน้าที่กรมประมง เพื่อนเกษตรกรด้วยกัน ทำให้เกษตรกรได้ความรู้จากเจ้าหน้าที่กรมประมงและมีการแลกเปลี่ยนความรู้จากเพื่อนเกษตรกรด้วยกัน

คำสำคัญ : ปัจจัย, ศักยภาพ, ปลานิล

ชื่อเรื่อง โรคกบที่พบในฤดูหนาวในพื้นที่เขตอำเภอเมืองจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย วรุณี หวายคำ

นพพร ยพลหา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ทรงทรัพย์ อรุณกมล

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

จากการทำการศึกษาเกี่ยวกับกบป่วยจากฟาร์มเลี้ยงกบในฤดูหนาวในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร เพื่อศึกษาชนิดของแบคทีเรีย และความไวต่อยา OXOLINICACID 2µg, SULPHAMETHOXAZOLE TRIMETHOPRIM 25 µg, TETRACYCLINE 30 µg, OXYTETRACYCLINE 30 µg เกลือที่มีความเข้มข้น 4% และ 7% พบว่า ยาที่มีความไวต่อเชื้อมากที่สุดคือ SULPHAMETHOXAZOLE TRIMETHOPRIM 25 µg คิดเป็นร้อยละ 93.33 ของตัวอย่างเชื้อที่นำมาทดสอบทั้งหมด การย้อมแกรมพบสีที่ติดเป็นสีแดงทั้งหมด ลักษณะเชื้อแบคทีเรียมีลักษณะเป็นแท่งสั้น สำหรับข้อมูลการเลี้ยง พบเป็นการเลี้ยงในท่อซีเมนต์เป็นจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 86.6 จากทั้งหมด 15 ราย แหล่งน้ำที่ใช้ในการเลี้ยงกบบ่อดินจำนวน 9 รายคิดเป็น 66.6% รองลงมาเป็นน้ำบาดาล จำนวน 6 ราย คิดเป็น 33.3% อายุของกบโดยเฉลี่ยอายุประมาณ 1-9 เดือน จำนวน 14 ราย คิดเป็น 93.33% และเกษตรกรที่เลี้ยงกบอายุ 10 เดือนขึ้นไปมี จำนวน 1 ราย คิดเป็น 6.66% วัตถุประสงค์ของการเลี้ยงกบเลี้ยงเพื่อเพาะพันธุ์เพื่อจำหน่าย เป็นจำนวน 14 ราย คิดเป็น 93.33% และเลี้ยงเพื่อบริโภคมีจำนวน 1 ราย คิดเป็น 6.66% เพศเกษตรกรผู้เลี้ยงกบเพศชายมีจำนวน 13 รายคิดเป็น 86.66% เกษตรกรเพศหญิงที่เลี้ยงกบมีจำนวน 2 ราย คิดเป็น 13.33% จำนวนกบในแหล่งเลี้ยง 1-50 ตัวมีจำนวน 3 ราย คิดเป็น 20% 51-100 ตัว มีจำนวน 4 ราย คิดเป็น 26.66% 101-200 มีจำนวน 4 ราย คิดเป็น 26.6% และ 201 ตัวขึ้นไปมีจำนวน 4 ราย คิดเป็น 26.66% จากการศึกษาลักษณะภายนอกและภายในกบป่วย พบว่า กบที่มีความผิดปกติภายนอกพบกบติดเชื้อบริเวณผิวหนัง ตา ขา เช่น ผิวหนังมีลักษณะเป็นแผลหลุมลึกหรือเป็นแผลถลอกตามบริเวณลำตัวและมุมปาก ท้องของกบที่มีอาการผิดปกติมีลักษณะบวมและมีของเหลวในช่องท้อง ขามีสีแดงเป็นซ้ำ ๆ ตาของกบที่ป่วยจะมีลักษณะขาวขุ่น มีการเปื่อยของนิ้วเท้า ดับที่มีความผิดปกติจะมีลักษณะเป็นจุดสีขาวขุ่นเกิดขึ้นบริเวณทั่วตัว

หรือเกิดเป็นเม็ดสีเหลืองบริเวณใต้ ม้ามในกบที่ป่วยจะมีลักษณะสีซีดและมีสีขาววุ้นเกิดขึ้น
ในบริเวณม้าม ลักษณะไตที่มีอาการผิดปกติจะมีสีแดงเข้มไปจนถึงสีดำ

คำสำคัญ : โรคคอบ

ชื่อเรื่อง การเลี้ยงปลาหมอไทยในบ่อซีเมนต์ในอัตราความหนาแน่นที่แตกต่างกัน

ผู้วิจัย จุฑามาศ ลมไทยสง

อำพรพันธ์ วงศ์ตาแพง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อนาวิล พรหมเทพ

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การเลี้ยงปลาหมอไทยในบ่อซีเมนต์ในอัตราความหนาแน่นที่แตกต่างกันโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเจริญเติบโตและอัตราการรอดตายของปลาหมอไทยในบ่อซีเมนต์กลมที่มีความหนาแน่นต่างกันโดยทำการทดลองในบ่อซีเมนต์กลมขนาด 80x50 เซนติเมตร ที่ฟาร์มประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยวางแผนทดลองแบบ CRD มี 3 กรรมวิธี กรรมวิธีละ 3 ซ้ำ กรรมวิธีที่ 1 ใช้ปลาหมอไทย 20 ตัว กรรมวิธีที่ 2 ใช้ปลาหมอไทย 30 ตัว และกรรมวิธีที่ 3 ใช้ปลาหมอไทย 40 ตัว พบว่า ความหนาแน่นมีผลต่อความยาวของปลาหมอไทย เมื่อสิ้นสุดการทดลองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) โดยกรรมวิธีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยความยาวมากที่สุด 7.89 ± 0.13 รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 3 และ กรรมวิธีที่ 1 คือ 7.71 ± 0.42 และ 7.21 ± 0.08 ซม. ตามลำดับ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความยาวของปลาหมอไทย พบว่า กรรมวิธีที่ 2 มีความยาวดีกว่ากรรมวิธีที่ 1 แต่ ไม่ดีกว่ากรรมวิธีที่ 3 ด้านน้ำหนักของปลาหมอไทย เมื่อสิ้นสุดการทดลองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) โดย กรรมวิธีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยน้ำหนักมากที่สุดคือ 11.41 ± 0.50 กรัม รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 3 และกรรมวิธีที่ 1 คือ 10.49 ± 0.30 และ 10.08 ± 0.01 กรัม ตามลำดับ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของน้ำหนักของปลาหมอไทย พบว่า กรรมวิธีที่ 2 มีน้ำหนักเฉลี่ยมากที่สุด ดีกว่ากรรมวิธีที่ 1 และกรรมวิธีที่ 3 แต่ กรรมวิธีที่ 1 ไม่ดีกว่า กรรมวิธีที่ 3 ด้านอัตราความหนาแน่น พบว่า กรรมวิธีที่ 2 มีอัตราการรอดมากที่สุด คือ 94.4 เปอร์เซ็นต์ รองลงมาคือ ความกรรมวิธีที่ 1 และ กรรมวิธีที่ 3 คือ 93 เปอร์เซ็นต์ และ 90 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

คำสำคัญ : ปลาหมอ, บ่อซีเมนต์

ชื่อเรื่อง การศึกษาคัพภวิทยาและพัฒนาการการเจริญเติบโตของปลากัด

ผู้วิจัย ศิริกานดา พิมพ์ศรี

วิชาดา ไพทยาภรณ์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ทรงทรัพย์ อรุณกมล

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

ศึกษาพัฒนาการการเจริญเติบโตของปลากัดแฟนซี ตั้งแต่หลังจากการปฏิสนธิจนมีระบบทางเดินอาหารสมบูรณ์ โดยใช้วิธีการผสมพันธุ์แบบธรรมชาติ ในการใช้พ่อพันธุ์อายุ 6 เดือน แม่พันธุ์อายุ 4 เดือน ปล่อยลงในกะละมังในอัตราส่วนเพศผู้ต่อเพศเมีย 1:1 ตัวผลปรากฏว่าแม่พันธุ์วางไข่ที่ 11 ชั่วโมง 40 นาที ลักษณะของไข่ปลากัดแฟนซี เป็นลักษณะกลมเล็กสีขาวใส เป็นลักษณะไข่แบบลอย มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 1.261 มิลลิเมตร ฟักออกเป็นตัวที่ 50 ชั่วโมง ไข่แดงเริ่มยุบที่ 50 ชั่วโมงมีปริมาตรเฉลี่ย $54,550 \mu\text{m}^3$ ไข่แดงจะยุบหมดที่ 155 ชั่วโมงไข่แดงยุบหมดปากของปลากัดแฟนซีเริ่มเปิดที่ 110 ชั่วโมงมีขนาดของปากที่ $69 \mu\text{m}$ ระบบทางเดินอาหารจะสมบูรณ์ชั่วโมงที่ 128 ปลากัดสามารถเริ่มกินอาหารที่ 155 ชั่วโมงขนาดของปากโดยเฉลี่ยอยู่ที่ $132 \mu\text{m}$ รวมเวลาในการศึกษาคัพภวิทยาทั้งหมดเป็นเวลา 6 วัน 12 ชั่วโมง มีอุณหภูมิที่ 19-27 องศาเซลเซียส(ฤดูหนาว) เพราะฉะนั้นควรให้อาหารกับลูกปลากัดแฟนซีตั้งแต่ชั่วโมงที่ 155 เป็นเวลา 6 วัน 12 ชั่วโมง การศึกษาคัพภวิทยาและพัฒนาการการเจริญเติบโตของปลากัดในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงเวลาการกินอาหารของปลากัดและทราบเวลาที่ระบบทางเดินอาหารสมบูรณ์

คำสำคัญ : ปลากัด, การเจริญเติบโต

ชื่อเรื่อง การเจริญเติบโตของกึ่งก้ามแดงที่เลี้ยงด้วยอาหารแตกต่างกัน

ผู้วิจัย เจริญชัยมีศิริ คำจันทร์

วรพล ตะวันคำ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ย่อนาวิล พรหมเทพ

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การเจริญเติบโตของกึ่งก้ามแดงที่เลี้ยงด้วยอาหารแตกต่างกันโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอาหารที่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตและอัตราการรอดของกึ่งก้ามแดง ซึ่งมีการวางแผนแบบสุ่มตลอด CRD (completely Randomized Design) วางแผนการทดลองออกเป็น 3 กรรมวิธี กรรมวิธีละ 3 ซ้ำ เลี้ยงด้วยอัตราความหนาแน่นเท่ากันคือ 15 ตัวต่อตู้กระจก โดยมีกรรมวิธีที่ 1 เตาหู่ไข่ กรรมวิธีที่ 2 ไข่ตุ๋น กรรมวิธีที่ 3 อาหารสำเร็จรูป ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 2 เดือน ณ ฟาร์มประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เมื่อสิ้นสุดการทดลอง พบว่า กรรมวิธีที่ 1 มีความยาวเฉลี่ยมากที่สุด คือ 5.72 ± 0.44 รองลงมาคือกรรมวิธีที่ 3 อาหารสำเร็จรูป และกรรมวิธีที่ 2 มีความยาวเฉลี่ยเท่ากับ 5.28 ± 0.28 และ 4.86 ± 0.49 ตามลำดับ พบว่า กึ่งก้ามแดงที่เลี้ยงด้วยเตาหู่ไข่มีความยาวมากที่สุด ดีกว่าไข่ตุ๋น แต่ไม่ดีกว่าการเลี้ยงด้วยอาหารสำเร็จรูป และการเลี้ยงด้วยไข่ตุ๋นไม่ดีกว่าการเลี้ยงด้วยอาหารสำเร็จรูป การเจริญเติบโตด้านน้ำหนัก พบว่า กรรมวิธีที่ 1 มีน้ำหนักเฉลี่ยมากที่สุด คือ 2.21 ± 0.05 กรัม รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 3 อาหารสำเร็จรูป และกรรมวิธีที่ 2 มีความน้ำหนักเฉลี่ยเท่ากับ 1.99 ± 0.02 และ 1.97 ± 0.01 กรัม ตามลำดับ พบว่า กึ่งก้ามแดงที่เลี้ยงด้วยเตาหู่ไข่น้ำหนักมากที่สุด ดีกว่าไข่ตุ๋นและอาหารสำเร็จรูป แต่การเลี้ยงด้วยอาหารสำเร็จรูปไม่ดีกว่าไข่ตุ๋น อัตราการรอด พบว่า กรรมวิธีที่ 2 มีอัตราการสูงสุด เฉลี่ย คือ 15.00 ± 0.00 รองลงมาคือ กรรมวิธีที่ 1 และกรรมวิธีที่ 3 มีอัตราการรอดเฉลี่ยเท่ากับ 14.66 ± 0.57 และ 14.33 ± 0.57 ตามลำดับ พบว่า กึ่งก้ามแดงที่เลี้ยงด้วยเตาหู่ไข่ ไข่ตุ๋นและอาหารสำเร็จรูป ไม่ดีกว่ากัน

คำสำคัญ : กึ่งก้ามแดง

ชื่อเรื่อง ผลของการเสริมวิตามินซีในระดับต่าง ๆ ต่ออัตราการรอดและอัตราการเจริญเติบโต

ของปลาดุกกรัสเซียที่เลี้ยงในบ่อซีเมนต์

ผู้วิจัย วิศวะ วงศ์แสง

เจนณรงค์ บุตรมหา

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทริกา ผาใต้

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาการเสริมวิตามินซีในอาหารในระดับที่ต่างกันต่ออัตราการการเจริญเติบโตและอัตราการรอดของปลาดุกกรัสเซียโดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มตลอด ทำการทดลองที่โรงเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสาขาการประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร แบ่งการทดลองเป็น 3 ทริทเมนต์ ทริทเมนต์ละ 3 ซ้ำ โดยปล่อยเลี้ยงด้วยอัตราความหนาแน่น 50 ตัว/บ่อ รวมทั้งหมด 450 ตัว ทริทเมนต์ที่ 1 อาหารเม็ดอย่างเดียว (ชุดควบคุม) ทริทเมนต์ที่ 2 วิตามินซี 1.5g + อาหารเม็ด 1 kg ทริทเมนต์ที่ 3 วิตามินซี 3 g + อาหารเม็ด 1kg ในระยะเวลา 2 เดือน จนสิ้นสุดการทดลอง ผลการทดลอง พบว่า การเจริญเติบโตของปลาดุกมีค่าน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด คือ ทริทเมนต์ที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 40.66 กรัม รองลงมาคือทริทเมนต์ที่ 3 และทริทเมนต์ที่ 1 มีค่าเท่ากับ 39.53 และ 37.36 ตามลำดับ เมื่อนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติพบว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลของอาหารเสริมวิตามินต่อความยาวค่าเฉลี่ยเมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่าทริทเมนต์ที่ 3 มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 18.06 รองลงมาคือทริทเมนต์ที่ 2 และทริทเมนต์ที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 17.56 และ 17.38 กรัม ตามลำดับเมื่อนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติพบว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และผลของอาหารเสริมวิตามินซีต่ออัตราการรอดเมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่าทริทเมนต์ที่ 3 มีอัตราการรอดเฉลี่ยสูงสุดคือ 100% รองลงมาคือทริทเมนต์ที่ 1 และทริทเมนต์ที่ 2 มีค่าเท่ากับ 98.66% และ 97.33% ตามลำดับเมื่อนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติพบว่าไม่แตกต่างทางสถิติที่ระดับความเชื่อ 95% ผลของอาหารเสริมวิตามินต่ออัตราการแลกเนื้อเมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่าทริทเมนต์ที่ 1 มีอัตราการแลกเนื้อเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.71 รองลงมาคือทริทเมนต์ที่ 3 และทริทเมนต์ที่ 2 มีค่าเท่ากับ 3.45

และ 3.22 ตามลำดับเมื่อนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติพบว่าไม่แตกต่างกับที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

คำสำคัญ : ปลาตุกรัสเซีย, ผลการเสริมวิตามินซี

ชื่อเรื่อง การศึกษาคัพพะและพัฒนาการของลูกปลาคาร์ฟ

ผู้วิจัย อภิวัฒน์ พรหมคนเชื้อ

พศธร อุทวงค์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ทรงทรัพย์ อรุณกมล

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องคัพพะวิทยาและพัฒนาการเจริญเติบโตของของลูกปลาคาร์ฟ ทำการเพาะพันธุ์ปลาคาร์ฟ อายุ 1 ปี ขนาด 1 ฟุต โดยการฉีดฮอร์โมนกระตุ้นการผสมพันธุ์ คือ Suprefact 10 mg/ug และ สารเสริมฤทธิ์ Motilium ความเข้มข้น 10 mg/ug หลังจากฉีกฮอร์โมนกระตุ้น พบว่า ปลาคาร์ฟออกไข่ที่ 8 ชั่วโมง ไข่ที่ได้รับการผสมแล้วจะนำมาศึกษาการยุบตัวของไข่แดง และศึกษาการพัฒนาของปาก ผลการศึกษาระยะในการฟักไข่ปลาประมาณ 46 ชั่วโมง 20 นาที ที่อุณหภูมิของน้ำ $25-27^{\circ}\text{C}$ เมื่อลูกปลามีการฟักตัวก็จะเริ่มสุมลูกปลาขึ้นมาศึกษาการยุบตัวของไข่แดง โดยใช้กล้องจุลทรรศน์ และเก็บภาพบันทึกผล พบว่าลูกปลาที่ฟักออกมาใหม่มีปริมาตรของไข่แดง $2,438.45\mu\text{m}^3$ ไข่แดงยุบตัวอย่างสมบูรณ์ประมาณ 104 ชั่วโมง หลังจากฟักออกเป็นตัวที่อุณหภูมิ $21-27^{\circ}\text{C}$ ศึกษาการพัฒนาของปากโดยระยะเวลาที่ปากเปิด 62 ชั่วโมง มีขนาดของปากอยู่ที่ $1.2\mu\text{m}$

ศึกษาพัฒนาการของลูกปลาคาร์ฟโดยทำการเก็บข้อมูลภาพและเก็บไข่โดยการสุมไข่ในบ่อเพาะฟักไปศึกษาใต้กล้องจุลทรรศน์ตามช่วงเวลาต่อไปนี้ สุมตัวอย่างทุก ๆ 10 นาที เป็นเวลา 2 ชั่วโมง สุมตัวอย่างทุกๆ 30 นาที เป็นเวลา 12 ชั่วโมง สุมตัวอย่างทุก ๆ 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 12 ชั่วโมงและสุมตัวอย่างทุก ๆ 3 ชั่วโมง จนกว่าจะเสร็จการทดลองและก็จะมีการวัดอุณหภูมิควบคู่ไปกับการทดลองด้วยและทำการสุมเก็บตัวอย่าง ครึ่งละ 10 ตัวอย่าง ทุก ๆ 6 ชั่วโมงในฟอรัมลิน 10% เพื่อเก็บรักษาเป็นตัวอย่างอ้างอิงต่อไป

การศึกษานี้จะเป็นประโยชน์มากเมื่อมีผู้ที่จะเพาะพันธุ์ปลาคาร์ฟโดยเฉพาะในช่วงอุณหภูมิต่ำ (ฤดูหนาว) นำข้อมูลที่ได้ทดลองมาแล้วไปปรับใช้กับการเพาะพันธุ์และการอนุบาลลูกปลาคาร์ฟให้มีอัตราการรอดที่สูง

คำสำคัญ : พัฒนาการลูกปลาคาร์ฟ

ชื่อเรื่อง การศึกษาประสิทธิภาพการกำจัดแอมโมเนียในระบบบำบัดน้ำเสียทางชีวภาพ

ผู้วิจัย วุฒิชัย พรหมสุพรรณ

เจนจิรา แข็งแรง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นพรัตน์ พัทธินัย

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาประสิทธิภาพการกำจัดแอมโมเนียในระบบบำบัดน้ำเสียทางชีวภาพของน้ำเสียที่เกิดจากการเลี้ยงปลาตก ทำการทดลองที่โรงเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสาขาการประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มตลอด (Completely Randomized Design : CRD) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ทริทเมนต์ ทริทเมนต์ละ 3 ซ้ำโดยใช้วัสดุตัวกลาง 3 ชนิดที่ต่างกัน ทริทเมนต์ที่ 1 zeolite ทริทเมนต์ที่ 2 ไบโอบอล ใช้ 1 กิโลกรัม และทริทเมนต์ที่ 3 หินภูเขาไฟ ใช้ 1 กิโลกรัม เพื่อเปรียบเทียบการกำจัดแอมโมเนีย และติดตามประสิทธิภาพการบำบัดน้ำทางเคมี ใช้เวลาทำการทดลองเป็นเวลา 21 วัน ตรวจคุณภาพน้ำทุก ๆ 3 วัน ตรวจทั้งหมดจำนวน 7 ครั้ง ค่าที่ตรวจวัด ได้แก่ แอมโมเนีย ฟิเอส ดีโอ ไนเตรท

จากการศึกษาประสิทธิภาพการกำจัดแอมโมเนียในระบบบำบัดน้ำเสียทางชีวภาพพบว่า ทริทเมนต์ที่ 3 (หินภูเขาไฟ) ค่าแอมโมเนียลดลงเป็น 0 ใช้เวลา 15 วัน จึงปรับน้ำเข้าสู่สภาวะคงที่ รองลงมาคือ ทริทเมนต์ที่ 1 (zeolite) ค่าแอมโมเนียลดลงเป็น 0 m/g ใช้เวลา 18 วัน จึงปรับน้ำเข้าสู่สภาวะความคงที่ และลำดับสุดท้ายคือ ทริทเมนต์ที่ 2 (ไบโอบอล) ค่าแอมโมเนียลดลงเป็น 0 m/g ใช้เวลา 18 วัน จึงปรับน้ำเข้าสู่สภาวะที่ ทริทเมนต์ที่ 3 (หินภูเขาไฟ) ช่วยลดค่าแอมโมเนียได้เร็วที่สุด เพราะหินภูเขาไฟมีรูพรุนมากทำให้เป็นที่ยึดเกาะของแบคทีเรียและตะกอนต่าง ๆ ได้มาก จึงทำให้น้ำเสียเข้าสู่สภาวะความคงที่ได้เร็วที่สุด เมื่อนำผลทดลองมาวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า วัสดุตัวกลาง 3 ชนิด กำจัดแอมโมเนียได้เท่ากัน จึงไม่มีความแตกต่างทางสถิติ

คำสำคัญ : แอมโมเนีย, ประสิทธิภาพการกำจัด, ระบบบำบัดน้ำเสีย

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบการเลี้ยงปลาดุกลูกผสม (ปลาดุกรัสเซียและปลาดุกอุย) ในบ่อซีเมนต์และบ่อพลาสติก (Polyethylene; PE)

ผู้วิจัย นุชาดา คงสรรพ

วิชุดา รังหอม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อรอนงค์ ไชยรา

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

ศึกษาอัตราการเจริญเติบโตการเลี้ยงปลาดุกลูกผสมในบ่อซีเมนต์และบ่อพลาสติก (Polyethylene; PE) โดยวางแผนการทดลองเป็นแบบสุ่มตลอดมี 2 ทรีทเมนต์ ทรีทเมนต์ละ 3 ซ้ำ ปล่อยปลาที่ระดับความหนาแน่น 50 ตัวต่อบ่อ ให้อาหารเม็ดสำเร็จรูปโปรตีน 30 เปอร์เซ็นต์ จำนวน 5 เปอร์เซ็นต์ต่อน้ำหนักตัวต่อวันเป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า ปลาดุกลูกผสมที่เลี้ยงในบ่อพลาสติก (Polyethylene; PE) มีน้ำหนักเฉลี่ยสุดท้าย 38.74 ± 5.27 กรัม มากกว่าปลาดุกลูกผสมที่เลี้ยงในบ่อซีเมนต์ 20.88 ± 1.10 กรัม ($p < 0.05$) ในการวิเคราะห์ความยาวสุดท้าย อัตราการรอด และอัตราการเปลี่ยนเนื้อเป็นอาหาร หลังสิ้นสุดการทดลองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ดังนั้น การเลี้ยงปลาดุกลูกผสมที่เลี้ยงในบ่อพลาสติกดีกว่าปลาดุกลูกผสมที่เลี้ยงในบ่อซีเมนต์ ซึ่งเป็นทางเลือกในการเลี้ยงปลาในครัวเรือนได้

คำสำคัญ : ปลาดุกลูกผสม (ปลาดุกรัสเซีย×ปลาดุกอุย), บ่อพลาสติก (Polyethylene; PE), บ่อซีเมนต์

ชื่อเรื่อง การเปรียบเทียบการเจริญเติบโตของกึ่งฝอยในการเลี้ยงในระบบไบโอฟลอค

ผู้วิจัย ภูพิงค์ คำชมภู

ธนวัฒน์ ขันทิท้าว

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นพรัตน์ พิชณีย์

สาขาวิชา การประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาการเปรียบเทียบการเจริญเติบโตของกึ่งฝอยในระบบไบโอฟลอค เพื่อศึกษาการเจริญเติบโตและอัตราการรอดของกึ่งฝอยในระบบไบโอฟลอค ทำการทดลองที่โรงเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสาขาการประมง คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครโดย วางแผนการทดลองแบบสุ่มตลอด (Completely Randomized Design : CRD) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ทริทเมนต์ ทริทเมนต์ละ 3 ซ้ำ แต่ละวิธีใช้กึ่งฝอย 40 ตัว ในการทดลอง รวมทั้งหมด 360 ตัว ทริทเมนต์ที่ 1 สูตรคอนโกลมีความเข้มข้นของผงซีโอไลน์ 0 มิลลิกรัม/ลิตร ทริทเมนต์ที่ 2 สูตรไบโอฟลอคมีความเข้มข้นของผงซีโอไลน์ 50 มิลลิกรัม/ลิตร ทริทเมนต์ที่ 3 สูตรไบโอฟลอคมีความเข้มข้นของผงซีโอไลน์ 100 มิลลิกรัม/ลิตร ใช้ระยะเวลาในการทดลองเลี้ยง 4 สัปดาห์ เก็บข้อมูลโดยการชั่งน้ำหนักกึ่งฝอยทุกตัว ชั่งน้ำหนักทุก ๆ 1 สัปดาห์จนสิ้นสุดการทดลอง

ผลการทดลองการศึกษาการเปรียบเทียบการเจริญเติบโตของกึ่งฝอยในระบบไบโอฟลอค พบว่า กึ่งฝอยที่เลี้ยงในสูตรต่าง ๆ มีน้ำหนักลดลงและอัตราการรอดต่ำเนื่องจากมีอากาศหนาวและอุณหภูมิต่ำ โดยทริทเมนต์ที่ 1 น้ำหนักรวมเริ่มต้นการทดลองอยู่ที่ 42.66 กรัม/120ตัว และสิ้นสุดการทดลองน้ำหนักรวมอยู่ที่ 4.83 กรัม/16ตัว ส่วนทริทเมนต์ที่ 2 น้ำหนักรวมเริ่มต้นการทดลองอยู่ที่ 42.05 กรัม/120ตัว และสิ้นสุดการทดลองน้ำหนักรวมอยู่ที่ 2.65 กรัม/10ตัว และทริทเมนต์ที่ 3 น้ำหนักเริ่มต้นการทดลองอยู่ที่ 43.91 กรัม/120ตัว และสิ้นสุดการทดลองน้ำหนักรวมอยู่ที่ 2.26 กรัม/11ตัว ตามลำดับ ข้อมูลไม่สามารถวิเคราะห์ความแตกต่างทางสถิติได้จึงทำให้ต้องทำการทดลองอีกครั้งและอยู่ระหว่างการทดลอง

คำสำคัญ : กึ่งฝอย, การเปรียบเทียบการเจริญเติบโต, ระบบไบโอฟลอค

ชื่อเรื่อง สภาพเศรษฐกิจและสังคมการเลี้ยงปลานิลแปลงเพศในกระชัง ในพื้นที่
อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร และอำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม

ผู้วิจัย ภาวินี มาตรขาว
ธนวัฒน์ ขันทิทำว

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรืองฤทธิ์ หาญมนตรี

สาขาวิชา เกษตรศาสตร์ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมการเลี้ยงปลานิลแปลงเพศในกระชัง ในพื้นที่อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร และอำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม โดยการสัมภาษณ์ เกษตรกร จำนวน 30 ราย จากผลการศึกษา พบว่า ในสองพื้นที่ มีการเริ่มเลี้ยงปลานิลในกระชังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2550 มีความต่อเนื่องในการเลี้ยงปลานิลทุกปี โดยเลี้ยง ในพื้นที่บริเวณลำน้ำอันไหลผ่านมายังหมู่บ้าน บริเวณการเลี้ยงมีสภาพการถ่ายเทของกระแสน้ำได้ดี มีความลึกของแหล่งน้ำ และห่างไกลจากสิ่งรบกวนในชุมชน โดยการเลี้ยงปลานิลแปลงเพศในกระชังมีการเลี้ยงช่วง ปลายฝนต้นหนาว ซึ่งบางครั้งต้องขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ เกษตรกรทั้งสองกลุ่มมีประสบการณ์ในการเลี้ยงปลานิลเฉลี่ยอยู่ที่ 8 ปี โดยมีเพื่อนบ้านเป็นผู้แนะนำ ให้เลี้ยง ร้อยละ 46.67 ส่วนมากเลี้ยงเพื่อสร้างรายได้ให้กับครอบครัว ร้อยละ 66.67 มีแนวโน้มในการเลี้ยงต่อ และมีพื้นที่เท่าเดิม เกษตรกรส่วนใหญ่มีหนี้สิน โดยมีแหล่งเงินทุนที่ ธกส. และกองทุนเงินล้าน ร้อยละ 93.33 มีหนี้สินเฉลี่ยอยู่ที่ 291,66.66 บาท การเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจและสังคมของสองกลุ่มตัวอย่าง ในเรื่องของรายได้ในครัวเรือน มีระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ และการเปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนหนี้สินของสองกลุ่มตัวอย่าง มีระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ อย่างมีนัยสำคัญเหมือนกัน

คำสำคัญ : ปลานิลแปลงเพศ, กระชัง, สภาพเศรษฐกิจและสังคม

***P**oster Presentation*

กลุ่มที่ 6

ชื่อเรื่อง การศึกษาสภาวะที่เหมาะสมในการดองโดยใช้ความดันที่เหมาะสมในการดองโดยใช้ความดันไฮโดรสแตติกแบบความดันสูง

ผู้วิจัย จิตราพร จันทะพรหม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธนกร ราชพิลา

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาสภาวะที่เหมาะสมในการดองโดยใช้ความดันไฮโดรสแตติกแบบความดันสูงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของ Hydrostatic pressure ต่อการแพร่ของเกลือและคุณภาพของไข่เค็ม การลดระยะเวลาในการทำไข่เค็ม และศึกษาการเปรียบเทียบอัตราการแพร่ของเกลือเข้าไปในไข่ทั้งที่ใช้ความดันและไม่ใช้ความดัน ผลการศึกษาพบว่า การซึมของน้ำเกลือที่ใช้ความดันไฮโดรสแตติก 1 บาร์ โดยมีน้ำเกลืออิมมัวที่ 26.5°C ระยะเวลา 1 วัน, 2 วัน, 3 วัน, 4 วัน, 5 วัน พร้อมไข่เค็มชุดควบคุมน้ำเกลือเป็นเวลา 30 วัน ไข่ไข่เปิดที่มีความกว้าง 44 ± 5 มิลลิเมตร ยาว 62 ± 5 มิลลิเมตร และหนัก 64 ± 1 กรัม เมื่อวิเคราะห์ไข่เค็มทางกายภาพ ทางเคมี และทางประสาทสัมผัสพบว่าแต่ละระดับในการทดลอง การใช้ความดันไฮโดรสแตติก 1 บาร์ ได้ผลเท่ากับการดองความดันบรรยากาศ 30 วัน โดยไข่เค็มที่ได้จากการทดลอง โดยใช้ความดัน 1 บาร์หลังการดองพบว่า ไข่ขาวข้นเหมือนเจล ไข่แดงมีสีส้มแดงและแข็ง มีความมันเยิ้ม จากการทดสอบทางประสาทสัมผัสของไข่เค็มพบว่า ผู้ทดสอบทางประสาทสัมผัสให้การยอมรับปานกลาง ที่ความดัน 1 บาร์ และเวลาที่ 24 ชั่วโมง

คำสำคัญ : การดอง, ความดันไฮโดรสแตติก

ชื่อเรื่อง กระบวนการผลิตน้ำแตงไทยผงโดยใช้เครื่องระเหยน้ำแบบพ่นฝอย

ผู้วิจัย สกฤตน์ พยุณาเพียง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์กิ่งกาญจน์ ป้องทอง

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

แตงไทย (Muskmelon) มีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Cucumismelo L. var. conomon* ในปัจจุบันผู้บริโภคนิยมรับประทานอาหารและเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพมากขึ้นทำให้ตลาดอาหารเพื่อสุขภาพโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นอาหารคลีน น้ำผักและผลไม้ทั้งแบบแยกกากและไม่แยกกาก แต่อาหารเพื่อสุขภาพเหล่านี้มักเสื่อมเสียได้ง่าย เนื่องจากไม่ผ่านกระบวนการแปรรูป หากเกษตรกรทำการขายหรือการขนส่งล่าช้าก็ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เกษตรกรได้ ในเขตพื้นที่จังหวัดสกลนคร พบว่า เกษตรกรนิยมปลูกแตงไทยจำนวนมาก แตงไทยที่ปลูกก็มีรสชาติหอม หวาน และยังเป็นแหล่งของสารเบต้าแคโรทีนที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย หากมีการนำน้ำแตงไทยมาผ่านการแปรรูปให้แห้งอยู่ในรูปผงแตงไทยสำเร็จรูป จะสะดวกต่อการนำไปใช้และช่วยยืดอายุการเก็บรักษาของผลิตภัณฑ์ ก็จะช่วยเพิ่มมูลค่าและส่งเสริมการบริโภคน้ำผลไม้ที่อุดมไปด้วยสารต้านอนุมูลอิสระได้อีกด้วย งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปริมาณของสารช่วยทำแห้ง (มอลโตเดกซ์ตริน) และอุณหภูมิลมร้อนขาออกของการทำแห้งที่เหมาะสมของผลิตภัณฑ์แตงไทยผง โดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มอย่างสมบูรณ์ (Completely Randomized Design, CRD) ปัจจัยที่ใช้ในการทดลองมี 2 ปัจจัย คือ ปริมาณมอลโตเดกซ์ตริน (DE10) และอุณหภูมิลมร้อนขาออก โดยปริมาณมอลโตเดกซ์ตรินที่ทำการศึกษามี 3 ระดับ คือ 15%, 20% และ 25% และอุณหภูมิลมร้อนขาออกมี 3 ระดับ คือ 80, 100 และ 110 องศาเซลเซียส หลังจากนั้นนำมาทำการวิเคราะห์คุณภาพทางกายภาพ เคมี จุลชีววิทยา และการทดสอบทางประสาทสัมผัส พบว่ามี 2 สภาวะที่เหมาะสม คือ การใช้มอลโตเดกซ์ตรินที่ 20% ที่อุณหภูมิลมร้อนขาออก 110 องศาเซลเซียส ซึ่งให้ค่าการวิเคราะห์ทางด้านกายภาพดังนี้ คือ ค่าสี L, a และ b เท่ากับ $22.72^{ns} \pm 0.44$, $-1.34^{ns} \pm 0.04$ และ $4.82^{ab} \pm 0.32$ ตามลำดับ ค่าความสามารถในการละลายเท่ากับ $12.66^{ab} \pm 0.80$ วินาที ($P < 0.05$) ให้ค่าการวิเคราะห์ทางเคมี คือ ความชื้นเท่ากับ $1.55^{ns} \pm 0.53$ ($p < 0.05$) และการใช้มอลโตเดกซ์

ตรินที่ 25% ที่อุณหภูมิลมร้อนขาออก 110 องศาเซลเซียส ซึ่งให้ค่าการวิเคราะห์ทางด้านกายภาพดังนี้ คือ ค่า L , a และ b เท่ากับ $23.05^{ns} \pm 0.44$, $-1.32^{ns} \pm 0.04$ และ $4.76^{ob} \pm 0.32$ ตามลำดับ ค่าความสามารถในการละลายเท่ากับ $12.00^b \pm 0.80$ วินาที ($P < 0.05$) ให้ค่าการวิเคราะห์ทางเคมี คือ ความชื้นเท่ากับ $0.46^{ns} \pm 0.53$ ($P < 0.05$) ซึ่งทั้ง 2 สภาวะนี้ ได้ให้ผลผลิตแต่งไทยผงมากที่สุดและเมื่อนำผลิตภัณฑ์ที่ได้จากทั้ง 2 สภาวะนี้ไปใช้ศึกษาการทดสอบทางประสาทสัมผัสต่อ โดยได้นำแต่งไทยผงไปพัฒนาสูตรเป็นน้ำแต่งไทยผงสำเร็จรูปทั้งหมด 6 สูตร และทำการศึกษาคุณลักษณะทางประสาทสัมผัสจากข้อมูลทางสถิติพบว่าผลิตภัณฑ์แต่งไทยผงสูตร 671 และคะแนนความชอบโดยรวมที่ดีที่สุดเท่ากับ $6.37^a \pm 0.34$ ($P < 0.05$)

คำสำคัญ : น้ำแต่งไทยผง, กระบวนการผลิต, เครื่องระเหยน้ำแบบพ่นฝอย

ชื่อเรื่อง กระบวนการผลิตเม้าผงโดยใช้เครื่องระเหยน้ำแบบพ่นฝอย

ผู้วิจัย นาวา ทิสุกะ

เบญจวรรณ แจ่มจันทร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์กึ่งกาญจน์ ป้องทอง

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการทำเม้าผงโดยใช้เครื่องระเหยแบบพ่นฝอยเพื่อหาปริมาณของสารช่วยทำแห้ง (มอลโตเด็กซ์ตริน) และอุณหภูมิลมร้อนขาออกของการทำแห้งที่เหมาะสมของผลิตภัณฑ์เม้าผง โดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มอย่างสมบูรณ์ (Completely Randomized Design, CRD) ปัจจัยที่ใช้ในการทดลองมี 2 ปัจจัย คือ ปริมาณมอลโตเด็กซ์ตริน (DE10) และอุณหภูมิลมร้อนขาเข้า โดยปริมาณมอลโตเด็กซ์ตรินที่ทำการศึกษามี 3 ระดับ คือ 5%, 10% และ 15% และอุณหภูมิลมร้อนขาเข้ามี 3 ระดับ คือ 160, 180 และ 200 องศาเซลเซียส พบว่าปริมาณมอลโตเด็กซ์ตรินมีผลต่อค่าสี L a b ($P < 0.05$) แต่ไม่ผลต่อค่าความสามารถในการละลาย และความชื้น อุณหภูมิลมร้อนขาเข้าไม่มีผลต่อค่าสี L a b ความสามารถในการละลาย และความชื้น โดยการใช้มอลโตเด็กซ์ตริน 15% และอุณหภูมิลมร้อนขาเข้า 180 องศาเซลเซียส จะให้ผลิตภัณฑ์เม้าผงดีที่สุด และมีคุณสมบัติทางกายภาพ เคมีและจุลชีววิทยา คือ ค่าสี L , a และ b เท่ากับ 40.34 ± 1.62 , 55.16 ± 0.69 และ 3.86 ± 0.48 ตามลำดับ ($P \geq 0.05$) ค่าความสามารถในการละลายเท่ากับ 8.33 ± 0.53 วินาที ($P \geq 0.05$) ค่าความชื้นเท่ากับ 1.28 ± 0.24 ($P \geq 0.05$) และนำผลิตภัณฑ์ที่ได้ไปใช้ศึกษาการทดสอบทางประสาทสัมผัสต่อ โดยได้นำเม้าผงไปพัฒนาสูตรเป็นน้ำเม้าผงสำเร็จรูปทั้งหมด 6 สูตร และทำการศึกษาคูณลักษณะทางประสาทสัมผัส จากข้อมูลทางสถิติพบว่าผลิตภัณฑ์น้ำเม้าผงสูตร 1 (299) ที่ผู้บริโภคให้คะแนนความชอบโดยรวมและให้การยอมรับมากที่สุด คุณลักษณะสี เท่ากับ $6.50^{bc} \pm 0.24$ กลิ่น เท่ากับ $6.40^{ns} \pm 0.24$ รสชาติ เท่ากับ $7.70^a \pm 0.27$ ลักษณะปรากฏ เท่ากับ $7.13^a \pm 0.25$ และความชอบโดยรวม $7.70^a \pm 0.23$

คำสำคัญ : เม้าผง, กระบวนการผลิต, เครื่องระเหยน้ำแบบพ่นฝอย

ชื่อเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์นมผงโดยใช้เครื่องระเหยน้ำแบบพ่นฝอย

ผู้วิจัย ยรดา อึ้งพอง

สิริพร ภาวรรณ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์กึ่งกาญจน์ ป้องทอง

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์นมผงสำเร็จรูป โดยทำการศึกษาผลของมอลโตเดกตรินที่เติมในน้ำนมที่ระดับ 5% 10% และ 15% (w/w) และอุณหภูมิอากาศร้อนขาเข้า/ออก ที่ 140/90 160/100 และ 180/110 (องศาเซลเซียส) ที่ใช้ในการระเหยน้ำแบบพ่นฝอย ต่อ % yield และคุณภาพของผลิตภัณฑ์น้ำนมที่ได้พบว่า %Yield มีผลต่อมอลโตเดกตรินและอุณหภูมิลมร้อน โดยทำการทดลองทั้งหมด 9 สูตร จากการทดลองพบว่าสูตรที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด คือ ปริมาณมอลโตเดกตรินที่ระดับ 15% ที่อุณหภูมิขาเข้า/ออกที่ระดับ 140/90 องศาเซลเซียส โดยมีความสามารถในการละลายนมผง ความชื้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P \leq 0.05$) มีค่าเท่ากับ $8.01^a \pm 1.526$ $1.34^b \pm 0.114$ ตามลำดับ มีค่าสีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P \leq 0.05$) มีค่าเท่ากับ $89.23^a \pm 0.004$ $-0.17^a \pm 0.009$ $13.32^a \pm 0.006$ ตามลำดับ ผลการทดสอบทางประสาทสัมผัส พบว่าใน 5 สูตรการทดลอง พบว่าสูตรที่ดีที่สุดคือสูตร 4 โดยศึกษาด้านสี กลิ่น ลักษณะที่ปรากฏ และความชอบโดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P \leq 0.05$) จากสูตรมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ $6.76^{ab} \pm 0.23$ $6.10^{ab} \pm 0.27$ $6.63^a \pm 0.23$ $6.80^{ab} \pm 0.23$ ตามลำดับ ส่วนรสชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P \leq 0.05$) มีค่าเท่ากับ $6.06^b \pm 0.30$ ผู้บริโภคสามารถยอมรับได้

คำสำคัญ : นมผง, กระบวนการผลิต, เครื่องระเหยน้ำพ่นฝอย

ชื่อเรื่อง กระบวนการฆ่าเชื้อด้วยความร้อนในผลิตภัณฑ์ซูปเนียร์บรรจุกระป๋อง
โดยใช้เครื่องฆ่าเชื้อไอน้ำแนวนอนแบบนั่ง

ผู้วิจัย เดือน จิตกาด

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธนกร ราชพิลา

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษากระบวนการฆ่าเชื้อด้วยความร้อนผลิตภัณฑ์ซูปเนียร์บรรจุกระป๋อง โดยใช้เครื่องฆ่าเชื้อด้วยไอน้ำแนวนอนแบบนั่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแทรกผ่านของความร้อนในผลิตภัณฑ์ซูปเนียร์บรรจุกระป๋อง ผลของระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อ (F_0) ต่อคุณภาพซูปเนียร์บรรจุกระป๋อง และอายุการเก็บรักษาและคุณลักษณะทางประสาทสัมผัส ผลการศึกษาการแทรกผ่านของความร้อนในผลิตภัณฑ์ซูปเนียร์บรรจุกระป๋องขนาด 307x111 โดยควบคุมอุณหภูมิภายในกระป๋องหลังปิดฝาก่อนฆ่าเชื้อ (Initial Temperature; I.T.) ที่ 70 องศาเซลเซียส และอุณหภูมิฆ่าเชื้อที่ 115 องศาเซลเซียส เป็นระยะเวลา 8 และ 20 นาทีได้ค่า Lethality เท่ากับ 52.76 และ 149.45 ตามลำดับ ผลิตภัณฑ์มีค่าความสว่าง (L^*) ลดลง ในขณะที่ค่าสีแดง-เขียว (a) และค่าสีเหลือง-น้ำเงิน (b) เพิ่มขึ้นเมื่อระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อเพิ่มขึ้น ผลการทดสอบทางจุลชีววิทยาเพื่อตรวจสอบการเสียของอาหารกระป๋องโดยการวิเคราะห์จุลินทรีย์ทั้งหมด (Total plate count) จุลินทรีย์ที่ทนความร้อน (Thermophillic anaerobe spoilage) และแบคทีเรียที่อยู่ในกลุ่ม Flat sour ไม่พบจุลินทรีย์ทุกกลุ่ม และการทดสอบคุณลักษณะทางประสาทสัมผัสแบบ 9 ระดับ (The 9-point Hedonic Scale) พบว่า ทุกคุณลักษณะมีคุณภาพไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : ระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อ, วิธีการวิเคราะห์การประเมินประสาทสัมผัส

ชื่อเรื่อง กระบวนการฆ่าเชื้อด้วยความร้อนในผลิตภัณฑ์น้ำพริกบรรจุกระป๋อง
โดยใช้เครื่องฆ่าเชื้อไอน้ำแนวนอนแบบนิ่ง

ผู้วิจัย สุพรรณิกา นนทะศรี

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธนกร ราชพิลา

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษากระบวนการฆ่าเชื้อด้วยความร้อนผลิตภัณฑ์น้ำพริกบรรจุกระป๋อง โดยใช้เครื่องฆ่าเชื้อด้วยไอน้ำแนวนอนแบบนิ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแทรกผ่านของความร้อนในผลิตภัณฑ์น้ำพริกบรรจุกระป๋อง ผลของระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อ (F0) ต่อคุณภาพน้ำพริกบรรจุกระป๋อง และอายุการเก็บรักษาและคุณลักษณะทางประสาทสัมผัส ผลการศึกษาการแทรกผ่านของความร้อนในผลิตภัณฑ์น้ำพริกบรรจุกระป๋องขนาด 307x111 โดยควบคุมอุณหภูมิภายในกระป๋องหลังปิดฝาก่อนฆ่าเชื้อ (Initial Temperature; I.T.) ที่ 60 องศาเซลเซียส และอุณหภูมิฆ่าเชื้อที่ 105 องศาเซลเซียส เป็นระยะเวลา 9 และ 18 นาทีได้ค่า Lethality เท่ากับ 51.01 และ 371.79 ตามลำดับ ผลิตภัณฑ์น้ำพริกบรรจุกระป๋องมีค่าความสว่าง (L^*) ลดลง ในขณะที่ค่าสีแดง-เขียว (a) และค่าสีเหลือง-น้ำเงิน (b) เพิ่มขึ้นเมื่อระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อเพิ่มขึ้น ผลการทดสอบทางจุลชีววิทยาเพื่อตรวจสอบการเสียของอาหารกระป๋องโดยการวิเคราะห์จุลินทรีย์ทั้งหมด (Total plate count) จุลินทรีย์ที่ทนความร้อน (Thermophilic anaerobe spoilage) และแบคทีเรียราที่อยู่ในกลุ่ม Flat sour ไม่พบจุลินทรีย์ทุกกลุ่ม และการทดสอบคุณลักษณะทางประสาทสัมผัสแบบ 9 ระดับ (The 9-point Hedonic Scale) พบว่าทุกคุณลักษณะมีคุณภาพไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : ระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อ, วิธีการวิเคราะห์การประเมินประสาทสัมผัส

ชื่อเรื่อง การผลิตน้ำปลาด้วยวิธีหมักแบบกล้ำเชื้อธรรมชาติ

ผู้วิจัย เทพพิทักษ์ สรรพสาร

อรุณวตรี เสนาคำ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธนกร ราชพิลา

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการหมักน้ำปลาที่ใช้วัตถุดิบจากปลาน้ำจืดร่วมกับการใช้หัวเชื้อธรรมชาติจากปลาอินทรีเค็มและกะปิ โดยวางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized design, CRD) มีปัจจัยที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย สูตรควบคุมได้จากการหมักเกลือสมุทรและปลาชีวแก้ว ร้อยละ 33.33 และ 66.67 ตามลำดับ สูตรที่ 1 ได้จากการหมักเกลือสมุทรร่วมกับปลาชีวแก้วและปลาอินทรีเค็ม ร้อยละ 26.67, 66.67 และ 6.66 ตามลำดับ สูตรที่ 2 ได้จากการหมักเกลือสมุทรร่วมกับปลาชีวแก้วและกะปิ ร้อยละ 26.67, 66.67 และ 6.66 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ปริมาณไอโอดีนในเกลือสมุทร พบว่ามีปริมาณไอโอดีน 6.348 มิลลิกรัมต่อกิโลกรัมปริมาณไนโตรเจนทั้งหมดจากน้ำปลาที่มีอายุ 6 เดือน ของทั้ง 2 สูตรตามลำดับมีปริมาณไนโตรเจน 14.70, 15.96 และ 17.22 กรัมต่อลิตร มีปริมาณโปรตีน ร้อยละ 7.55, 8.33 และ 8.55 ตามลำดับ มีปริมาณอะมีโนไนโตรเจน 5.1, 6.0 และ 6.9 กรัมต่อลิตร ค่าความเป็นกรด-ด่าง มีค่า 5.76, 5.62 และ 5.27 ตามลำดับ ปริมาณของแข็งที่ละลายน้ำได้ทั้งหมดมีค่าอยู่ที่ 36, 36.2 และ 36.4 °Brix ตามลำดับ ค่าการผ่าของแสงที่ความยาวคลื่น 550 นาโนเมตร %T(Transmittance)มีค่าอยู่ที่ ร้อยละ 67.84 64.59 และ 50.73 ตามลำดับ

คำสำคัญ : การผลิตน้ำปลา, วิธีหมักกล้ำเชื้อธรรมชาติ

ชื่อเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ฟักแช่อิ่มอบแห้ง

ผู้วิจัย นิดาวรรณ ภู่วลัป

ประภาพพันธ์ ทิพวงษ์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สิรินทัศน์ เลี่ยมแหลม

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และพัฒนาผลิตภัณฑ์แช่อิ่มอบแห้ง โดยมีการศึกษาดังนี้ คือ ศึกษาการแช่ CaCl_2 ศึกษาคุณภาพทางเคมี ทางกายภาพ และทางจุลชีววิทยา โดยนำฟักไปแช่สารละลาย CaCl_2 ความเข้มข้น 4 ระดับ คือ ร้อยละ 0, 0.5, 1.5, และ 2.5 และใช้เวลาการแช่สารละลาย 1 ชั่วโมง พบว่าสารละลาย CaCl_2 ที่ความเข้มข้นร้อยละ 1.5 มีความเหมาะสมที่สุด โดยให้ค่าสี L a และ b มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P \leq 0.05$) โดยมีค่าสี L a b เท่ากับ 84.74, -0.32 และ 8.58 ตามลำดับ ความแน่นเนื้อ 37000.64 (g.sec)

คำสำคัญ :

ชื่อเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์แคนตาลูปแช่อิ่มอบแห้ง

ผู้วิจัย ทิพวรรณ ดีดวงพันธ์

กมลมาดย์ รุ่งโรจน์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สิรินทัศน์ เลี่ยมแหลม

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณภาพของแคนตาลูปแช่อิ่มอบแห้ง โดยปัจจัยที่ทำการศึกษาได้แก่ ศึกษาผลของการใช้สารละลายแคลเซียมคลอไรด์ ในช่วง pretreatment ก่อนการแปรรูปที่ความเข้มข้น 4 ระดับ คือร้อยละ 0, 1, 2 และ 3 โดยแช่ นาน 3 ชั่วโมง พบว่า การใช้สารละลายแคลเซียมคลอไรด์ที่ความเข้มข้นร้อยละ 2 มีความเหมาะสมที่สุด เนื่องจากให้ค่าความแข็งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$) และให้ค่าสี L มากที่สุดเท่ากับ 68.01 ดังนั้นจึงเลือกใช้สารละลายแคลเซียมคลอไรด์ที่ ความเข้มข้นร้อยละ 2 ในการศึกษาอัตราการอบแห้งของแคนตาลูปแช่อิ่มอบแห้งโดยใช้ เครื่องอบแห้งแบบถาด โดยทำการอบแห้งที่อุณหภูมิ 60 องศาเซลเซียส

คำสำคัญ :

ชื่อเรื่อง กระบวนการฆ่าเชื้อด้วยความร้อนผลิตภัณฑ์แกงหน่อไม้บรรจุกระป๋อง โดยใช้เครื่อง ฆ่าเชื้อด้วยไอน้ำแนวนอนแบบนิ่ง

ผู้วิจัย วราลักษณ์ แสงอินทร์
นนทยา ยาปัญญา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธนกร ราชพิลา

สาขาวิชา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร

บทคัดย่อ

การศึกษากระบวนการฆ่าเชื้อด้วยความร้อนผลิตภัณฑ์แกงหน่อไม้บรรจุกระป๋อง โดยใช้เครื่องฆ่าเชื้อด้วยไอน้ำแนวนอนแบบนิ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแทรกผ่านของความร้อนในผลิตภัณฑ์แกงหน่อไม้บรรจุกระป๋อง ผลของระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อ (F_0) ต่อคุณภาพแกงหน่อไม้บรรจุกระป๋อง และอายุการเก็บรักษาและคุณลักษณะทางประสาทสัมผัส ผลการศึกษาการแทรกผ่านของความร้อนในผลิตภัณฑ์แกงหน่อไม้บรรจุกระป๋อง ขนาด 307×111 โดยควบคุมอุณหภูมิภายในกระป๋องหลังปิดฝาก่อนฆ่าเชื้อ (Initial Temperature; I.T.) ที่ 60 °C และอุณหภูมิฆ่าเชื้อที่ 121 °C เป็นระยะเวลา 15 และ 30 นาทีได้ค่า Lethality เท่ากับ 33.4 และ 37.62 ตามลำดับ ผลิตภัณฑ์มีความสว่าง (L^*) ลดลง ในขณะที่ค่าสีแดง-เขียว (a^*) และค่าสีเหลือง-น้ำเงิน (b^*) เพิ่มขึ้น เมื่อระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อเพิ่มขึ้น ผลการทดสอบทางจุลชีววิทยาเพื่อตรวจสอบการเสียของอาหารกระป๋องโดยการวิเคราะห์จุลินทรีย์ทั้งหมด (Total plate count) จุลินทรีย์ที่ทนความร้อน (Thermophilic anaerobe spoilage) และแบคทีเรียที่อยู่ในกลุ่ม Flat sour ไม่พบจุลินทรีย์ทุกกลุ่ม และการทดสอบคุณลักษณะทางประสาทสัมผัสแบบ 9 ระดับ (The 9-point Hedonic Scale) พบว่าทุกคุณลักษณะมีคุณภาพไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : แกงหน่อไม้, ผลของระดับความร้อนในการฆ่าเชื้อ (F_0), วิธีการทดสอบคุณลักษณะทางประสาทสัมผัส

***P**oster Presentation*

กลุ่มที่ 7

ชื่อเรื่อง เครื่องผลิตน้ำมันดีเซลจากน้ำมันพืชใช้แล้วโดยกระบวนการไมโครเวฟไพโรไลซิส

ผู้วิจัย อานันต์ ดินัก

นัทธิ ศรีนารัตน์

สุนัย พลเชียงขวาง

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปรีชาศาสตร์ มีเกาะ

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาและออกแบบการผลิตไบโอดีเซลจากน้ำมันพืชใช้แล้ว โดยผ่านกระบวนการไพโรไลซิสแบบเร็วในชุดเตาปฏิกรณ์แบบตกอิสระ การใช้คลื่นไมโครเวฟจะสร้างความร้อนโดยตรงกับน้ำมันพืชใช้ที่มีขั้วทางไฟฟ้าจึงทำความร้อนได้ดีกว่าการใช้เตาไฟฟ้าและเตาน้ำมัน ในการวิจัยนี้ได้ทำการออกแบบเครื่องผลิตน้ำมันดีเซลจากน้ำมันพืชใช้แล้วโดยกระบวนการไมโครเวฟไพโรไลซิสโดยใช้โปรแกรมออกแบบสำเร็จรูป ซึ่งเครื่องไมโครเวฟไพโรไลซิสประกอบด้วยแหล่งกำเนิดคลื่น (Magnetron) 1 ตัว กำลังสูงสุดที่ทำได้ 800 Watt ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ได้ คือ น้ำมันดีเซล และ Gas ในอนาคตสามารถนำผลิตภัณฑ์ที่ได้ไปวิเคราะห์และปรับปรุงให้ดีขึ้นเทียบเท่ากับน้ำมันปิโตรเลียมได้

คำสำคัญ : เครื่องผลิตน้ำมันดีเซลจากน้ำมันพืชใช้แล้ว

ชื่อเรื่อง เครื่องอบแห้งมันสำปะหลังเส้นโดยใช้รังสีอินฟราเรด

ผู้วิจัย ลัครัฐ กลางนนท์

วิชญ์ ยันนี

เสนห์ แมดมิ่งเหง้า

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สาคร อินทะชัย

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

มันสำปะหลังเป็นพืชเศรษฐกิจของประเทศไทย การเก็บผลผลิตเกษตรกรส่วนใหญ่มักนิยมนำมันสำปะหลังลดความชื้น โดยนำผลผลิตไปตากแดดซึ่งต้องใช้แสงแดดและพื้นที่จำนวนมาก จึงได้มีการศึกษาและพัฒนากระบวนการอบแห้งรูปแบบต่างๆ และในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้เครื่องอบแห้งโดยใช้รังสีอินฟราเรดเป็นแหล่งพลังงานความร้อน งานวิจัยนี้ได้ทำการออกแบบ สร้างและทดสอบเครื่องอบแห้งโดยใช้รังสีอินฟราเรด โดยทำการศึกษาในระดับปฏิบัติการ และจึงเลือกปัจจัยที่เหมาะสมไปทดสอบการอบแห้งจริงกับเครื่องอบแห้งโดยใช้รังสีอินฟราเรดในระดับอุตสาหกรรม ซึ่งปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาในระดับปฏิบัติการ คือ ความเร็วของอากาศร้อน 0.5 เมตรต่อวินาที อุณหภูมิของหลอดอินฟราเรด 3 ระดับ ได้แก่ 60 70 และ 80 องศาเซลเซียส อัตราการป้อน 10 กิโลกรัมต่อครั้ง

ผลการศึกษา พบว่า เงื่อนไขที่มีอัตราการอบแห้งสูงที่สุด คือ ที่อุณหภูมิของหลอดอินฟราเรด 80 องศาเซลเซียส สามารถอบแห้งได้จริงและนำไปใช้ในชุมชนได้

คำสำคัญ : เครื่องอบแห้งมันสำปะหลังเส้น, รังสีอินฟราเรด

ชื่อเรื่อง การพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดประลองในระบบนิวแมติกส์ไฟฟ้า

ผู้วิจัย อนุชา อุ่มจันทร์สา

พงศกร จันทร์อบ

ลิจิต ทองโกฏิ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สาคร อินทะชัย

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดประลองในระบบนิวแมติกส์ไฟฟ้า ประกอบการสอนวิชานิวเมติกส์และไฮดรอลิกส์ตามหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต แผนกเครื่องกล

ผู้วิจัยได้ออกแบบและสร้างชุดประลองให้ตรงตามขอบเขตในการวิจัย ซึ่งมีใบงานให้ทดสอบการประลอง 10 ใบงาน โดยเลือกใช้วัสดุและอุปกรณ์ที่มีคุณภาพสามารถจัดหาได้ง่ายในประเทศไทยและราคาประหยัด

การทดลองใช้ชุดประลองครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านระบบนิวแมติกส์และอาจารย์ที่ศึกษาได้ทำการศึกษาและทดลองโดยใช้ชุดทดลองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ชุดประลองนิวแมติกส์ไฟฟ้า ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ของผู้วิจัย

คำสำคัญ : ชุดประลองนิวแมติกส์ไฟฟ้า, การหาประสิทธิภาพจากผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อเรื่อง ชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์

ผู้วิจัย สมเกียรติ ลาละคร

สถาพร โคตรมิตร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ศรลักษณ์ พวงใบดี

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

จากงานวิจัยเรื่องชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ และเพื่อประเมินประสิทธิภาพของชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ ผลปรากฏว่าได้ชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ ผลการประเมินประสิทธิภาพของชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์โดยผู้เชี่ยวชาญ ปรากฏว่าด้านระดับความรู้ความเข้าใจชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ ค่าเฉลี่ยโดยรวมทั้งหมด 4.42 อยู่ในระดับดี และประสิทธิภาพด้านการใช้งานชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ ค่าเฉลี่ยโดยรวมทั้งหมด 4.28 อยู่ในระดับดี ดังนั้นชุดสาธิตการเรียนการสอนเครื่องยนต์เล็กและจักรยานยนต์ที่สร้างขึ้นจึงเหมาะสำหรับเป็นสื่อการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นอย่างดี

คำสำคัญ : ชุดสาธิตการเรียนการสอน, เครื่องยนต์เล็ก, จักรยานยนต์

ชื่อเรื่อง การออกแบบและพัฒนาเครื่องบดเมล็ดข้าวโพด

ผู้วิจัย วลัยพร สิงคำมา

บรรพต ศรีหงษ์ทอง

ธัญญเรศ ไชยมงคล

ธีรภัทร แสนสำโรง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ภาณุวัฒน์ วงศ์แสงน้อย

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

โครงการพิเศษเรื่อง การออกแบบและพัฒนาเครื่องบดเมล็ดข้าวโพด มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและพัฒนาหาคุณภาพและหาประสิทธิภาพเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดที่ออกแบบและพัฒนาขึ้น

วิธีการดำเนินงาน คณะผู้จัดทำโครงการพิเศษได้ศึกษารายละเอียดของเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดแบบที่มีอยู่แล้ว เพื่อนำข้อมูลไปทำการออกแบบและพัฒนาเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดใหม่ เมื่อออกแบบเสร็จแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อหาคุณภาพและประสิทธิภาพของเครื่องบดเมล็ดข้าวโพด คณะผู้จัดทำโครงการพิเศษซึ่งได้เชิญผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดจำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านเครื่องจักรกล 3 ท่าน และกลุ่มเกษตรกร 2 ท่าน และทำการทดลองหาประสิทธิภาพของเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดที่พัฒนาขึ้น จำนวน 5 ครั้ง แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์หาคุณภาพและประสิทธิภาพต่อไป

ผลที่ได้ พบว่า การออกแบบและพัฒนาเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ดีมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านคุณสมบัติของเครื่องบดเมล็ดข้าวโพด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ด้านผลที่ได้จากเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ด้านความเหมาะสมในการออกแบบและการเลือกวัสดุการสร้างเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ด้านคู่มือการใช้งานของเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนประสิทธิภาพของเครื่องบดเมล็ดข้าวโพดที่ออกแบบและพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ 97.13 เปอร์เซ็นต์

คำสำคัญ : เครื่องบดเมล็ดข้าวโพด, คุณภาพ, ประสิทธิภาพ

ชื่อเรื่อง การออกแบบและพัฒนาเครื่องย่อยเปลือกมะพร้าว

ผู้วิจัย นิสาชล ภูลินนาค

จิรายุทธ ตูพิลา

ศุภวิชญ์ วัชรินทร์

ณัฐทิศา พรหมสา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สมภาร ดอนจันดา

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

โครงการพิเศษเทคโนโลยีการผลิตนี้ เป็นโครงการพิเศษเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและพัฒนา เพื่อหาคุณภาพและหาประสิทธิภาพเครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวที่สร้างขึ้น

วิธีดำเนินโครงการพิเศษ คณะผู้จัดทำโครงการพิเศษได้ศึกษารายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวแบบเดิมและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำการออกแบบและพัฒนาเครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวใหม่ หลังจากนั้นจึงทำการสร้างเครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวตามแบบที่พัฒนาขึ้น เมื่อได้เครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวที่สมบูรณ์แล้ว จึงนำเครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวไปทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ทำการประเมินเครื่องที่สร้างขึ้น และทำการทดลองย่อยเปลือกมะพร้าวจำนวน 5 ครั้งๆ ละ 1 กิโลกรัม ในแต่ละครั้งทำการจับเวลาพร้อมกับนำเปลือกมะพร้าวที่ได้จากการย่อยมาชั่งน้ำหนัก จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพและประสิทธิภาพต่อไป

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เครื่องย่อยเปลือกมะพร้าวที่ออกแบบและพัฒนาขึ้น มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 คือ ด้านการใช้งาน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 4.75 รองลงมาคือ ด้านลักษณะการใช้งาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 และด้านการบำรุงรักษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ตามลำดับ และมีประสิทธิภาพในการย่อยเปลือกมะพร้าวคิดเป็น 92 เปอร์เซ็นต์ อีกทั้งยังสามารถลดระยะเวลาในการย่อยเปลือกมะพร้าว

คำสำคัญ : เครื่องย่อยเปลือกมะพร้าว, คุณภาพ, ประสิทธิภาพ

ชื่อเรื่อง การออกแบบและสร้างเครื่องย่อยกระดาษ

ผู้วิจัย ณัฐวุฒิ ศรีจันทร์

สุรเดช พิระศักดิ์

ศิริรัตน์ พรหมจินดา

สิริกานจน์ กระโจมคำ

ธวัชชัย แสนจันทร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ไวยุจน์ อิ่มโพ

สาขาวิชา เครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

บทคัดย่อ

โครงการพิเศษ เรื่องการออกแบบและสร้างเครื่องย่อยกระดาษมีวัตถุประสงค์เพื่อกออกแบบและสร้างเครื่อง เพื่อหาคุณภาพและหาประสิทธิภาพของเครื่องย่อยกระดาษที่สร้างขึ้น

ซึ่งมีวิธีการดำเนินโครงการพิเศษ คือคณะผู้จัดทำโครงการพิเศษศึกษารายละเอียดและทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำข้อมูลไปทำการออกแบบและสร้างเครื่องย่อยกระดาษ คณะผู้จัดทำโครงการพิเศษทำการสร้างเครื่องย่อยกระดาษตามแบบที่กำหนด หลังจากนั้นจึงนำเครื่องย่อยกระดาษไปทำการประเมินโดยผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านเครื่องจักรกลจำนวน 5 ท่าน และทำการทดสอบย่อยกระดาษจำนวน 10 ครั้งพร้อมกับการจับเวลา นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาทำการวิเคราะห์หาคุณภาพและประสิทธิภาพต่อไป

ผลการประเมินและการทดสอบปรากฏว่า เครื่องย่อยกระดาษที่ออกแบบและสร้างขึ้นมีคุณภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านคุณสมบัติของเครื่องย่อยกระดาษและด้านผลที่ได้จากเครื่องย่อยกระดาษ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 4.67 รองลงมาได้แก่ด้านการออกแบบการสร้างและการเลือกใช้วัสดุ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และด้านคู่มือการใช้งานมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.40 ส่วนประสิทธิภาพของเครื่องย่อยกระดาษที่ออกแบบและสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 88 เปอร์เซ็นต์

คำสำคัญ : คุณภาพเครื่องย่อยกระดาษ,ประสิทธิภาพเครื่องย่อยกระดาษ

***P**oster Presentation*

กลุ่มที่ 8

ชื่อเรื่อง กุทรียับยั้งเอนไซม์แอลฟาไกลูโคซิเดสของสารสกัดจากใบเครือหมาน้อย
ใบย่านาง และใบขมิ้นเครือ เพื่อใช้บำบัดโรคเบาหวาน

ผู้วิจัย นนธวัฒน์ พ่อเสีอรหัส
วิสัยลักษณ์ ยะปัญญารหัส

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิยม ชลิตะนาวัน

สาขาวิชา เคมี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การศึกษากุทรียับยั้งเอนไซม์แอลฟาไกลูโคซิเดสของสารสกัดจากใบเครือหมาน้อย ใบย่านางและใบขมิ้นเครือ เพื่อใช้บำบัดโรคเบาหวาน มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการนำสมุนไพรพื้นบ้านมาใช้บำบัดผู้ป่วยโรคเบาหวาน โดยมีวิธีการสกัด 2 วิธี คือการสกัดแบบต่อเนื่องใช้พืชแห้ง 100 กรัม และการสกัดแบบมาเซอร์เรชั่นใช้พืชแห้ง 1,000 กรัม นำมาสกัดด้วยตัวทำละลาย 4 ชนิด คือ Hexane, Ethyl acetate, Ethanol และน้ำ ตามลำดับ เมื่อได้สารสกัดหยาบนำมาทดสอบกุทรียับยั้งเอนไซม์แอลฟาไกลูโคซิเดสพบว่า สารสกัดหยาบของขมิ้นเครือในตัวทำละลายเอทานอลและขมิ้นเครือในตัวทำละลายน้ำ ด้วยการสกัดแบบต่อเนื่องแสดงกุทรียับยั้งเอนไซม์แอลฟาไกลูโคซิเดสสูงสุดที่ 85.85 , 76.48 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ โดยมีความเข้มข้นในการยับยั้งเอนไซม์ที่ร้อยละ 50 ปริมาณ เท่ากับ 1.0438 และ 1.0631 มิลลิกรัมต่อมิลลิลิตร แล้วนำสารสกัดหยาบส่วนที่มีกุทรียับยั้งเอนไซม์แอลฟาไกลูโคซิเดสดีที่สุด มาแยกองค์ประกอบทางเคมีด้วย Column Chromatography และ PTLC ตรวจสอบความบริสุทธิ์ด้วย TLC จะได้สารบริสุทธิ์ 6 ชนิด นำมาทดสอบกุทรียับยั้งเอนไซม์ แอลฟาไกลูโคซิเดสอีกครั้ง พบว่า มีสารบริสุทธิ์เพียง 2 ชนิดที่สามารถยับยั้งเอนไซม์แอลฟาไกลูโคซิเดสได้ เมื่อศึกษาทดสอบสารสำคัญในธรรมชาติพบว่า เป็นกลุ่มสารจำพวกฟลาโวนอยด์ และจึงทำการศึกษาโครงสร้างของสารบริสุทธิ์ด้วยเทคนิค UV-VIS และ FT-IR พบว่า

ชนิดที่ 1 สาร KE3 มีลักษณะเป็นของเหลวเหนียวสีน้ำตาลอ่อน นหนัก 0.3625 กรัม มีค่าร้อยละการสกัดเท่ากับ 0.3625 จากข้อมูล UV Spectrum มีค่าการดูดกลืนแสงสูงสุด nm IR Spectrum พบหมู่ฟังก์ชัน (C-H) ของ $\text{CH}_3, \text{CH}_2, \text{CH}$, (N-H) ของ NH_2 , (C=O) ของ $1^\circ, 3^\circ$ alcohol

ชนิดที่ 2 สาร KW3 มีลักษณะเป็นของเหลวหนืดสีน้ำตาลเข้ม น้ำหนัก 0.5210 กรัม มีค่าร้อยละการสกัดเท่ากับ 0.5210 จากข้อมูล UV Spectrum มีค่าการดูดกลืนแสงสูงสุด nm IR Spectrum พบหมู่ฟังก์ชัน (C-H) ของ $\text{CH}_3, \text{CH}_2, \text{CH}_3$, (C-H OOP bending) ของ alkene หมู่แทนที่ 1 หมู่, $\text{RCH}=\text{CH}_2$, (C-H OOP bending) ของ alkene หมู่แทนที่ 2 หมู่, $\text{R}_2\text{C}=\text{CH}_2$

คำสำคัญ : สารสกัดจากใบเครือหมาน้อยใบย่านาง, ใบขมิ้นเครือ

ชื่อเรื่อง การสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะคอปเปอร์ (II) ไอออน
กับลิแกนด์ 3, 5-ไดไนโตรเบนโซอิก

ผู้วิจัย ณัฏฐณิชา เชื้อคำสด

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อรุณฉาย อุนาศรี

สาขาวิชา เคมี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะคอปเปอร์(II) ไอออน กับลิแกนด์ 3, 5 ไดไนโตรเบนโซอิก โดยทำปฏิกิริยาที่อุณหภูมิห้อง เมื่อสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะคอปเปอร์(II) กับลิแกนด์3, 5-ไดไนโตรเบนโซอิกได้แล้ว นำมาวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบสมบัติทางกายภาพและทางเคมีของสารประกอบที่สังเคราะห์ได้พบว่า สารประกอบมีสีฟ้า จุดหลอมเหลว 298 องศาเซลเซียส ละลายได้ในน้ำ ตรวจสอบสมบัติทางเคมีด้วยเครื่องยูวี – วิสิเบิลสเปกโทรโฟโตมิเตอร์ สามารถดูดกลืนแสงที่ความยาวคลื่น 290 นาโนเมตร

คำสำคัญ : การสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชัน, โลหะคอปเปอร์

ชื่อเรื่อง การสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะโคบอลต์(II)

ไอออน นิกเกิล (II) ไอออน และโครเมียม(III) ไอออน กับลิแกนด์ 5-chloro-2-(phenylazo)pyridine

ผู้วิจัย ปวีณา การชาคำ

พนิดา ชุมคำ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อรุณฉาย อนุาศรี

สาขาวิชา เคมี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

การสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะโคบอลต์(II) ไอออน นิกเกิล(II) ไอออน และโครเมียม (III) ไอออน กับลิแกนด์ 5-chloro-2-(phenylazo) pyridine ต้องสังเคราะห์ไนโตรโซเบนซีนเพื่อเป็นสารตั้งต้นในการสังเคราะห์ลิแกนด์ 5-chloro-2-(phenylazo) pyridine เมื่อได้ไนโตรโซเบนซีนที่บริสุทธิ์แล้วนำไปตรวจสอบสมบัติทางกายภาพ ได้แก่ รูปร่างผลึก จุดหลอมเหลว และตรวจสอบสมบัติทางเคมีด้วยเครื่องยูวี-วิสิเบิลสเปกโตรโฟโตมิเตอร์ เครื่องฟูรีเออร์ทรานสฟอร์ม อินฟราเรดสเปกโตรโฟโตมิเตอร์ พบว่าไนโตรโซเบนซีนเป็นของแข็งสีขาวดูดกลืนแสงสูงสุดที่ความยาวคลื่น 750 nm จุดหลอมเหลว 62.8-67.2 °C โดยมีหมู่ฟังก์ชันปรากฏที่เลขคลื่น 1485.24 cm⁻¹ 2335 cm⁻¹ 1570 cm⁻¹ 1392.65 cm⁻¹ และ 690.54 cm⁻¹ หลังจากนั้นนำไนโตรโซเบนซีนไปสังเคราะห์ ลิแกนด์ 5-chloro-2- (phenylazo) pyridine แล้วนำลิแกนด์ 5-chloro-2-(phenylazo) pyridine ไปสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะโคบอลต์ (II) ไอออน นิกเกิล (II) ไอออน และโครเมียม (III) ไอออน

คำสำคัญ : การสังเคราะห์สารประกอบโคออร์ดิเนชันของโลหะโคบอลต์

ชื่อเรื่อง การศึกษาปริมาณไฟฟ้าของอุปกรณ์พีซีไอเล็กทรอนิกส์ด้วยระบบการสั่น

ผู้วิจัย อรรถพล พังแสงสุ

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.ทศวรรษ สีตะวัน

อาจารย์ ดร.หรรษกร วรรณะสาร

สาขาวิชา ฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

อุปกรณ์พีซีไอเล็กทรอนิกส์ สามารถผันพลังงานกลเป็นพลังงานไฟฟ้าได้ ในงานวิจัยนี้ได้ประดิษฐ์ชุดทดสอบอุปกรณ์พีซีไอเล็กทรอนิกส์ ด้วยระบบการสั่น จากระบบแม่เหล็กไฟฟ้า จากผลการทดลองพบว่า การผลิตไฟฟ้าของอุปกรณ์พีซีไอเล็กทรอนิกส์ ด้วยระบบการสั่น เมื่อวัดค่าความต่างศักย์ไฟฟ้า กำลังไฟฟ้า ได้ค่าความต่างศักย์ไฟฟ้า 2.46 โวลต์ กำลังไฟฟ้า 0.97 ไมโครวัตต์ ซึ่งทำให้หลอด LED สว่างได้เป็นการแสดงให้เห็นได้ว่าสามารถนำอุปกรณ์พีซีไอเล็กทรอนิกส์ไปประยุกต์ใช้งานกับระบบการสั่นประเภทต่าง ๆ ได้

คำสำคัญ : วัสดุพีซีไอเล็กทรอนิกส์, วงจรเก็บเกี่ยวพลังงานจากวัสดุพีซีไอเล็กทรอนิกส์

ชื่อเรื่อง การศึกษาความเย็นของออกไซด์เทอร์โมอิเล็กทริกเซลล์

ผู้วิจัย อัจฉราภรณ์ สังข์แก้ว

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.ทศวรรษ สีตะวัน

นายสุภศิษฐ์ แพงสอน

สาขาวิชา ฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเย็นของออกไซด์เทอร์โมอิเล็กทริกเซลล์ โดยวัสดุเทอร์โมอิเล็กทริก $\text{Ca}_{0.97}\text{Bi}_{0.03}\text{MnO}_3$ และ $\text{Ca}_3\text{Co}_4\text{O}_9$ เติม Ag 10 Wt% สังเคราะห์ด้วยวิธีปฏิกิริยาสถานะของแข็ง ซึ่งวัสดุเทอร์โมอิเล็กทริก $\text{Ca}_{0.97}\text{Bi}_{0.03}\text{MnO}_3$ จะมีโครงสร้างผลึกเป็นแบบออร์โทโรมบิก ส่วน $\text{Ca}_3\text{Co}_4\text{O}_9$ เติม Ag 10 Wt% จะมีโครงสร้างเป็นแบบ โมโนคลินิก ในการวัดค่าสัมประสิทธิ์ซีเบกเมื่ออุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นก็จะทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ซีเบกมีค่าเพิ่มขึ้นและ ค่าสภาพต้านไฟฟ้าเมื่ออุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นค่าสภาพต้านไฟฟ้าก็จะลดลง ในส่วนสภาพนำความร้อนเมื่ออุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้น ก็จะทำให้ค่าสภาพนำความร้อนเพิ่มสูงขึ้น ประสิทธิภาพของวัสดุที่พิจารณาจากค่าไดเมชันเลสฟิสิกเกอร์ออฟเมอร์ริท พบว่าจะมีค่าเพิ่มขึ้น เมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้น ในส่วนของปรากฏการณ์เพลเทียร์ และประสิทธิภาพการทำความเย็น พบว่า ปรากฏการณ์เพลเทียร์เมื่อให้ กระแสไฟฟ้าที่ 20-120 มิลลิแอมแปร์ และมีค่าสัมประสิทธิ์สมรรถนะสูงสุดที่ 0.00049 ซึ่งทำให้อุณหภูมิลดลงจาก 296.05 เป็น 295.5 เคลวิน

คำสำคัญ : สัมประสิทธิ์ซีเบก, สัมประสิทธิ์สมรรถนะ, ปรากฏการณ์เพลเทียร์

ชื่อเรื่อง การศึกษาโครงสร้างทางจุลภาคของเทอร์โมอิเล็กทริกฟิล์มบาง $q\text{-Zn}_{0.98}\text{Al}_{0.02}\text{O}$ เตรียมด้วยระบบแมกนีตรอนสปัตเตอริงแบบดีซี

ผู้วิจัย วลัยลักษณ์ สาขามุละ

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.ทศวรรษ สีตะวัน

อาจารย์อาธรณ์ วรอัด

สาขาวิชา ฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อ

ทำการเตรียมฟิล์มบาง $\text{Zn}_{0.98}\text{Al}_{0.02}\text{O}$ ด้วยระบบแมกนีตรอนสปัตเตอริงแบบดีซี จากวัสดุเป้าที่สังเคราะห์จากผง ZnO เจือด้วย Al_2O_3 ในปริมาณ 2% ด้วยวิธีปฏิกิริยาสถานะของแข็งเพื่อศึกษาในส่วนโครงสร้างทางจุลภาคของฟิล์มบาง โดยเป้าสปัตเตอริงเตรียมด้วยวิธีการอัดผง $\text{Zn}_{0.98}\text{Al}_{0.02}\text{O}$ ลงในหลุมทองแดงขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 60.00 mm ความหนา 3.00 mm ด้วยเครื่องอัดสารไฮดรอลิกที่ความดัน 780 MPa ทำการทดสอบพอกพูนฟิล์มบางบนฐานรองแก้ว ขนาด $25.0 \times 25.0\text{ mm}^2$ ด้วยระบบแมกนีตรอนสปัตเตอริงแบบดีซีภายใต้บรรยากาศอาร์กอนที่ความดันการทำงานรวม 40.00 mT โดยให้ฐานรองเซรามิกอยู่ห่างจากเป้าสปัตเตอริง 5.0 cm และไม่มีการให้ความร้อนกระแสไฟฟ้าและศักย์ไฟฟ้าที่ขั้วแคโทดในช่วงสปัตเตอริงเป็น 60 mA และ $380 \pm 5\text{ V}$ ตามลำดับ เวลาที่ใช้ในการพอกพูน 30 min จากนั้นนำฟิล์มที่เตรียมได้มาอบที่อุณหภูมิ 373 K, 473 K, 573 K, 673 K และ 773 K เป็นเวลา 1 hr ในบรรยากาศ ทำการศึกษาโครงสร้างผลึกของฟิล์มบางที่พอกพูนและผ่านการอบแล้วจากการเลี้ยวเบนรังสีเอกซ์ (XRD) วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงธาตุด้วยเครื่องวิเคราะห์แบบกระจายพลังงาน (EDS) พื้นผิวและความหนาของชั้นฟิล์มประมาณได้จากภาพถ่ายด้วยกล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนแบบส่องกราด (SEM) ผลการศึกษาพบว่า ฟิล์มบางที่พอกพูนแล้วมีโครงสร้างผสมระหว่างเฟส ZnO และ Al_2O_3 องค์ประกอบเชิงธาตุ $\text{Zn} : \text{Al} : \text{O}$ เป็น 48.80% : 3.36% : 24.85% และอื่นๆ 22.99% ลักษณะพื้นผิวไม่เรียบประกอบด้วยขนาดของเกรนประมาณ 50 nm ถึง 100 nm ภาพภาคตัดขวางจาก SEM ได้ความหนาของฟิล์มที่พอกพูนแล้วประมาณ 198 nm ฟิล์มบางที่ผ่านการอบแล้วทำให้เกิดเฟส Zn-Al-O เพิ่มขึ้นและสูงสุด

ที่อุณหภูมิ 673 K และหลอมละลายที่อุณหภูมิ 773 K ยืนยันด้วยผลการเลี้ยวเบนรังสีเอกซ์

คำสำคัญ : โครงสร้างทางจุลภาค, เทอร์โมอิเล็กทริกแบบฟิล์มบาง Zn-Al-O ,
ระบบแมกนีตรอนสปัตเตอริงแบบดีซี

***P**oster Presentation*

กลุ่มที่ 9

ชื่อเรื่อง การพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย
สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

ผู้วิจัย กุลประภา บุญเกิด

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลื้มโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 4 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง คอมพิวเตอร์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อหาประสิทธิผลของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่องคอมพิวเตอร์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผล ตั้งแต่ร้อยละ 50 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง คอมพิวเตอร์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง คอมพิวเตอร์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง คอมพิวเตอร์เบื้องต้น 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง คอมพิวเตอร์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ที่พัฒนาขึ้น จำนวน 15 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1) ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดียที่ผู้วิจัยค้นคว้าศึกษาพัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 85.25/86 ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80

2) ค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 70.90 แสดงว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดียช่วยทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 70.90

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดียสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง คอมพิวเตอร์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้น สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ได้

คำสำคัญ : การพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้, บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย

ชื่อเรื่อง การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
มัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย ทศวัตร กาโยดม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลัมโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับผู้เรียนได้เกิดความสนุกสนานเข้าใจและมีความทรงจำที่ดี ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หาดูชนีประสิทธิผลของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 และศึกษาความพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหนองปลาตุกศรีวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) รวมนักเรียนทั้งหมด 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มี 5 ชนิดได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 แผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายรายข้อ (P) ตั้งแต่ 0.33 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (B) ตั้งแต่ 0.45 ถึง 0.80 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.90 แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงานเกี่ยวกับ โปรแกรม Microsoft Word 2010 และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ซึ่งเป็นแบบทดสอบตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกราย

ข้อ (r_{xy}) ตั้งแต่ 0.41 ถึง 0.75 ค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.85 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลการประเมินความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

2. การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งผลการทดลองครั้งนี้พบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย มีค่าเท่ากับ 75.25/83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75

3. นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่องโปรแกรม Microsoft Word 2010 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งผลการทดลองครั้งนี้พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีพบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะการปฏิบัติงานของนักเรียน เท่ากับ 4.51 ซึ่งหมายถึงทักษะการปฏิบัติงานอยู่ในระดับ มากที่สุด ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ระดับมากขึ้นไป

5. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมากขึ้นไป

โดยสรุป การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย เรื่อง โปรแกรม Microsoft Word 2010 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพประสิทธิผลเหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้อย่างคาดหวังของรายวิชาได้

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้, บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมัลติมีเดีย
โปรแกรม Microsoft Word 2010 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง ความรู้พื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย คุณากร พังน้อย

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลื้มโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย คือ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องความรู้พื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของบทเรียนชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องความรู้พื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การวิจัยครั้งนี้ทดลองโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (cluster Random Sampling) ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้น ป. 6 โรงเรียนเขื่อนน้ำพุง สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษาศกนคร เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน (1 ห้องเรียน) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องความรู้พื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ค่าสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard Deviation) และร้อยละ (Percentage)

ผลวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.67/83.33 2) ดัชนีประสิทธิผลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเท่ากับ 50 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องความรู้พื้นฐานด้าน

เทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ชุดกิจกรรมการเรียนการสอน, การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ชื่อเรื่อง การพัฒนาแผนจัดการเรียนรู้ เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์ โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัย เดชสิทธิ์ ไชยงาม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลื้มโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้ และนอกจากนั้นเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแผนพัฒนาแผนจัดการเรียนรู้ เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์ โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้ และ เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแผนจัดการเรียนรู้ เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์ โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปลาปากราษฎร์บำรุง ที่เรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนจัดการเรียนรู้เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแผนจัดการเรียนรู้ เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์ โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแผนจัดการเรียนรู้ เรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์ โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การพัฒนาแผนจัดการเรียนรู้, องค์ประกอบของคอมพิวเตอร์
โดยใช้กิจกรรมเสริมการจัดการเรียนรู้

ชื่อเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้หลักการจัดการเรียน การสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย นริสา วงษ์ละคร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลื้มโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยใช้หลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และนอกจากนั้นยังวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนและศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนดังกล่าวจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 4 “รัฐประชานุเคราะห์” ที่เรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบทดสอบ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนและความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย พบว่า

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 89.89/80.01 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80
2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 54.18 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 50

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับ มากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มี 7 รายการที่นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด มี 8 รายการที่นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก

คำสำคัญ : คอมพิวเตอร์ช่วยสอน, องค์ประกอบคอมพิวเตอร์

ชื่อเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อแก้ไขปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก
ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย ชลธิชา วงศ์ปัดชา

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลื้มโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยเลือกที่จะพัฒนาด้านการอ่านภาษาอังกฤษไม่ออกของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดบึงกาฬ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 1 และเพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้หลังได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษ และเพื่อส่งเสริมให้นักเรียน สามารถอ่านภาษาอังกฤษออกและเขียนได้เพราะการอ่านภาษาอังกฤษในอนาคตเป็นการสื่อสารที่สำคัญมากในการใช้ชีวิตประจำวัน ถ้านักเรียน อ่านภาษาอังกฤษคล่องได้ทุกคำ จะทำให้นักเรียน มีความสนใจรักในการอ่านมากขึ้น และเขียนได้ดีขึ้นและเห็นว่าการอ่านเป็นเรื่องที่ สนุกสนานเพราะสามารถที่จะได้รู้ในสิ่งที่เราอยากรู้และเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น ถ้าฝึกอ่านบ่อยๆจะหมั่นฝึกเขียนบ่อย ๆ ก็จะทำให้ มีนิสัยรักการอ่านการเปล่งเสียง สำเนียงได้คล่องขึ้น มีความภาคภูมิใจที่ตนเองสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ และที่สำคัญ จะเป็นคนกล้าพูดกล้าแสดงออก กล้าอ่านภาษาอังกฤษอย่างชัดถ้อยชัดคำโดยที่ไม่กลัวว่า จะอ่านผิดอีกต่อไป

ผลของการวิจัย พบว่า สาเหตุของการขาดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้ทำการศึกษา ได้แก่ ด้านตัวเด็ก ปัญหาด้านครอบครัว ปัญหาด้านครู

1. ปัญหาด้านตัวนักเรียน

1.1 ปัญหาด้านการอ่านของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาในการอ่านดังต่อไปนี้ 1) เด็กนักเรียนไม่ตั้งใจเรียนและขาดการหาความรู้เพิ่มเติม 2) เด็กนักเรียน ขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 3) ผู้ปกครองไม่มีเวลามาคอยดักเตือนและให้ ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ 4) ครูผู้สอนลงโทษเด็กนักเรียนโดยไม่กล่าวตักเตือนก่อนทำให้เด็กนักเรียนกลัว

ภายหลังจากการได้ศึกษาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วมีพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษและการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้น มีความสนใจรวมทั้งตั้งใจเรียนเวลาครูสอนมากขึ้น และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ยังมีการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้นกว่าเดิม

คำสำคัญ : การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน, การอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก
ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น
กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย จิระวิทย์ อ่ำวงค์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ภัทรดร จันทันดี

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลัง เรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มี ต่อการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของ นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลโพธารณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) รวมนักเรียนทั้งหมด 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ การเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที (t-test Dependent Samples)

ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องเทคโนโลยี สารสนเทศเบื้องต้น มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก ($= 4.47$) โดยมีคุณภาพด้านเนื้อหา ($= 4.45$) ด้านกราฟิกและการออกแบบ ($= 4.53$) ด้านเทคนิค ($= 4.40$) และมีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 82.50/90.13$ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ประเภทของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

คำสำคัญ : คอมพิวเตอร์ช่วยสอน, ประเภทของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์

ชื่อเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย ประสิทธิ์ คำจง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ภัทรดร จันวันดี

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อหาประสิทธิผลของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ร้อยละ 50 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบัว(สระพังวิทยา) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) รวมนักเรียน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 20 ข้อ 4) แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่ากับ 82.60/86.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80 2) ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 80.43 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 50 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010 อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : การสร้างงานนำเสนอโดยใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2010

ชื่อเรื่อง การพัฒนาการเรียนการสอน โดยใช้สื่อ E-book โดยใช้โปรแกรม Flip Album Vista Pro 7.0 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและแรงจูงใจในการเรียน ตามหลักทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคคลีแลนด์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัย ยุทธพิชัย จามน้อยพรม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปิยะนันท์ ปลื้มโชค

สาขาวิชา นวัตกรรมและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหาคุณภาพและประสิทธิภาพของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านบะฮี จังหวัดสกลนคร จำนวน 30 คน ได้มาโดยใช้วิธีการจับสลากนักเรียนมา 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศ

ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศ มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.52) โดยมีคุณภาพด้านเนื้อหาและการดำเนินเรื่องอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.51) ด้านรูปภาพ สี และเทคนิคอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.55) ด้านแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.76) และมีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 81.00/82.11$ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์, คุณภาพ, ประสิทธิภาพ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนรางวัลแวนแกวท์ได้รางวัลชนะเลิศ
ประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชน ปี พ.ศ. 2551 - 2556

ผู้วิจัย เปรมฤดี ม่อมพะเนาวิ
ศุภารัตน์ นนทสระเกษ
ธนาพร ศรีหานาม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ธวัชชัย ดุลยสุจิริต

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนรางวัลแวนแกวท์ได้รางวัลชนะเลิศ ประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชน ปี พ.ศ. 2551 - 2556 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบและองค์ประกอบที่โดดเด่นมากที่สุดในวรรณกรรมเยาวชน 2) วิเคราะห์คุณธรรมจริยธรรมในวรรณกรรมเยาวชน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเอกสารจากหนังสือที่ได้รับรางวัลชนะเลิศจำนวน 6 เล่ม คือ *เรื่องหมา (อยู่) วัด* ของโสมประกฤษ์ ชันธุสุวรรณ *เรื่องชาวคนอยู่ไหน* ของชัยกร หาญไฟฟ้า *เรื่องโรงเรียนริมทะเล* ของสาคร พูลสุข *เรื่องตามหาใจตัน* ของคามิน คมนีย์ *เรื่องเอ๋อระเหยลอยคอ* ของจันทรา รัตมีทอง และ *เรื่องเจ้าเอ๋ย...เจ้ากรุงหัวจุก* ของจิต ชยากรจากนั้นนำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลของการศึกษา พบว่า องค์ประกอบของวรรณกรรมเยาวชนรางวัลแวนแกวท์ได้รางวัลชนะเลิศ ประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชนมีโครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ตัวละครบทสนทนา ฉาก การใช้ภาษา และองค์ประกอบที่โดดเด่นที่สุดคือ เนื้อเรื่องเพราะรางวัลชนะเลิศประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชนทั้ง 6 เล่ม มีกลวิธีการดำเนินเรื่องที่น่าสนใจ สร้างปมขัดแย้งของตัวละครชวนให้ติดตาม ตลอดจนผู้แต่งใช้การบรรยายรายละเอียดต่าง ๆ อันทำให้ผู้อ่านนั้นสามารถเข้าใจและเข้าถึงอรรถรสของเรื่องนั้น ๆ ได้อย่างลึกซึ้ง อีกทั้งการสอดแทรกความรู้ให้กับเยาวชนด้วย

สำหรับคุณธรรมจริยธรรมที่ปรากฏสอดแทรกในนวนิยายสำหรับเยาวชนคือ ความเมตตา กรุณา ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความกตัญญู การอนุรักษ์ และสำนึกรักแผ่นดินไทยตามลำดับ คุณธรรมเหล่านี้สามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

คำสำคัญ : นวนิยายสำหรับเยาวชน, องค์ประกอบ, คุณธรรมจริยธรรม

ชื่อเรื่อง หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต : อัตลักษณ์ทางพุทธธรรมของจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย อนัญพร แสงศิริวิโย

เมชยา สัญญาไย

จิราภรณ์ บุญสุนัย

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.สุรัชย์ ชินบุตร

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องเล่าเกี่ยวกับหลวงปู่มั่น ฐริทัตโต และศึกษาสัญลักษณ์ในพิธีบูรพาจารย์รำลึกหลวงปู่มั่น ฐริทัตโต คณะผู้วิจัยเลือกพื้นที่ศึกษาคือจำนวน 4 แห่ง ได้แก่ วัดบ้านโคก (วัดป่าวิสุทธิธรรม) อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร วัดป่าบ้านนามน (วัดป่านาคินมิตต์) อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร วัดบ้านหนองผือ อำเภอมพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร วัดป่าสุทธาวาส อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

ผลการวิจัยพบว่า หลวงปู่มั่น ฐริทัตโตมีเรื่องเล่าศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้หลวงปู่มั่นกลายเป็นพระเกจิอาจารย์ชื่อดังของจังหวัดสกลนคร และผู้คนในภาคอีสานของไทย จนทำให้หลวงปู่มั่นกลายเป็นอัตลักษณ์สำคัญของจังหวัดสกลนคร จนนำมาสู่การสร้างคำขวัญของจังหวัดสกลนคร นอกจากนี้เรื่องเล่าเกี่ยวกับหลวงปู่มั่นยังอธิบายกำเนิดของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญต่าง ๆ ของจังหวัดสกลนคร สัญลักษณ์สำคัญในพิธีบูรพาจารย์รำลึกคือกุฏิหลวงปู่มั่นยังหมายถึงหลวงปู่มั่น และพระพุทธรูปที่อยู่ในกุฏิยังเชื่อมโยงให้เห็นถึงหลวงปู่มั่นซึ่งเป็นพระอริยสงฆ์ของชาวสกลนคร

คำสำคัญ : หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต

ชื่อเรื่อง เรื่องสั้นรางวัลดีเด่นของคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติประจำปี
2555 – 2558 : การวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์และแนวคิด

ผู้วิจัย อุบล เหมือนสิงห์
จินตนา คำมุงคุณ
พิชญ์สินี แก้วกึ่ง

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์พฤตฉิชา นาคะผิว

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีในการประพันธ์และแนวคิดที่ปรากฏ ในเรื่องสั้นรางวัลดีเด่นของคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติประจำปี 2555 – 2558 จากหนังสือรวมเรื่องสั้น 4 เล่ม จำนวน 44 เรื่อง ของนักเขียนที่ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่น 4 คน ผลการศึกษาด้านกลวิธีในการประพันธ์ พบว่า ผู้แต่งมีกลวิธีการนำเสนอเนื้อหา และกลวิธีการใช้ภาษาอันดีเด่น กล่าวคือ ด้านกลวิธีการนำเสนอเนื้อหา ผู้แต่งมีกลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง กลวิธี การเล่าเรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง กลวิธีการสร้างตัวละคร กลวิธีการสร้างบทสนทนา และกลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ ทำให้เรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลดีเด่นมีความน่าสนใจ ส่วนกลวิธี การใช้ภาษา พบว่า ผู้แต่งมีการใช้คำจินตภาพที่สื่อภาพ มีการใช้ความเปรียบ รวมทั้งสัญลักษณ์เพื่อนำเสนอสารได้อย่างสนใจ ทำให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสในการอ่านเรื่องสั้นมากยิ่งขึ้น ผลการศึกษาด้านแนวคิดที่ปรากฏเรื่องสั้นรางวัลดีเด่นของคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติประจำปี 2555 - 2558 พบว่า แนวคิดที่ปรากฏในเรื่องสั้นมีหลายแนวคิด ได้แก่ แนวคิดด้านสังคม แนวคิดด้านคุณธรรม จริยธรรม แนวคิดด้านค่านิยมและความเชื่อและแนวคิดด้านเพศ

คำสำคัญ : เรื่องสั้น เรื่องสั้นรางวัลดีเด่น กลวิธีการประพันธ์ แนวคิด

ชื่อเรื่อง คำผูกแขนอีสาน : กรณีศึกษาเชิงวิเคราะห์

ผู้วิจัย สาวิตรี สาขา

ชวลิต นิลทร

นิวัฒน์ สิงห์โต

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สถิตย์ ภาคมฤค

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง คำผูกแขนอีสาน : กรณีศึกษาเชิงวิเคราะห์ โดยรวบรวมคำผูกแขนจำนวน 97 สำนวน วัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาที่ปรากฏในคำผูกแขนอีสาน 2) เพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมที่ปรากฏในคำผูกแขนอีสาน ผลการวิจัย พบว่า คำผูกแขนอีสานเป็นที่รวบรวมความคาดหวังของสังคม ถูกถ่ายทอดและส่งผ่านพิธีกรรมการผูกแขน มีกลวิธีการถ่ายทอดที่สื่อให้เห็นถึงการใช้ภาษาวรรณศิลป์อันเป็นภูมิปัญญาการใช้ภาษาของชาวอีสานและยังสะท้อนให้เห็นถึงความคาดหวังสังคมที่สงบสุข และปราศจากความทุกข์ ทำให้เห็นสังคม ในอุดมคติของชาวอีสานที่แฝงความเชื่อ ค่านิยม และคำสอนที่มุ่งหวังไว้ด้วย

คำสำคัญ : คำผูกแขนอีสาน

ชื่อเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำนาม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5

โรงเรียนเมืองสกลนคร (ธาตุนารายณ์เจงเวง)

ผู้วิจัย พงษ์สิทธิ์ คำสวัสดิ์

ขจิญช ดาโอภา

ธิดารัตน์ จันทร์อ่อน

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์จินดา ลาโพธิ์

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเมืองสกลนคร (ธาตุนารายณ์เจงเวง) มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง คำนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเมืองสกลนคร (ธาตุนารายณ์เจงเวง) ที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง คำนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเมืองสกลนคร (ธาตุนารายณ์เจงเวง) ที่มีต่อการเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเมืองสกลนคร (ธาตุนารายณ์เจงเวง) อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนครเขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ห้อง ป.5/1 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีทั้งหมด 6 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คำนาม เป็นแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก 1 ฉบับ จำนวน 20 ข้อ สำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนการสอนด้วยโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ธ (Liker's Scale) จำนวน 20 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำนาม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่คณะผู้วิจัยพัฒนาขึ้นให้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.50/80.63

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำนาม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำนาม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีระดับความพึงพอใจในระดับมาก

คำสำคัญ : บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องคำนาม

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาพาดหัวข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่ง ในหนังสือพิมพ์
ประเภทประชานิยม

ผู้วิจัย วิภาภรณ์ คำหงษา
วิชุดา ซาเหลา
อนุสรรา หมื่นรัตน์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อาภิยา หลิมกุล

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาหลักการพาดหัวข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม จำนวน 4 สำนักพิมพ์ คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด และหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการพาดหัวข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม จำนวน 4 ฉบับ คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด และหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ฉบับวันที่ 1 สิงหาคม 2558 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2558 นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีการพาดหัวข่าวแบบเลือกสรรคำมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.40, 38.88 และ 31.34 ตามลำดับ ส่วน คมชัดลึก มีการพาดหัวข่าวแบบการใช้คำย่อมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.78

คำสำคัญ : การวิเคราะห์การใช้ภาษาพาดหัวข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่ง ในหนังสือพิมพ์

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ โรงเรียนบ้านน้อยจอมศรี
ตำบลยางโอง อำเภอมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย วิจิตรา หล้าอามตย์
เบญจภรณ์ ปัญญาสาร

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นภาพร วรรณทอง

สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) พัฒนาสื่อแสดงสัญลักษณ์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยการใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านน้อยจอมศรี ตำบลยางโอง อำเภอมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากผู้เรียนส่วนมากมีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ทักษะการตีความเพื่อความเข้าใจและทักษะในการอ่านยังอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งเนื้อหาที่ได้นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นได้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) สื่อแสดงสัญลักษณ์ที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 9 เรื่อง 2) แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนภาษาอังกฤษด้วยสื่อแสดงสัญลักษณ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 4) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 5) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย

เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย t-test และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1) ประสิทธิภาพของสื่อแสดงสัญลักษณ์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่คณะผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.66/79.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบท้ายหน่วยแต่ละหน่วยระหว่างเรียน ร้อยละ 83.66 และนักเรียนทั้งหมดมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ร้อยละ 79.00 แสดงว่าสื่อสัญลักษณ์ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.61$)

คำสำคัญ : ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ, การใช้สื่อแสดงสัญลักษณ์

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยเทคนิควาดภาพตามคำบอกสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัย วรางคนา โคตราช
สุรัตพงษ์ เหมะธูลิน

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นภาพร วรรณทอง

สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยเทคนิควาดภาพตามคำบอก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิควาดภาพตามคำบอก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติฯ สกลนคร มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิควาดภาพตามคำบอก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติฯ สกลนคร 3) เพื่อศึกษาผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิควาดภาพตามคำบอก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติฯ สกลนคร กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติฯ สกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาสกลนคร เขต 23 จังหวัดสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 21 คน ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง “The Place” ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 9 แผน 2) แบบทดสอบระหว่างเรียนการพัฒนาทักษะการฟัง โดยเทคนิควาดภาพตามคำบอก วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง “The Place” จำนวน 5 ชุด 3) แบบประเมินผลก่อนเรียน (Pre-test) และแบบประเมินผลหลังเรียน (Post- test) เรื่อง “The Place” เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้เทคนิควาดภาพตามคำบอก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย t-test 5) การวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์โดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลหลักฐานโดยการสนทนา

หรือการเจรจาอย่างมีจุดมุ่งหมายระหว่างนักวิจัย (ผู้สัมภาษณ์) และผู้ให้ข้อมูล (นักเรียนผู้ถูกสัมภาษณ์) นักเรียน จำนวน 3 คน จากการแบ่งกลุ่มนักเรียน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ซึ่งแบ่งกลุ่มโดยใช้เกณฑ์คะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิควาดภาพตามคำบอก มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.5/ 77.33 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนโดยใช้เทคนิควาดภาพตามคำบอก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิควาดภาพตาม - คำบอก อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.57$)

คำสำคัญ : ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ, เทคนิควาดภาพตามคำบอก

ชื่อเรื่อง พลวัตการทอผ้ามุกไทยย้อ อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม

ผู้วิจัย อาริยา ดีแสง

ศรัญญา ซาทิพฮอด

ภาณุมาศ เทพสุรินทร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สตีติย์ ภาคมฤค

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษาพลวัตการทอผ้ามุกไทยย้อ อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาและการสืบทอดผ้ามุกไทยย้อ เพื่อศึกษาสัญลักษณ์ในผ้ามุกไทยย้อ อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม เพื่อเป็นองค์ความรู้ในด้านการเกี่ยวข้องกับลวดลายผ้ามุก และเพื่ออนุรักษ์ลวดลายผ้ามุกไทยย้ออำเภอนาหว้า เนื่องจากกลุ่มชนชาติพันธุ์ไทยย้อเป็นชนชาติที่มีภูมิปัญญาทางด้านการทอผ้าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มที่แตกต่างกันตามอัตลักษณ์ทั้งด้านการใช้สี เทคนิคการทอ อีกทั้งยังสามารถแสดงถึงขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม คติความเชื่อที่สอดแทรกอยู่ในผืนผ้า ทำให้สามารถมองเห็นถึงความเป็นชนชาติพันธุ์ไทยย้อได้อย่างสวยงาม

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาในส่วนของผ้ามุกไทยย้อของชาวอำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม โดยศึกษาในส่วนของผ้ามุกไทยย้อโบราณที่มีมานาน พร้อมกับการศึกษาผ้ามุกไทยย้อในปัจจุบันที่ยังคงทำการทอเพื่อการเปรียบเทียบ ที่จะส่งผลกระทบต่อการอนุรักษ์และสร้างฐานข้อมูลของกลุ่มชนชาติพันธุ์ไทยย้ออำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนมให้เป็นที่ประจักษ์ชัด

จากการศึกษาพบว่าผ้ามุกไทยย้ออำเภอนาหว้าเป็นผ้าที่มีมานานตั้งแต่สมัยอาณาจักรศรีโคตรบูรณ ทั้งฝั่งประเทศไทยและประเทศลาว ซึ่งเป็นผ้าที่มีลวดลายทออย่างมาก คือใช้เส้นยืน 2 ชุดทับซ้อนกัน ชุดแรกเป็นผ้าพื้น ชุดที่ 2 เป็นลายยกดอก ลายดั้งเดิมผ้าพื้นจะเป็นสีกรมดอกสีขาวเหมือนกับการฝักรวมในเนื้อผ้า ได้มีการริเริ่มพื้นฟู และเผยแพร่โดยท่านเจ้าคุณพระบวรปรียัติกิจ (พระมหาเพชร) รองเจ้าคณะจังหวัดนครพนม ที่ได้สืบค้นหาชาวบ้านที่ยังทอผ้าลายยกมุกโบราณอยู่ ซื่อยายสุดใจ อิทธิโส ให้ถ่ายทอดความรู้แก่กลุ่มทอผ้าไหม – ผ้าฝ้าย ในจังหวัดนครพนมทุกอำเภอ และอำเภอนาหว้าเป็นแหล่งทอผ้าไหม ซึ่งทอผ้ามุกได้สวยงามและหลายสี และมีลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์

คงความเป็นพื้นบ้านได้เป็นอย่างดี จนในปัจจุบัน ผ้ามุกได้ถูกยกให้เป็นผ้าประจำจังหวัด นครพนมเมื่อปี 2550 โดยท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านนาวัน ชันธสิริบุญ และยังได้มีการ ส่งเสริมให้ข้าราชการและประชาชนหันมาสวมใส่ผ้ามุก เพื่อเป็นการช่วยสืบทอดการทอผ้า มุกของนาหว้าให้ดำรงสืบต่อไป (ศูนย์หัตถกรรมวัดพระธาตุประสิทธิ์, 2552 : 58)

ลวดลายของผ้ามุกไทยย้อมจะมีทั้งลวดลายโบราณซึ่งส่วนมากจะเป็นลายใหญ่ มีการย้อมสีด้วยสีธรรมชาติ ส่วนใหญ่จะเป็นสีดำหรือสีเข้ม และใช้ลายดอกเป็นสีขาวเพื่อให้ ดูตัดกันสวยงาม ผ้าที่นำมาทอจะเป็นผ้าฝ้ายผ้าไหม มีการย้อมด้วยสีธรรมชาติ และ ลวดลายประยุกต์ที่มีการทำลวดลายให้มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งในการย้อมสีก็มีการ ย้อมสีเคมี ซึ่งทำให้ได้สีที่หลากหลายและสวยงามมากยิ่งขึ้น แต่การประดิษฐ์คิดค้นหรือ พัฒนาลายขึ้นมาใหม่ ก็ยังคงใช้ลายโบราณดั้งเดิมและสอดคล้องกับขนบธรรมเนียม ประเพณีท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของลายประยุกต์ใหม่อีกด้วย ผ้ามุกนั้นมีทั้งหมด 6 ลาย คือ ลายขาเป๋ย ลายตุ้ม ลายดอกพิกุล ลายดอกผักแว่น ลายข้าวหลามตัด ลายหน้า มุขซึ่งส่วนมากจะเป็นลายรูปเรขาคณิต เป็นลายง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ลายของผ้ามุกไทยย้อม ทั้งหมดนั้นก็ขึ้นอยู่กับจินตนาการของผู้ทอที่จะรังสรรค์ความงดงามลงบนผืนผ้าตัวเอง

ผ้ามุกไทยย้อมยังเป็นส่วนหนึ่งในวัฒนธรรมที่สำคัญของไทย ถือเป็นผ้าทอมือที่มี กรรมวิธีการผลิตที่ยาก แต่มีความโดดเด่นสวยงามในตัว มีเอกลักษณ์คงความเป็นพื้นบ้าน ของชาวนาหว้าไว้ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ผ้ามุกไทยย้อมของชาวนาหว้ายังได้ทอถวายสมเด็จพระ นางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถในทุก ๆ ปีอีกด้วย ปัจจุบันผ้ามุกไทยย้อม เป็นงาน หัตถกรรมพื้นบ้านที่แสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น อันนำมาซึ่งความภาคภูมิใจและช่วยสร้าง รายได้เสริมให้กับชาวอำเภอนาหว้าให้มีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ควรอย่างยิ่งที่จะ ช่วยกันอนุรักษ์ไว้ให้อยู่คู่กับชาวอำเภอนาหว้า และจังหวัดนครพนมตลอดไป

คำสำคัญ : พลวัตการทอผ้ามุกไทยย้อม

คณะผู้จัดทำ



ที่ปรึกษา

ผศ.ดร.กาญจนา วงษ์สวัสดิ์	รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและประกันคุณภาพ
ผศ.เพิ่มศักดิ์ ยี่มิน	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
ผศ.ดร.ละมัย ร่มเย็น	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
ดร.ภัทรลภา ฐานวิเศษ	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
อ.ปทุมทิพย์ ม่านโคกสูง	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

คณะทำงาน

นางสาวพัทธ์นันท์ ชมภูนุช	นักวิจัย
นายแสนสุริย์ เชื้อวังคำ	นักวิจัย
นายศักดิ์ดา แสนสุพรรณ	นักวิจัย
นางสาวอัสสรา นามไธสง	นักวิจัย
นางสาววิภาวรรณ ไหญ่สมบูรณ์	นักวิจัย
นางสาวกัณทิรา สีนวลแล	นักวิจัย
นางสาวนิพาพร สมศรีสุข	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน
นางสาวพิศมัย ยศตะโคตร	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
นางสาวทับทิม สมปอง	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

รวบรวมข้อมูล : นางสาวกัณทิรา สีนวลแล นักวิจัย

ออกแบบ/จัดทำรูปเล่ม : นางสาวสุภาวดี สุวรรณแทน นักวิชาการคอมพิวเตอร์

หน่วยงาน

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
 680 หมู่ที่ 11 ถนนนิตโย ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร 47000
 โทรศัพท์/โทรสาร 0-4274-4010 เว็บไซต์ <http://rdi.snru.ac.th>
 อีเมล rdi_snru@snru.ac.th